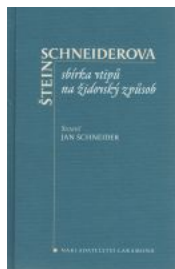

Jan Schneider

Štein-Schneiderova sbírka vtipů na židovský způsob

Nakladatelství Garamond, 2015

• 8

Mnohokrát jsem si ověřil, kolik má člověk v sobě energie, o níž neví, a nazdařbůh remcá. Stačí nějaký podnět, u mladších tělesný vzruch, u těch moudřejších zase intelektuální, například dobrý vtip – a najednou se otevrou netušené rezervy síly, optimismu, naděje, odhodlání, motivace.

• 11

Mluvil jsem na Hospodina, jak to leckdo čas od času zkouší, v dobách finančně úzkých pak častěji, úporněji a všelijak sofistikovaně. – Hospodine, peníze prý kazí charakter. Pošli pár milionů, abys vyzkoušel ten můj! – Vtom se mi v hlavě vysrážela odpověď: Šnajdr, voni jsou takovej charakter, že by to byly vyhozený prachy.

• 15

Rabín byl hospitalizován v katolické nemocnici. Péče byla výborná a s personálem, řádovými sestrami, se spřátelil velmi brzy. Jednoho dne však vrchní sestra zjistila, že z rabínova pokoje zmizel krucifix, pověšený na zdi. Přátelským tónem se otázala: Rebe, co se stalo s tím krucifixem? – Rabín, o nic méně přátelským tónem, jí odvětil: Sestro, mám za to, že jeden trpící Žid v tomto pokoji je až až.

• 16

O'Brian se přistěhoval do malého městečka. Nikoho neznal a nikdo neznal jeho. Vešel ho hospody, sedl si sám ke stolu, poručil si naráz tři piva. Barman se podivil, tři piva ale natočil a přinesl. Muž poseděl, piva vypil, odešel. Od toho dne tak činil každý večer. Někdy si dal i dvě, tři rundy, ale vždy po třech. Po čase se mu začalo říkat „Muž, který si objednává tři piva“. – Později to už barman nevydržel: Nic mi do toho není, ale lidé se tomu vašemu zvyku diví... – Muž odvětil: Aby ne. Vždyť to je divné. Ale podívejte se: mám dva bratry, jednoho v Americe, druhého v Austrálii, a tak jsme se dohodli, že vždycky, když půjdeme na pivo, dáme si současně dvě další za své bratry, a tak budeme udržovat na dálku rodinné vazby. – To byla pěkná odpověď a O'Brian se stal brzy proslulým místním oblíbencem. A tak jednoho dne, když opět přišel do hospody a poručil si dvě piva, všichni strnuli. S těžkým srdcem mu nesl barman objednávku, pokaždé ten večer jen dvě piva. Zpráva se rychle rozšířila a celé městečko přemýšlelo, co se asi stalo s jedním ze tří bratrů. Až to barman nevydržel: Nic mi do toho není, ale dovolte, abych vám za nás všechny kondoloval. Víte, ty dvě piva nám řekly vše. – O'Brian chvíli nekapíroval, pak se ale usmál: Doufám, že vás potěším. Mí bratři jsou v pořádku. To jenom já před svátky držím půst.

• 17

Kněz byl na své farnosti dvacet pět let a byla vystrojena velká hostina. Zúčastnila se celá místní honorace, úvodní slovo měl pronést významný politik. Jak to u politiků bývá, poněkud se zpozdl, a tak se oslavenec ujal slova sám: Po pravdě řečeno, můj první dojem, když jsem přijel, byl hrozný. Nikdy by mě nenapadlo, že zde vydržím dvacet pět let. Nemohu porušit zpovědní tajemství, ale tolik mohu říci, že ten hrozný dojem na mě udělala moje první zpověď. Ten člověk byl ženatý a měl poměr s šéfovou ženou a kvůli jejím roz-

mařilostem defraudoval v práci peníze. Pak kvůli ní ukradl v obchodě náramek, a když ho stavěli policisti, jednoho z nich přešel. Uznáte, že to byl na začátek šok. Ale pak jsem postupně poznal všechny milé lidi z farnosti a ty roky uběhly jak voda. – Po chvíli přijel konečně očekávaný politik, a když viděl, že hostina už začala, byl stručný: Omluvte prosím, draží přátelé, můj pozdní příchod. Vidím, že tu dnes jsem poslední. Na jednu věc jsem ale pyšný. Když před dvaceti pěti lety náš oslavenec začínal, měl jsem tu čest být prvním člověkem, který se šel k němu vyzpovídat!

• 19

Jedou dva vlakem. Jeden povídá: Znáš tu o dvou Židech, jak jdou spolu... – Druhý ho přeruší: Proč pořád o Židech? Podle mě to je nepřístojné a politicky nekorektní! – První se podvolí a začne vtip znovu: Znáš tedy tu o dvou Číňanech, jak jdou spolu na bar micva...

• 20

Bylo nebylo, mocný japonský císař potřeboval nového vrchního samuraje. Nechal rozhlásit po celém známém světě, že uspořádá klání, při kterém si šéfsamuraje hodlá osobně vybrat. Rok se sešel s rokem, ale měl pouze tři zájemce. Japonce, Číňana a Žida. Pozval je tedy do paláce a požádal, aby předvedli své dovednosti. Japonský samuraj otevřel krabičku, z ní vylétl čmelák a fík! zasvištěl samurajův meč a čmelák vejpůl padl k zemi. – Číňan též vytáhl krabičku, a z ní vylétla moucha. Fík! Moucha mrtva spadla na zem. Císař byl nadšen. – Žid vytáhl krabičku a z ní vylétl komár. Fík! zasvištěl meč a komár rychle vylétl z okna. – Co to má znamenat? divil se císař. – Židovský samuraj se jen nepatrně usmál a skromně pravil: Obřezat neznamená zabít.

• 21

Co by nasvědčovalo tomu, že Ježíš byl

- Žid: Pokračoval v otcově podniku. Až do třiatřiceti žil doma u rodičů. Byl si jist, že jeho matka je světica, zatímco ona byla přesvědčena, že je Bůh.
- Ir: Nikdy se neoženil. Pořád vyprávěl nějaké příhody. Vždy ho štvaly úřady.
- Portorikánc: Jeho první jméno bylo Jesus. Od malička mluvil dvěma jazyky. Rád se pohyboval ve všelijaké společnosti.
- Ital: Mluvil rukama. Ke každému jídlu měl hodně vína. Pracoval ve stavebnictví.
- Afro-Američan: Každému říkal bratře. Měl rád gospely. Jeho proces prostě nemohl být spravedlivý.
- Kalifornan: Nikdy si nestříhal vlasy. Vždy chodil bos. Založil nové náboženství.
- žena: Nakrmila davy v momentě a z ničeho. Měla ráda vonné mastičky. I když byla mrtvá, vstala, protože toho měla moc na práci a nikdo jiný by to za ní neudělal.

• 21

U nebeské brány se potkal kněz a taxikář. Svátý Petr kněze pobouřil, neboť s úklonou nechal vejít nejprve taxikáře. – Celý život jsem zasvětil službě Bohu, a teď mě tu předejde nějaký neznaboh, nařikal kněz. – Svátý Petr mu obratem vysvětlil: My tady na nebesích nemáme časovou, ale úkolovou odměnu. Nezáleží, kolik času jsi službou strávil, ale jaký měla efekt. Když ty jsi kázal, lidé spali. Když on řídil taxík, lidé se modlili.

• 21

Židovský obchodník varuje syna: Neber si tu ženu, není to židovka. A dobře víš, že šikse přináší problémy. – Syn oponuje: Ale ona již konvertovala k judaismu. – To nevádí, otec nato, šikse vždy působí problémy. – Syn se však přesto oženil. Za několik dní na to volá otec syna, obchodně, neboť pracoval u něj: Proč jsi nebyl v práci? – Syn na to: Vždyť byl šábes, byli jsme v templu. – Jak to, vzteká se otec, sobota je den, kdy máme největší obrát! – Ale já už nikdy nebudu v sobotu pracovat, sděluje klidně syn, protože moje žena a já budeme držet šábes! – Já to říkal, já to věděl, nařiká otec, že se šikse budou vždycky problémy.

• 22

Není žádná hanba být chudý. Je to ale jediná pozitivní věc, která se o tom dá říci.

• 22

Psychoanalytik je židovský doktor, který nasnaší pohled na krev.

• 22

Pane doktor, mám příšernou a utkvělou představu, že uvnitř jsem, vlastně jsme dva lidi, dvě různá individua, dvě nezávislé osoby! Jsem z toho tak zmaten! Myslíte si, že se potřebuji léčit? Máte za to, že s tím jde něco udělat? Pane doktore, jak se to může vyvíjet dál? Pane... – Zadržte, říká klidně doktor, a mluvíte jeden po druhém.

• 23

Pan Skála přijde k psychiatrovi a stěžuje si: Doktore, jsem v situaci, která mě přivádí k šílenství. Můžete mi pomoci? – Doktor mu sdělí, že je psychiatr, psycholog a neurolog. – Skála se zarazí: Ale to mi tedy nejdříve řekněte, kolik si účtujete za návštěvu? – Trojnásobný doktor mu sdělí značně, ale opravdu hodně vysokou sumu. – Skála se vzpomene, loučí se a odchází: Natolik mešuge zase nejsem!

• 23

Rozbouřené moře. Loď nabírá čím dál víc vody. Bouře sílí. Loď se začíná naklánět. Kapitán svolá osazenstvo lodi a ptá se: Umí se tady na té lodi někdo modlit? – Jeden muž statečně vystoupí: Ano, kapitáne, já myslím, že se umím modlit. – Dobře, odpoví kapitán, začněte se prosím modlit. Ostatní si zatím navléknou záchranné vesty. Máme jich totiž o jednu méně.

• 24

Byla nebyla, židovská rodina. Tři vzorní a bohatí synové se sešli, aby se uradili, co dají mamince k významnému životnímu jubileu. – Postavím jí krásný dům, kde bude mít vše, nač jen pomyslí, povídá nejstarší. – Pošlu jí bavoráka se šoférem, míní prostřední. – A já vás trhnu oba, trumfuje nejmladší. Víte přece, jak mama oblibuje čtení z Tóry, a přitom na tom není s očima už nejlépe. Mám šanci koupit mluvícího papouška, který umí recitovat celou Tóru. Učilo ho sedm rabínů po sedm let! Bude to stát melouna, ale to se vyplatí! Mame jen řekne oddíl a papoušek ho hned odrecituje! – Jak řekli, tak udělali. – Po čase přijde od maminky poděkování. Synáčkové moji! Ten dům od Miliona je tak velký! Já ale obývám jen jednu cimru, a uklízet ho musím celý. To auto od Marvina je také pěkné. Ale já jsem stará na cestování a nikam nejezdím a z řidiče se stává pěkně protiva. Ale Melvin, ten jediný správně věděl, co jeho matka ocení! To kuřátko bylo epes delikates!

• 25

Syn dostal od své matky na svátek Chanuka dvě kravaty, červenou a modrou. Po svátcích se rozhodl matku opět navštívit. Váhal ale, kterou kravatu si vzít. Nakonec zvolil červenou. Když přišel k matce, začala lomit rukama: Já věděla, já věděla, že se ti ta modrá nebude líbit!

• 26

Mojše jede podzemkou a čte arabské noviny. Přistoupí Jojne a strne: Mojše, oni jsou úplnej mešuge! Co ty arabské noviny? Proč?? – Mojše s ledovým klidem odpoví: Nerozčilujou se, Jojne, to je úplně jednoduché. Když čtu naše noviny, tak je to imrvére samý pogrom a persekuce našinců, útoky na Izrael, ztráta židovské identity asimilací a smíšenými sňatky a samá mizérie. Ale když čtu arabské noviny, tak co? Židi vlastní všechny banky, židi ovládají všechny noviny a televize, židi jsou bohatí a mocní, židi vládnu světu. Neráčeť se zlobit, ale není to lepší čtení?

• 27

Mladý Icik přerušil svá talmudická studia a vydal se do Ameriky. Po mnoha letech se vrátil zpět navštívit svou rodinu. Jak ho matka uviděla, nevěřila svým očím: Kde máš vousy? Jak to, že se holíš? – Icik jí uklidňoval: Ale to nic, mamá, v Americe vousy už nikdo nenesí. – Mamá to ale nedalo, aby se nezeptala: Ale šábés doufám držíš? – Icik jí domlouval: Ale mamá, v Americe jsou obchody to hlavní. Pracuje se šábés nešábés. – Mamá se ustaraně ptala dál: Ale košer, to dodržuješ? Jíš doufám ještě košer? – Icik jí opatrně vysvětloval: Ale mamá, to je takový fofr, že se kašrut prostě nedá dodržovat! – Mamá vyhrkly slzy do očí, ale ještě se zeptala: Iciku, řekni mi, ale popravdě. Jsi vůbec ještě obřezaný?

• 28

Tři muži měli v autě bouračku a zemřeli. Při vstupu do nebeské brány dostali všichni stejnou otázku: Až bude tvé tělo v rakvi a kolem všichni tví příbuzní, co by sis přál, aby o tobě řekli? – První muž řekl: Velmi bych si přál, aby ocenili, jaký jsem byl dobrý lékař a rodič. – Druhý muž řekl: Potěšilo by mě, kdyby řekli: jaký to byl manžel a skvělý učitel! – Třetí muž řekl skromně: Mně by úplně stačilo, kdyby řekli: Hele, on se pohnul!

• 28

Jeden zbožný člověk, když se dožil 105 let, přestal náhle chodit do synagogy. Jeho přátelé, znepokojeni jeho nepřítomností po tolika letech projevované zbožnosti, zašli neprodleně za rabínem. Ani rabín neotálel a vydal se za souvěrcem. Ten se k jeho překvapení těšil skvělému zdraví! – Proč tedy, když mu nic není, přestal chodit do synagogy? – Stařec ztišil hlas: Když mi bylo 90, tak jsem, rebe, očekával, že si mne, budiž pochválen, povolá každým dnem. Pak mi bylo 95, potom 100 a teď, rebe, teď si myslím, že na mne, budiž pochválen, zapomněl. A tak se mu nechci zbytečně připomínat.

• 28

Bůh miluje chudé, ale pomáhá bohatým.

• 30

(...) Pan Cimrman zašel za rabi Blumem a soucitlivě pravil: Smutná historie, věřit se tomu nechce. Vdova, tři malé děti, dluží pět set za nájem. A nezaplatí-li do neděle, bude vystěhována na ulici! – Hrozné, děl rabín, musí se pro to něco udělat. Tady máte za mne padesátku na ten dlužný nájem. – Děkuji vám, rebe. – A já vám, pane Cimrman, že se tak staráte. Vy jste z příbuzenstva? – Ne, to nejsem. – A že se tak zajímáte o ten případ? – Já jsem majitel domu.

• 30

Jak to, že Tě už nevidám v templu, Móricku? – Chodí tam příliš mnoho pokrytců! – Neměj péči, Móricku, tam se vždycky ještě jeden navíc vejde!

• 31

Vyhlášený pomlouvač neustále rozšiřoval drby o rabínovi. Po čase ho však přemohly výčitky svědomí, přišel za rabínem a ptal se, jak by celou věc mohl napravit. – Vezmi polštář, jdi na náves, tam pomysli na všechny ty špatnosti, polštář roztrhni a vyklep všechno peří po větru! – Pomlouvač šel, udělal a přišel zpátky za rabínem. – Teď si umím představit, co škody jsem nadělal. – Neumíš, sotva se usmál rabín. Teď se vrať na náves a všechno to peří zkus sesbírat!

• 33

I bn Gabirol řekl: Jak dlouho máš slovo v ústech, tak dlouho jsi jeho pánem. Jak ho vyřkneš, jsi jeho otrok.

• 34

Poutník na poušti. Proti němu běží hladový lev. Poutník sepne ruce, poklekne, pozdvihne oči vzhůru a taktó se modlí: Bože, vnukni té bestii nějakou křesťanskou myšlenku! – A opravdu, lev brzdí, pokleká, spíná packy a hledě vzhůru drmolí: Hospodine, požehnej nám těchto darů, které z Tvé milosti požívati budeme.

• 37

Milostivá paní, musím vám sdělit, že pán ví, že dnes v noci zde byl cizí muž, neboť domovnice mu to řekla, když se ráno vracel z cesty, pravila služka. – No, tady máš dvacet korun a řekneš, že byl u tebe. – O já, to nejde, to by se pán ještě více zlobil.

• 38

Myslím, že by pomohlo, kdybyste udělala tento jednoduchý test, přemlouvá psychiatr slečnu Jankelovou. Já něco nakreslím, a vy mi řeknete, co vám to připomene. – Slečna souhlasí a psychiatr nakreslí velký kruh. – Připomíná mi to, vyhrkne slečna Jankelová, pěkného nahého mladíka, který je připraven dělat... víte co. – Psychiatr nakreslí velikánský čtverec a slečna Jankelová spontánně spustí: To mi připomíná krásného

nahého muže, který dělá... víte co. – Psychiatr namaluje jenom malý, nepatrný bod, ale slečna Jankelová reaguje bouřlivě: To je obrovský nahatý surovec, který se řítí přímo na mne!! – Psychiatr chvíli sbírá síly, a pak konstatuje: Výsledky testu na základě vašich odpovědí, slečno Jankelová, jednoznačně a přesvědčivě prokazují vaši abnormální zaujatost sexem. – Slečna Jankelová zavřeští: Mých odpovědí? To vy jste tam čmáral všechny ty sprostárny!!!

• 39

Koenigswald stojí nad hrobem svého přítele Steigerwalda a čte náhrobní nápis. – Zde odpočívá Izák Steigerwald, čestný člověk, dobrý novinář. – Koenigswald si povzdechne: Chudák Steigerwald, musí ležet v hrobě se dvěma úplně cizíma lidma.

• 40

Muž se ptá Hospodina: Proč jsi udělal ženu tak krásnou? – Abys jí mohl milovat. – Muž se ptá dále: A proč jsi jí nedal víc rozumu? – To aby mohla milovat tebe.

• 41

Fanyinka ujišťovala prezidentského kandidáta: Pane Stevenson, dostanete hlas každého myslícího občana! – Kandidát Stevenson se zlou předtuchou odpověděl: To by byla tragédie! Já totiž potřebuji dostat většinu!

• 42

Přijde pan Novák na Policejní prezidium a ptá se ohromeně na vrátnici: To je ohromnej barák! Kolik tu asi pracuje lidí? – Vrátný na to: No, abych byl upřímný, tipuju, že sotva polovina.

• 42

Přijde kněz ke slavnému kritikovi provést poslední vypořádání. Odmítáš ďábla? ptá se páter. – Otče, slábnoucím hlasem odpoví kritik, teď už opravdu není vhodný čas dělat si další nepřátele.

• 43

Starý lord přijde večer domů, sluha mu pomáhá z kabátu a polohlasem říká: Tak co, ty starý krokodýle, zase jsi byl v baru nasávat a koukat po hezkejš holkách, co? – Lord nevzrušeně: Nikoliv, Jamesi. Dneska jsem si byl koupit naslouchací přístroj.

• 43

Tři duchovní diskutují problematiku, v jakém poměru správně rozdělit dary věřících na své provozní náklady a povinné odvody svému bohu. – První popisuje svou metodu takto: namaluji na zemi velký kříž, vyhodím peníze do vzduchu, a co padne do kříže, je Hospodinovo, co mimo, jde na farnost. – Druhý používá poněkud modifikovaný postup: Vyhodí peníze nad malým kávovým stolčkem, co na něm zůstaneme Al-láhovo, ostatní je jeho služebníka. – Třetí je rabín: Metoda je správná. Též vyhodím peníze do vzduchu a zavřu oči. Nepočítám, kolik si toho Adonaj se svým nezměrným postřehem pochyťá ve vzduchu, spokojím se jen s tím, co ve své nezměrné moudrosti nechá svému služebníkovu spadnout na zem.

• 43

Začíná divadelní představení. Světlo slábne, sál se propadá do tmy. Vtom hlas: Prosím, není zde přítomen nějaký doktor? – Hned se začíná rozsvěcet, je vidět několik stojících mužů. Starší dáma povytahuje svou dceru, aby povstala, a šveholí: A nebyl by některý z pánů doktorů, který je svoboděn, interesován schůzkou s mladou, pěknou židovskou dívkou?

• 44

Roubíček: Kohne, přítelíčku, dovolte otázku: Kolik byste snědl pěkně vypečených rohlíčků na lačný žaloudek? – Kohn se zasní: Tak tři, čtyři. – Prdlajs, jeden! směje se Roubíček, ostatní byste už nejedl na lačno! – Kohn přijde domů: Sára, kolik bys snědla rohlíků na lacno? – No, sotva jeden, dí překvapená Sára. – To je škoda, říká smutně Kohn, mohl jsem ti říct bezvadnej vtip.

• 45

Přijdou čtyři muži do nebe. Svatý Petr se ptá prvního: Náboženství? – Metodista. – Svatý Petr na to: V po-

řádku, pokoj 42. Ale pozor! Kolem osmičky musíš přejít úplně potichu! – Další! Náboženství? – Hinduista. – V pořádku, pokoj 15. Ale pozor! Kolem osmičky musíš přejít úplně potichu! – Další! Náboženství? – Drúz. – V pořádku, pokoj 107. Ale pozor! Kolem osmičky musíš přejít úplně potichu! – Další! Náboženství? – Žid. – V pořádku, pokoj 12. Ale pozor! Kolem osmičky musíš přejít úplně potichu! – Žid nevydrží: Chápu oddělené ubytování. Ale proč ty ciráty s osmičkou? – Svatý Petr ztíší hlas: Tam jsou katolíci, a myslí si, že tu jsou sami.

• 45

Druhá světová válka. Okupované Bělorusko. Rabinovič zdrhne k partyzánům. Ti mu pochopitelně hned moc nevěří, tak mu na zkoušku dají štos letáků a pošlou ho do městečka. Uplyne noc, den, znovu noc a Rabinovič se furt nevrací. Tak ten to zabalil nebo ho čapli, panuje všeobecné mínění. Jaké je překvapení, když se za týden Rabinovič objeví a hned valí do velitelské zemljanky. – Tak takhle by to dál nešlo, pane šéf, praví Rabinovič rozrušeně. S tím aušusem, co mi dali, nemůžou čekat žádný zázraky. Člověk aby byl pomalu rád, když to prodá po třech kopějkách za kus!

• 46

Dobrý den, pane doktore. – Dobrý den, co vás trápí? – Pane doktore, já šilhám. – No a kdy jste si toho všimla? – Když naše dvojčata začala běhat.

• 47

Kavárna Royal. Blumenkranz s Kubeckem se konečně dočkají číšníka. – Co to bude? – Mně čaj, objednává Blumenkranz. – Mně taky, přidává se Kubeck, a číšník, nezapomeňte, čistou sklínku. – Po chvíli přichází číšník se dvěma čaji a ubezpečuje se: Který z pánů chtěl to čisté sklo?

• 47

Člověk, který nedokáže mluvit tak, aby mu ostatní rozuměli, je idiot. Chápeš mě miláčku? – Nikoli, drahý!

• 50

Chaim Jankel si otevřel koloniál. ŠÉCKO PRO KUCHŇ měl napsáno na štítě. Kolemjdoucí se pohoršeně zastavil, potřásl hlavou a vešel dovnitř. – Přál bych si mluvit s majitelem. – Právě jste začal, opáčil Chaim. – Pane, nasupoval se kolemjdoucí, v jednom pitomém nápise máte několik naprosto blbých pravopisných chyb! – Chaim přikývl: Já to vím. – On to ví, on to ví, chytal amok kolemjdoucího, a nic nedělal! – Copak jsem padlel na hlavu? konverzoval Chaim klidně dál. – Tak proč, u všeho na světě, je neopravíte? rezignoval kolemjdoucí. – To maj tak, začal Chaim kolemjdoucímu vysvětlovat, v průběhu týdne se před tím štítem zastaví tak v průměru deset, když je horší počasí, tak sedm, osm, když ale přijedou turisté, tak i patnáct, ale v průměru tak asi těch deset podobnejch hnidopichů, jako jste vy. A v průměru, ne v absolutních číslech, ale v průměru tak šest z každých desíti hnidopichů, kteří vešli do krámu, tedy v průměru z šesti z nich se po chvíli stanou docela milí zákazníci a něco koupěj, když už holt jsou vevnitř!

• 50

Pan Greenbaum jde k zubaři. – Kolik bude stát, to vytržení zubu? sonduje předem. – Padesát dolarů, odpoví dentista. – Padesát dolarů! Padesát dolarů? Není to přehnané, za těch pár minutek práce?!?! – Greenbauma může trefit šlak. – Dentista ho uklidňuje: Pro nich, Greenbaum, pro nich to udělám. Budu tahat hrozně, ale strašně moc pomalu!

• 50

Freudova nejoblíbenější: Dva obchodní cestující se potkají na nádraží: Šolom alejchem, Glick. Nuže, eh, tak kam jedou? – Alejchem šolom, Piek. A kampak oni? Já tedy, dnes, do Pinska. – Ale né, Glick, to né. Známe jich. Když oni řeknou, že do Pinska, chtějí, abych si myslel, že to maj namířeno do Minska. Ale shodou okolností, já vím, že se hrnou ausgerechnet do Pinska. Tak proč mi teda lžou??

• 52

Jossi a Chana, starší židovský pár, letí v letadle, když vtom se ozve pilotovo hlášení: Dámy a pánové, obávám se, že mám pro vás špatnou zprávu. Motory našeho letadla přestaly fungovat a během několika minut jsme dole. Poměrně dobrou zprávou je za těchto okolností skutečnost, že ačkoliv jsme nad mořem, je na

obzoru ostrůvek, na němž bychom se mohli zachránit. Tuto zprávu kalí fakt, že nemohu najít tento ostrůvek na mapě, a tudíž nemohu odeslat našim záchranářům jeho souřadnice. To může znamenat, že na tomto ostrůvku strávíme dlouhou dobu, ne-li zbytek života. – Jossi se ptá Chány: Drahá, vypnula jsi doma troubu? – Chana na to: Samozřejmě. – Jossi dále vyzvídá: A životní pojistky jsi zaplatila? – Samozřejmě. – Miláčku, zaplatili jsme příspěvky v synagóze? – Bože, Chana na to, to jsem dočista zapomněla! – Jossi jásá: Sláva nebesům! Tak to si nás jistě najdou!

• 53

Malé děvčátko je poprvé na svatbě. A je zvědavé a stále se vyptává: A mamá, a proč je nevěsta v bílém? – Protože bílá je barva štěstí, a toto je nejšťastnější den v jejím životě! – A děvčátko neustává: A tak proč je ženich v černém?

• 53

Golfista hraje a má špatný den. Každou jamkou se mu hra mění ve zlý sen. Je otráven a říká: Dal bych cokoliv za dobrý úder! – Vtom se objeví tajemný cizinec a nabízí: Vzdáš-li se třetiny svého sexuálního života, zaručím ti perfektní příští úder. – Golfista souhlasí, a udělá jamku na jediný úder. Ale za chvíli už to jde zase špatně. Obrací se znovu o pomoc a cizinec souhlasí: Vzdáš-li se druhé třetiny svého sexuálního života, zaručím ti skvělý následující úder. – Golfista souhlasí, a zase jamka najeden úder. U poslední jamky už má ale opět nesnáze. A opět žádá pomoc, a cizinec praví: Vzdáš-li se poslední třetiny svého sexuálního života, zaručím ti nádherný odpal. – Golfista souhlasí, a zase nádherná jamka. Vracejí se do klubovny a cizinec praví: Asi bych ti měl říci, že jsem ďábel a že ty už nebudeš mít nikdy žádný sexuální život. – Golfista se k němu otočí, usměje se a odpoví: Bylo příjemné se s vámi potkat. Ale já jsem se také ještě nepředstavil. Jsem Otec O'Malley.

• 53

Jak se máš, Frede? – Ujde to, Tede. – Přijdeš ve středu na poker, Frede? – Koukám do kalendáře, nepřijdu; božský Mário dává koncert v Lucerně, Tede. – Jasně. A co v sobotu, Frede? – Už se dívám, ale je to špatné. Božský Mário zpívá v Národním divadle, Tede. – Škoda. A co tedy hned v neděli, Frede? – To by snad šlo... ale ne, je mi líto, božský Mário pje na Hradě, Tede. – Proboha živého, z tebe se stal úplný hudební šmok! To tě ten hrdinný tenorek tak uhranul, Frede? – Ovšemže nikoliv! Co já mám společného s tím vometákem, Tede? – Tak teď tomu už vůbec nerozumím, Frede?! – To máš tak. Kdykoliv božský Mário dává koncert, já navštěvuji Almu, Tede. – A kdo to je, ta Alma, Frede? – Jeho žena, Tede.

• 53

Muž nasedne do taxíku a ptá se: Kolik stojí cesta na nádraží? – Deset liber. – A co se platí za zavazadla? – Nic, zavazadla jsou zadarmo. – Tak mi je odvezte na nádraží, já půjdu pěšky.

• 54

Starý rebe k mladému: Je zde cosi, co tíží duši mou. – Poslouchám, rebe. – Slyšel jsem, jak lidé povídají... nějakou fámu, nebo tak... o tobě... – Já vím, reaguje pohotově mladý rabín, já vím, co o mně povídají. Ale rebe, praví důrazně, naprosto čestně a upřímně vám mohu říci, že na tom není ani trochu pravdy! – Starý rabín vyskočí jako uštknutý: Ještě toho trochu! Už jako fáma to je strašné!

• 55

Operace mě bude stát všechny moje úspory, nařiká Roubíček. – Chtějí snad raději platit pohřeb? ptá se jedovatě lékař. – To zrovna ne, odpovídá Roubíček. Ale v žádném případě bych nechtěl platit oboje.

• 55

Jak jste z nich ty peníze vyrazil? – Jednoduše, pohrozil jsem jim, že pokud nezaplatí, rozhlásím všem ostatním jejich věřitelům, že nám zaplatili.

• 56

Jeden broadwayský producent určil, že jeho nová hra „Růže pro Ritu“ bude mít premiéru třicátého prosince. Kolegové se divili: Co to je za nesmyslné datum pro premiéru? Ale producent odpovídal: Však uvidíte! – A byla premiéra a byli kritici a byli nelibostní a hru rozcupovali. – Prvního ledna se však po celém New

Yorku objevily plakáty: Ruže pro Ritu! Druhým rokem na Broadwayi!!!

• 56

Rabín a kněz se srazí v autech. Obě vozidla jsou rozmlácená na maděru, ale oba klerikové vyvázli nezranění. Když se vyhrabou z trosk, rabín si všimne kněžova roucha a hned povídá: Koukám, že jste kněz. Já jsem rabín. Podívejte na naše auta, nic z nich nezbylo, ale nám se nic nestalo. To je znamení od Boha. Bůh musel chtít, abychom se potkali a stali se přáteli a po zbytek našich dní žili svorně v míru. – Plně s vámi souhlasím, to musí být božské znamení, přikyvuje kněz. – A koukněte, další zázrak. Moje auto je úplně zničené, ale košer vínečko zůstalo netknuté. Bůh jistě chce, abychom toto víno vypili, a oslavili tak štěstí a naše setkání. S těmito slovy podal rabín láhev knězi. Ten s jeho promluvou souhlasil, otevřel láhev a dal si několik mocných loků a podal láhev zpět rabínovi. – Rabín začal špunt zpět do lahve. – Kněz se udiveně ptá: Vy se nenapijete??? – Ne, já nejprve počkám na policisty.

• 56

Paní Orensteinová se vrátila z Karlových Varů a ptá se muže: Moric, zůstal jsi mi věrným? – Samozřejmě a ty? – Paní Orensteinová (dívajíc se na něho s úsměvem): Právě tak věrná jako ty mně! – Moric (pohněván): Ty sama příště do lázní nepojedeš, za to ti ručím.

• 57

Chaime, nemohl bys mi půjčit stovku? – Je mi líto, nemám u sebe peníze. – A co doma? – Děkuju, všichni zdraví.

• 57

Slyšel jsem, Klein, že hledáš pokladníka? – Dva! – Dva dokonce! To jsi tak rozšířil svůj obchod? – To ne, ale hledám nového pokladníka a potom toho starého, který mi utekl včera s pokladnou.

• 57

Dva psychoanalytici ve výtahu. Vstoupí další osoba a zdraví: Dobrý den. – Psychoanalytici zdvořilost oplátí, pak se rozhostí zamyšlené ticho až do chvíle, kdy osoba vystoupí. Psychoanalytici na sebe zkoumavě pohlédnou a jeden z nich se optá druhého: Co podle Vás myslel tím „Dobrý den“?

• 58

Pane šéf, firma Paclt a synové se dotazuje na našeho bývalého účetního Singra. Co jim mám odpovědět? – Napište jim, že je to darebák a podvodník a že všemu, co umí, se naučil jen u nás!

• 58

Jednou se jeden zbožný žid ocitl v době večerní modlitby na divném místě, bez svých věcí, bez své modlitební knížky siduru. Takto to vypořádal s Hospodinem: Drahý Bože, mám pro Tebe špatnou zprávu. Nemám svůj sidur. Co hůře, jsa stár, nepamatuji si modliteb. Jediné řešení, Všemohoucí, které mám, je následující: Řeknu teď všechna písmenka abecedy, a Ty, buď té dobroty, seřaď si je do správného pořadí.

• 59

Sára je na smrtelném loži a prosí manžela: Khon, slib mi, že až umřu, že půjdeš za rakví s moji matkou. – Tak dobře, Sára, já ti to slibuju, ale upozorňuju tě, že budu mít ten den celej zkažený.

• 59

Brill a Orenstein jdou na trh. Cesta je dlouhá a vede bažinatou krajinou. Co chvíli přeskochí přes cestu žába. Náhle Brill zvolá na Orensteina: Když jednu žabu chytneš a sníš, dostaneš 100 korun. – Orenstein se dlouho nerozmýšlí, popadne žabu a v mžiku byla v jeho útrokách. S velkým sebezapřením zaplatil Brill prohranou sázku. Po trhu vrací se Brill s Orensteinem touž cestou zpět. Brill, který na lehce prohraný peníze nemůže zapomenout, ptá se Orensteina: Ty, Orenstein, dáš mně také 100 korun, když jednu žabu sním? – Nu, proč pak né, odpověděl Orenstein. – Brill vrhl se po žábě a v okamžiku ztratila se v jeho ústech. Orenstein vrací dle úmluvy 100 korun. – Oba jdou zamyšleni cestou dál... – Pak Brill přeruší to dlouhé ticho a povídá: Ty, Orenstein, řekni mi: proč jsme vlastně ty žaby žrali?

• 59

Bohatá paní se probudí z narkózy: Tak vám, pane doktore, děkuji za svou záchranu. – Jak víte, že se operace zdařila? – Podle kyselých tváří mých synovců.

• 60

Pane Koenigswald, mohl bych mít to potěšení a mluvit s vaší paní? – No, když tomu říkáte potěšení, pro mě za mě.

• 61

Oskar Roubíček si počínal ve válce velmi statečně a vyznamenal se jednou v bitvě tak, že si ho zavolal sám generál: Choval jste se jako skutečný hrdina a budete odměněn... Chcete raději válečný kříž nebo 100 marek? – S dovolením, pane generále, jakou cenu má ten válečný kříž? – Asi 5 marek. – Tak to bych prosil válečný kříž a pětadevadesát marek.

• 61

Host: Číšníku! Číšníku! Pojd'te sem! – Číšník přiběhne: K službám. – Host: Koukejte! Moje polévka! Co dělá ta moucha v mé polévce?!?! – Číšník zkoumavě: Zajímavé, zajímavé. Ale nejspíše plave prsa.

• 61

Pan Višňak praví své nové sekretářce: Sečtěte prosím údaje o prodeji. Pro jistotu vezměte sloupec třikrát. – Ke konci směny přichází sekretářka: Pane Višňak... – Sečetla jste ty údaje? – Ano, prosím. – Zkontrolovala jste výsledek? – Ano, pane. Sečetla jsem sloupec třikrát... a zde jsou součty.

• 61

Pane Krauskopf, jakou jste mně to dohodil nevěstu? Vždyť ona je jednonohá. – Jaký vy máte řeči, pane Bienenfeld. Podívejte se: Vy pojmete za manželku krásnou, zdravou, dvounohou dívku. Dobře. Za nějaký čas jdete s ní na procházku. Přejede ji auto. Dobře. Musí se s ní do nemocnice a tam jí amputují nohu. – Máte starosti, běhání, rozčilování, útraty... A vidíte? Tadyhle jste přišel k hotové věci.

• 61

Poslechněte Steigermark, já jsem slyšel, že vaše paní je pohádkově bohatá a že měla neskutečné věno, ale jak jste si ji mohl vzít? Je hrbatá, zrzavá a šilhá... – Nemusíte šeptat, klidně mluvte nahlas, ona je ještě k tomu hluchá.

• 62

Poslechni Karle, na co umřela Steinova třetí žena? – Otrava houbami. – A druhá? – Taky otrava houbami. – A první taky otrava houbami? – Ne, proražená lebka. – To je divné. – Ani ne, neměla ráda houby.

• 62

Poslouchaj, Kohn, co by dělali, kdyby narazili v poušti na lva? – Vzal bych flintu a zastřelil ho. – A kdyby neměli flintu? – Tak ho picnu revolverem. – A kdyby neměli revolver? – Tak ho uškrtním páskem. – A co když nemaj pásek? – Tak mu narvu kožich do chřtánu a zadusím ho. – Ale jdou, Kohn, na poušti takový vedro, kde by vzali kožich? – Hele voni, Piek, komu vlastně fanděj, mně, anebo tý bestii!?

• 62

Na večírku. Paní Piek: Vezměte si ještě zákusek! – Paní Glick: Děkuji, již jsem měla čtyři. – Paní Piek: Nezlobte se, měla jste jich pět... ale klidně si ještě vezměte, počítá vám je snad někdo?

• 62

Lojzíček přiběhne domů velmi rozrušen: Mamá, za půldruhé hodiny bude zatmění slunce! Mohu sejít podívat? – Proč by ne, zlatíčko, odpovídá Lojzíčkova mamička, pěkně se pobav. Jen prosím tě nestůj příliš blízko!

• 63

M agnát Glick volá do svého sídla. Telefon vezme komorník. – Dejte mi k telefonu mou paní, žádá Glick.

Ticho. – Řekl jsem, že chci mluvit se svou paní! rozčiluje se Glick. – Sire, vaše paní je v ložnici... hlesne komorník. – Copak, ona je nemocná? stará se Glick. – Ne, nikoliv, sire, je zdráva, koktá komorník, ale je v ložnici s mužem. – Glick exploduje: Cože?!? Jste si tím jist? – Komorník sklesle: Stoprocentně, sire. – Pak tedy poslouchejte, dí po chvíli ledově Glick, jděte do mé pracovny. V levé zásuvce mého pracovního stolu je revolver. Vezměte ho, jděte nahoru do ložnice. Otevřte dveře a ujistěte se. Je-li má žena skutečně na loži s mužem, zastřelte je oba! – Komorník se zajíká: Sire, to nemohu udělat! Obávám se, že... – Glick opět exploduje: Právě teď hned to uděláte! Kašlu na vaše obavy! A jestli nejedu domů a zastřelím vás všechny tři! – Ale, sire... skučí komorník. – Jděte a udělejte, co jsem vám řekl! řve Glick, čekám u telefonu! – Za několik dlouhých minut se ozve komorníkův hlas: V pořádku, sire. – Glick se ujišťuje: Zastřelil jste je oba? – Komorník: Ano, pane. Jenže jsem byl tak nervózní, že jsem pak běžel a radši hodil revolver do bazénu... – Do bazénu? Jakého bazénu? bezduše opakuje Glick, poslouchejte, je to Fairfax osm, sedm, čtyři, sedm, dva?!?!

• 63

Pan Blumenkrantz si zařídil novou kancelář. Na dveře dal ve zlatě cedulku: Životní příležitost. Investiční poradenství. President O. J. Blumenkrantz. A už někdo ťuká. – Vstupte! zvolá Blumenkrantz a rychle zvedá telefon, do kterého, jako by pokračuje v rozhovoru, praví: Pane Morgan, kupte deset tisíc! A radím vám, jděte do magnésia a niklu! Mědi se ovšem zbavte. Ano, všechnu. Sbohem, pane Morgane, loučí se a obrací se k návštěvníkovi: A co vy, co mohu pro vás udělat? – Návštěvník je stručný: Pro mě celkem nic. Já jsem ze spojů, jdu vám jen zapojit telefon.

• 64

Pase ovčák ovce na zelené louce. Najednou, co to? Po pěšince přijíždí bavorák a za ním oblaka prachu. Za volantem mladý muž v obleku od Broniho, v botách od Guccioho, vázanka D+G a na očích tmavé brýle Ray Ban. Stisknutím tlačítka stáhne okénko, vykloní se a povídá: Hej, ovčáku, když ti řeknu, kolik máš ve svém stádě ovcí, dáš mi jednu? – Ovčák se pomalu podívá na úspěšného mladého muže a řekne klidně: Ale jo, proč ne? – Úspěšný mladý muž zaparkuje svůj bavorák, vytáhne notebook Dell, připojí ho ke svému mobilu. Pomocí GPS určí svoji polohu, pak se připojí na satelit NASA, kde zadá svoje souřadnice a vyžádá si pořízení řady fotografií s vysokým rozlišením. Pak pomocí Adobe Photoshop otevře pořízené digitální obrázky a exportuje je do zpracovatelského střediska v Hamburku. Během pár vteřin dostane na svůj Palm Pilot zprávu, že obrázky jsou zpracovány a uloženy v databázi SQL. Propojí databázi s Excelem, kde má stovky složitých vzorců, a uploaduje všechna uložená data. Po několika minutách má zpracovaná data. Vytiskne je na miniaturní barevné tiskárně HP LaserJet jako stopadesátistránkovou zprávu a otočí se k ovčákovi: Máš přesně 1586 ovcí. – To je pravda. Takže podle naší domluvy si můžete vybrat jednu ovci. Ovčák pozoruje pobaveně mladého muže, jak se snaží napasovat jedno zvíře do kufru auta, a pak povídá: Když vám řeknu, jaké je vaše povolání, vrátíte mi, co jste si vzal? – Mladý muž se na vteřinu zamyslí a odpoví: Jistě. – Jste konzultant, řekne ovčák. – Mladému muži spadne čelist: To je pravda. Jak jste to uhodl? – Vůbec jsem nemusel hádat, povídá ovčák. Přijel jste, aniž by pro vás kdokoliv poslal. Chtěl jste si nechat zaplatit za odpověď, kterou jsem už dávno znal, na otázku, kterou jsem se neptal, a přitom o mý práci víte úplně kulový. A teď mi vraťte mýho psa...

• 65

První světová válka. Oficír se ptá: Proč musí být voják připraven položit život za císaře? – Icik: Máte pravdu! PROČ?!?!

• 66

Pocházím ze starého dobrého rodu, nadýmá se madame Gunhilda G. Greenwald. Prapradědeček bojoval s rebely v Gettysburgu, pradědeček s Němci u Verdunu, dědeček s Japonci v Guadalcanal, otec se severními Korejci... – Migot, děsí se madame Coopermanová, copak vašinec nedokáže vůbec s nikým vyjít?

• 66

První zářijové ráno. Typická jidiše mome jde budit svého syna. – Vstávej, Mojše, musíš jít do školy. – Mojše se k ničemu nemá: Přines mi snídani do postele, dnes nikam nejdu. – Mome se diví: Pročpak to? Začíná školní rok, měl bys tam jít. – Mojše oponuje: Podívej, mamá, letos to nebude jinak: oni mne tam nemají rádi, a já nemám rád je. – Mome oponuje: Nu, snad. Ale jít bys tam měl! Jednou je to tvoje škola, a ty

jsi tam ředitelem.

• 67

Jednou se rabín zasnul a zdálo se mu, že je v ráji, v zahradě Eden. Spatřil tam všechny mudrce, seděli a studovali Talmud. – To je vše, co je v ráji? ptal se překvapeně, vždyť to samé děláme na zemi! – Anděl mu odpověděl: Nu, jestli si myslíš, že mudrci jsou v ráji, v zahradě Eden, tak to se mylíš. Je to trochu jinak: zahrada Eden je v těch mudrcích.

• 67

Kohn, už slyšeli, jaký neštěstí potkalo Steigerwalda? – ??? – Moje paní s ním utekla.

• 68

Rabi Kummerbaumovi zvoní telefon. – Novák, berňák. Rebe, volám důvěrně. Ověřujeme daňové příznání pana Barzilaje, vám asi známého pod vulgo Železňák... – Aáno, opatrně souhlasil rebe Kummerbaum. – A tenhle Barzilaj vulgo Železňák uvedl, že věnoval vaši kongregaci, a to v hotovosti, příspěvek ve výši sta tisíc dolarů... ve vsí důvěrnosti, rebe, pamatujete se, že by vaše kongregace od Barzilaje vulgo Zelezňáka takovouto sumu obdržela? – Chvilu ticha... Potom rebe Kummerbaum pomalu řekl: Pane Nováku... dnes je taková trochu nevhodná doba... co kdybyste zavolal zítra, touhle dobou? Opravdu by to šlo? Jsem si naprosto jist, že má odpověď na vaši otázku bude ANO.

• 68

Bože, ochraň mne od Tvých vyznavačů!

• 69

Rabín si uprostřed bohoslužby všimne spícího návštěvníka synagogy. Přivolá si šamese, synagogálního pomocníka, a sykne na něj: Čtvrtá řada. – Šámes se rozhlíží: A co má být? – Rabín sykne důrazně: Ten chlap! Spí! Vzbudit! – Šámes na to: To není fér! – Rabín už skoro nahlas: Jako to, není fér?? Co to má znamenat, není fér?!? – Šámes klidně: Já ho neuspál.

• 70

Pan Načeradec jel nočním vlakem domů. Přisedl elegantní mladý muž a hned se hrnul do konverzace: Nevědí, prosímjich, kolik je hodin? – Načeradec ho zchladil pohledem: Oni jsou Žid? – Mladík rychle přisvědčil a Načeradec pokračoval: Tak se jdou vycpat! – Mladík jen zalapal po dechu, ale hned se vzpamatoval: No ráčej prominout, takovou hrubost jsem si snad nezasloužil za tak uctivou otázku... – Načeradec ho gestem zastavil: Chtěl jsem si to vysvětlování ušetřit. Co se dá dělat. Jejich otázka byla uctivá. Kdybych odpověděl i já uctivě, oni by hned navázali, jako že máme dnes hezky. A jestli jezdím tím vlakem často. A v čem podnikám. A hned by se šířili, v čem podnikaj oni. A kam jedu. A shodou okolností, oni že tam jedou taky. No, a je skoro noc, hotel budou shánět těžko, našince musí jeden pozvat domů. A tam uviděj mou ženu, ale taky mou Sylvinku. Krásné děvče, to mi můžou věřit, doma se umí otáčet, sečtělá je... no a bude z toho rande, jakože to nechci vidět svýma očima. Je mi jasný, že jak ji uviděj, budou ztracenej. A přijdou a budou škemrat a ruku dcery chtějí a ženit se a svatbu vystrojovat! A to bych jim nemohl udělat, říci ne, zlomilo by jim to srdce. Proto jich posílám, ať sejdou vycpat, už teď. Přece nedám svou jedinou dceru šnorerovi, který nemá ani na hodinky!?!

• 70

Policajt: Kde jsi schoval peníze? – Tlumočník: Kde jste schoval peníze? – Zloděj: Neřeknu! – Tlumočník: Neřekne. – Policajt: Když neřekneš, zavřeme tě na deset let! – Tlumočník: Když neřeknete, zavřou vás na deset let. – Zloděj: Neřeknu! – Tlumočník: Neřekne. – Policajt: Když neřekneš, dostaneš nakládačku! – Tlumočník: Když neřeknete, dostanete nakládačku. – Zloděj: Zakopal jsem je v kuchyni. – Tlumočník: Že prý stejně nepoví.

• 72

Ben Gurion šel na první zasedání izraelského kabinetu. Bez kravaty. – Takhle nemůžete, pane prezidente, upozornili ho úředníci. – Ale mohu, mám to povolené od anglické královny. – ??? – Při přijetí v Buckinghamském paláci jsem také přišel bez kravaty a královna mi řekla: Takhle si, pane Ben Gurion, můžete chodit

v Palestině.

• 72

Přijde Stalin do nebe a hned za branou potká posledního ruského cara Mikuláše, jenž se ho ptá: Tak jak na Rusi, mužika tisknete? – I baže, tisknem. – A zdalipak machorku kouříte? – Jak bychom nekouřili. – A vodku pijete? – I pijem, holoubku, čtyřicetiprocentní. – To za mne byla jen osmatřicetiprocentní, zamyslí se car a pak se zeptá: Pověz mi upřímně, Josife Vissarionoviči, stálo za to dělat kvůli těm dvěma procentům revoluci?

• 74

Rebeka Goldsteinová byla hezké děvče a pomýšlela na vdavky. Byla dosti zámožná. Otec byl velkoobchodníkem s obilím. Zamílovala se do Arnolda Frankla a svěřila se se svým tajemstvím otci. Otec zbledl a pravil: Každého jiného si zvol, jen toho ne. – A proč? – Protože, protože... jak bych ti to řekl... je to tvůj vlastní bratr... je to můj jediný hřích z minulosti. – Rebeka v tichu plakala a rmoutila se. Za nějaký čas šla přece jenom k matce a svěřila se jí se svým neštěstím. Matka ji potěšila slovy: Můžeš se klidně vdát. Proti tátově vlastní krvi to nebude. Ten jeho strašný osudový hřích z minulosti jsem totiž napravila jedním drobným prohřeškem.

• 74

Dám jim otázku, Krechtzman! Co by radši? Bejt milionářem, nebo mít tyfus? – Co to je za pitomost, pýří se Krechtzman. Co mám na tak blbou otázku říct chytrýho? Samozřejmě, jako každéj. Milionářem! – Viděj, Krechtzman, jakěj jsou moula! Milionáři umíraj všichni, kdežto na tyfus jen šedesát procent!

• 74

O'Brien žil na venkově sám, jen se svým psem. Ten mu však jednoho posel. O'Brien se vydal na farnost za knězem: Otče, pošel mi pes, bytost, která mi byla nejbližší. Bylo by možno za to ubohé stvoření odsloužit mši? – Kněz byl laskavý, leč neoblomný: Obávám se, že to nejde. Nemůžeme sloužit mše za zvířata. Ale, jestli mohu poradit, dole v údolí je jakási podivná církev, nikdo pořádně neví, v co věří a co vyznávají. Třeba by mohli něco udělat pro to ubohé stvoření. – O'Brien se zaradoval. Ještě se na odchodu zeptal: Myslíte, otče, že bude stačit tisíc dolarů na ten obřad? – Kněz ho rychle vtáhl zpátky na faru: Matko sedmibolestná, člověče zlatý! Proč jste hned neřekl, že ten pes byl katolík?

• 75

Obžalovaný, přistupte blíže. Jak se jmenujete? – Jakob Ábeles. – Odkud jste? – Z Tarnopole. – Čím jste? – Vetešník. – Náboženství? – Rekl jsem jim, že se jmenuji Jakob Ábeles, vetešník z Tarnopole. Co jim mám ještě vykládat? Že jsem husita?

• 75

Včera můj kluk dostal od rabína vynadáno. Von dětem vykládal, že Hospodin řekl hadovi, že se za trest bude plazit po břiše. – No a co na to jejich Móricek? – Zeptal se ho, po čem se plazil předtím.

• 75

Ptáte se, jak se mi daří, odpovídá spisovatel svému příteli, ani nemáte zdání, jak populárními se mé knihy staly. Od té doby, co jsme se viděli naposledy, se počet mých čtenářů zdvojnásobil! – Gratuluji, mázl tov! Ani jsem netušil, že jste se oženil!

• 76

Zdravím jich, Krechtzman. – Já jich taky rád vidim, Blum. – A jak se vynacházej, Krechtzman? – Pokud jde o mně, Blum, není komu si stěžovat. – A co jejich mladej, Krechtzman, ještě je nezaměstnaněj? – To sice je, Blum, ale nynčko se zabývá meditací. – Meditací? Co to je, Krechtzman, co se tím dělá? – To se mně neptaj, Blum. Ale furt lepší, než aby kluk seděl a hleděl do blba.

• 76

Povídá Bloch samé neobyčejné věci o místním rabínovi: Náš rabín se třeba zavře ve svém pokoji, nejí, nepije a třeba týden jen hovoří s Hospodinem. – Blumenfeld na to: Kdo ti tohle řekl? – Bloch na to: Sám rabín mi

to pravil. – Blumenfeld pochybuje: Možná ten rabín lže? – Bloch vítězně: Lže? Copak by se Hospodin bavil s lhářem?

• 76

Pane, vy si určitě jdete objednat brýle, říká optik. – Jak jste to uhodl? diví se pán. – Bylo mi to hned jasné, když jsem vás viděl procházet výlohou, říká optik.

• 77

Dvě dámy si nad šálkem čaje sdělují důvěrnosti. – Nevím už, co si počít s tím mým, stýská si Lojzička, už nepamatuji, kdy přišel před půlnocí domů... – O tom mi něco povídej, pýří se Rózička, ale toho svého jsem vyléčila z takových nočních avantýr! – No to snad není možná, zajímá se Lojzička, co ho tak od zásady změnilo? – Rózička se usmívá: Poslouchej. Poslouchej dobře, abys to nepopletla. Co ho tedy změnilo k nepoznání? Přišel jednou zase mezi druhou třetí ranní domů a tiše otevíral dveře od ložnice. A já na něj: To jsi ty, Bernarde? – Lojzička nechápe: A... co bylo dál? – Rózička se může popukat: No to je všechno! – Lojzička je už úplně mimo sebe: Tedy opravdu nechápu, co ho mohlo na té cestě špatnosti zastavit... – Rózička už jen špitne: Asi to bylo tím, že se jmenuje Hugo.

• 77

Pane vrchní, ten řízek je hrozně tvrdý! – No jo, to musíte kousat, to víte, líná huba, holý neštěstí!

• 78

Pastor, kněz a rabín si jednoho dne vyšli na výlet. Bylo velmi horko. Byli celí upocení a unavení, když došli k malému jezírku. Byl to takový zastrčený koutek světa, tak neváhali, odložili si a skočili do vody se osvěžit. Když vycházeli z vody na břeh, tak jak je jejich šéf stvořil, kdo tu nejde kolem? Skupina turistek, pohříchu dam ze stejného městečka! Osvěžení pánové se dali do běhu ke svým svrškům, pastor s knězem si zakrývali ohanbí, rabín pak tvář. Když dámy přešly a pánové se oblékli a uklidnili, ptali se pastor s knězem rabína, proč si nezakrýval ohanbí, ale tvář? Rabín pouze odušil: Nevím, jak u vás, ale v mé kongregaci to je tvář, podle níž by mne mohly poznat.

• 78

Aron žádá o ruku své vyvolené: A kolik máte peněz? ptají se ho rodiče nevěsty. – Proč se ptáte? Chci si Julii brát, ne kupovat!

• 80

Jedné skutečně překrásné neděle, tak kouzelné, že bylo opravdu škoda nebýt venku, tázal se pastor svých oveček takto: Moji drazí. Mám tady jedno kázání ve třech různých provedeních, podle úrovně chápavosti posluchačstva. To pětiminutové obsahuje všechno, co jsem chtěl říci, je ale na posluchače stejně náročné, jako bylo pro mne takto krátce a naprosto výstižně vše shrnout, proto stojí sto dolarů. To čtvrt hodinové nebude pro posluchače a nebylo ani pro mne tak náročné, proto stojí padesát dolarů. Plnohodnotné hodinové kázání bude jistě pro všechny průměrně chápavé stejným potěšením, jakým bylo pro mne je napsat. Stojí proto pouhých deset dolarů. Tak. Nyní si uděláme sbírku a uvidíme.

• 80

Weinbergrovi potloukly kroupy úrodu. Likvidátor pojišťovny, který měl odhadnouti škodu, konstatoval, že obilí nebylo zničeno, nýbrž pouze stébla a slupky poškozeny. Na to chtěl odejiti. Weinbergr ale, který byl rozzloben, vzal hůl, stloukl likvidátora a křičel: Tak, co vás bolí, kabát nebo hřbet?

• 81

To takhle se jednou ráno probudí doma jeden fotřík, v hlavě bušej permoníci, v hubě jak v torbě na zmiže; otevře oči... a na nočním stolku dva aspiriny a sklenice vody! Posadí se a co vidí? Na židli vyžehlená košile, kravata, kalhoty, vedle stojej vyblejskané boty! Nahoře leží cedulka: Miláčku, snídani máš na stole, jela jsem nakupovat. Miluji Tě! – Oblékne se, jde do kuchyně... a na stole smažená vajíčka, toasty, šťáva z čerstvých pomerančů a piccolo-espresso! Vedle talíře noviny!! Je z toho celý perplex a tak se ptá syna: Co se tady, proboha, stalo? – Přišel's domů ve tři ráno, ožralej na plech a vůbec jsi nevěděl co děláš. Vyvrátils dveře, rozbil židli, nablil v předsíni a udělal sis monokl o roh stolu. – No ale to nedává žádnéj smysl, proč mám

připravenou snídani a to všechno? – Jo tohle? To když tě máma odvedla do koupelny a snažila se tě svlíknout, tak's ji řek': Ruce pryč, dámo, já jsem šťastně ženatý.

• 82

Atraktivní studentka přijde na zkoušku k profesorovi. Posadí se, poodhrne sukni a řekne: Udělala bych cokoliv, abych dostala tu zkoušku. – Profesor vytáhne obočí: Cokoliv? – Studentka si přisune židli ke stolu profesora a ztiší hlas: Ano, cokoliv. – Profesor se k ní nakloní a zeptá se také tlumeně: Skutečně cokoliv? – Studentka se k němu nakloní a zašeptá mu do ucha: Skutečně cokoliv! – Profesor se k ní také nakloní za zašeptá jí do ucha: A mohla byste... to nastudovat?

• 83

Mám pro vás dobrou zprávu, paní Novotná, říká doktor. Ale já jsem slečna Novotná, namítne mladá žena. – V tom případě mám pro vás špatnou zprávu, praví doktor.

• 83

Ve válce přišel polní kurát v lazaretě k loži těžce raněného Izraelity. Aniž by se otázel po náboženství raněného vojína, ukázal mu kříž a pravil: Milý synu, víš co to jest? – Zlomeným hlasem odpověděl raněný: Já mám v břiše kulku a on mi dává ještě rébusy.

• 83

Mami, to maso mi nechutná. Můžu ho dát psovi? – Ne miláčku, tohle je náš pes.

• 84

Miláčku, tak jak ti chutnal dnešní oběd? – Musíš si za každou cenu hledat důvod k hádce?

• 85

Pan Roubíček navštívil věhlasného právníka Jajtelese. – Rád bych si jich zajistil pro důležitý případ... jestli ovšem budou pozitivně přesvědčeni o úspěchu, začal mnohoznačně Roubíček. – Tak to vysypou, ale hezky popořadě, pobídl ho Jajteles. – A Roubíček se rozpovídal a pěkně vykreslil případ jedné velké škaredosti, kdy se společník dopustil přes písemně uzavřenou smlouvu jasného podrazu. – Tak co, doktore, žaloval byste to? A s jakým výsledkem? končí svůj výklad Roubíček. – To je brnkačka, pochvaloval si kausu doktor Jajteles, takový případ by mohl prohrát jen úplnej šlemajzl! – Roubíček vstal a odcházel. – Co jim je, zarazil se doktor Jajteles, říkám jim, tohle se nedá prohrát! – Jajteles se ve dveřích jen smutně pootočil a procedil: Však právě. Já jim to exponoval z pohledu té druhé strany.

• 85

Starý Stein jde okolo řeky a najednou uslyší volání. – Pomoc! Pomoc! – Jakýsi muž se zmítá ve vodě a křičí: Pomoc! Já neumím plavat! – Stein se zastaví na břehu a odpoví mu: Ze se nestydíte, já také neumím plavat a nedělám proto takový kravál jako vy!

• 85

Pan Švarc navštíví svého budoucího zetě, který je velmi religiózní. – Nu, chlapče, co děláš? – Studuji Tóru. – Nu, chlapče, chceš si vzít moji dceru. Jakkak to uděláš s živobytím a bydlením? – Žádný problém. Studuji Tóru a ta praví, že se Pánbůh postará. – Nu, chlapče, budete mít děti. Jak je budete vzdělávat? – Žádný problém. Studuji Tóru a ta praví, že se Pánbůh postará. – Paní Švarc doma netrpělivě čeká na referenci o zeťovi. – Nu, říká pan Švarc, milý chlapec. Sotva jsem se s ním potkal a on si už myslí, že jsem Pánbůh.

• 86

V jednom malém městě navrhl advokát žalobce u soudu jako svědka jednu starou paní. Po zákonném poučení a několika málo obecných odpovědích dal soudce možnost klást svědkyni otázky. Advokát žalobce nelenil a zeptal se: Pani Čermáková, znáte mne? – Ale ano, samozřejmě. Znáám vás od plenek. A abych pravdu řekla, jste pro mne velikým zklamáním. Lžete, zahýbáte své ženě, manipulujete lidmi, pomlouváte je. Myslíte si, že jste velké zvíře, a přitom jste tak pitomý, že vám nedojde, že z vás nikdy nebude nic než mizerný maloměstský právník. – Advokát vytřeštil oči. Když se vzpamatoval z prvního šoku, rychle se zeptal: Pani Čermáková, znáte advokáta žalovaného? – Ano, znám pana Vorlíčka ještě z doby, kdy neuměl

chodit. Občas jsem ho jeho rodičům hlídala. A i v něm jsem se zklamala. Je to lenoch, udavač a piják. Nedokáže s nikým slušně vycházet a jeho právnické znalosti jsou tak mizerné, že bez uplacení ještě nikdy nic nedokázal. – V tu chvíli soudce přerušil výslech a zavolal si oba advokáty k sobě a povídá jim tiše: Pánové, jestli se jeden z vás zeptá té paní, jestli mě zná, dám ho okamžitě zavřít pro pohrdání soudem!

• 86

Hustý Kohn, ten, který jak víš, za každou zástěrou běhá, tvrdil včera v kavárně, že zachoval své ženě pět let věrnost. – Pět let? To může štimovat! Tolik vyfás' za zfalšování směnky.

• 87

Groucho Marx rezignoval na členství v jednom klubu dopisem následujícího znění: Nemám zájem být členem klubu, který akceptuje za členy lidi jako jsem já.

• 88

Do města, kde bylo mnohem více děvčat než chlapců, přijel mladík. Dvě potenciální tchýně se dostaly do tak těžkého sporu, pro čí dceru by byl vhodný, až spor skončil u rabína. – Rozetnu ho, aby se na obě dostalo, šalamounsky navrhuje rabín. – Tak to ho radši dej té megeře, ozve se lidskost v jedné z uchazeček. – A to taky udělám, říká rabín, neboť jenom pravá tchýně by nechala zetě rozčtvrtit!

• 89

Co by tomu řekli, pane Steigermark, dnes je ten Den smíření, kdybychom si odpustili, co jsme si udělali, a žili nadále v přátelství? Heledte, já jim přeju od srdce co i oni přeju mně... – No prosím, Kohn, už zase začínaj...!?

• 89

Co jsem ženatý, všechno je mi zakázáno. Kouřit nesmím, pít nesmím a do hospody taky nesmím, říká Franta příteli. – No a proč neprotestuješ? – Protestovat taky nesmím.

• 90

Mladý muž jménem Fielding Melish přišel za rabínem: Rebe, musím jim něco říci. Já jsem totiž atheista! – Rabín se zamračil: A to přesto, že znají Talmud? – Fielding Melish se zarazil: No, tak Talmud moc neznám... vlastně ho neznám vůbec. – Rabín se ještě více zachmuřil: A to neznají ani talmudický traktát Pirkej Avot, Moudrost otců? – Fielding Melish přiznal: No, abych řekl pravdu, nikdy jsem si pořádně neudělal čas na studium. – Rabín se zhnuseně podíval na Fieldinga Melishe a odchází pravil: Zdá se, že pro nich budu mít novinu, boj- čik. Oni jsou prdlajs atheista, voni jsou jen děsnej ignorant!

• 91

jde jednou takhle rabín domů, když tu zahlédne svého přítele, zbožného a velmi učeného muže, velmi zběhlého v disputacích. Přidá do kroku, nebol: je vždy požeňnáním pozdravit se s bohabojným mužem. Záhy mu však tuhne úsměv na tváři! Jeho přítel vstoupil do čínské restaurace, jež je tedy všechno jiné než košer! Přišel blíže a nahlédl právě, když ho číšník usadil a začali probírat menu. Rabín se chvíli váhavě procházel venku, ale nedalo mu to a vstoupil a viděl, jak číšník jeho příteli servíruje celé plato nejrůznějších mořských potvor, ochucených omáčkami z jiných mořských příšer, po šupinách pochopitelně ani vidu ani slechu. A chutě se do těch trejfe delikates pustil, když vtom už je u něj rabín, protože nevěřil vlastním očím. – Móric, co to provádíš? Zahlédl jsem tě na ulici, chtěl tě pozdravit, a tys najednou vstoupil to tohoto lokálu, objednal si tyto fujtajbly a teď porušuješ snad úplně všechny předpisy kašrutu, až se ti dělají boule za ušima. Ty, druhdy bohabojný muž! Co to má všechno znamenat? – Móric odpověděl: Rabi, viděl jsi mě vcházet do tohoto podniku? – Rabín přikývl. – Rabi, a viděl jsi, jak jsem si objednal? – Rabín přisvědčil. – Rabi, a viděl jsi, že mi číšník přinesl přesně to, co jsem si objednal? – Rabín přitakal. – A viděl jsi mne, jak donesené jídlo jím? – Rabín opět souhlasil. – Móric to uzavřel: Tak v tom případě tedy já nevidím žádný problém. Všechno, co jsem učinil, konal jsem pod rabínským dohledem.

• 91

Pane doktore, co mám dělat, když můj manžel mluví každou noc ze spaní? – Dejte mu příležitost, milá paní, aby mohl promluvit ve dne.

• 92

Chajim a John jsou pozváni na svatbu. Já dám novomanželům svatebním darem čajový servis pro šedesát osob, říká John. – To je výborný dar, přiznává Chajim, a já jim k tomu dám cedník na čaj pro sto dvacet lidí!

• 93

Paní Piek je v pizzerii tázána, na kolik dílů chce rozporcovat objednanou pizzu: Na čtyři či na osm? – Na osm dílů nikoliv, vece pí Piek, tolik bych totiž nesnědla.

• 93

Potká Kohn svého učitele matematiky. Do čeho oni dělaj, zajímá se učitel. – Do tébichů, přizná Kohn. – Oni? S těma nedostatečnými z matematiky?? Do obchodu??? zděsí se učitel. Proboha, jak to dělaj? – Jednoduše, vysvětluje Kohn. Za stovku koupím, za čtyři prodám a ty čtyři procenta mi k životu bohatě stačej.

• 93

Pane doktore, já mám hrozný strach, je to moje první operace. – Vím, jak vám je, říká chirurg, moje také.

• 94

Iciku, proč jsi konvertoval? – Z přesvědčení. – ??? – Jsem totiž přesvědčen, že než být melamedem v Mukačevu je pro mě lepší být profesorem v Sankt Petěrburgu.

• 94

lovje dostal žízeň. Vstoupil do pivnice, vypil žejdlík piva, zamyslel se a zeptal se krčmářky: Chcete prodávat dvakrát tolik piva než dosud? – Ano! Jak? – Nalévejte plnou míru!!!

• 94

Mladý majitel obchodu s módním zbožím, který má četné milostné úspěchy u vdaných žen, zjistí, že jeho obchody se prudce zhoršily. Věc je vážná, v pokladně není na zaplacení účtů. V této tísní se obrátí o radu k příteli svého otce, který je známý pobožností a mravní přísností, a svěří se mu se vším. Ten se zhrozí: Človče, máš na svědomí těžké hříchy! Překročil jsi boží příkázání. Jdi k našemu rabínovi, přiznej se mu ke všemu a popros, aby ti uložil přísný trest! – Obchodník se zachová podle starcovy rady. Rabín vyslechne jeho zpověď a ptá se: Dobře, přiznáváš, že jsi hřešil, ale s kým? – Rebe, to vám nemohu prozradit. Je to přece věc cti, abych neprozradil jména těch žen, to snad pochopíte! – Tak ti to řeknu sám. Ty jsi určitě hřešil s Fanny Traubovou, co bydlí ve Varšavské ulici u městské brány. Ta nemá dobrou pověst. – Ne, rebe, přísahám, že ne! – V tom případě jsi zcizoložil s Gretou Adlerovou, co má její muž zastoupení u motocyklů. To je smyslná žena! – Ne, rebe, přísahám, že ani ta to nebyla! – Potom to mohla být už jen Růžena Stadlerová, žena lahůdkáře z Krakovské ulice. Nedávno ji manžel nachytl in flagranti s obchodním cestujícím z Lodže. – Ne, rebe, ne! – Tak tedy s kým to bylo? – To vám opravdu nemohu prozradit. Už jsem vám řekl, že je to věc cti. – Pak jsi zatvrzelý hříšník a nedám ti rozhřešení. Jdi mi z očí! – Mladý obchodník se vrací v nejlepší náladě. – Tak co, ptá se přítel hříšníkova otce, jaký trest ti uložil náš cadik? – Žádný, ale zato mi dal tři zbrusu nové adresy!

• 95

Sluha: Milorde, v knihovně je zloděj! – Lord: A co čte?

• 96

Je smutné, když je žebrání pouze žebráním. Může to také být umění, jak poskytnout druhým možnost „páchat dobro“, jak nařizuje Tóra a vykládají staří mudrci. Může se při tom objevit i záblesk génia. – Berlín, konec třicátých let. Už platí Norimberské zákony. Na ulici žebrá starý Žid. Sedí a nestačí vybírat klobouk. Příslušníci panské rasy mu ho zasypávají neustávající sprškou mincí. Nad žebrákovou hlavou totiž visí nápis, který je přesně v duchu norimberské legislativy: PENÍZE OD ŽIDŮ SE NEPŘIJÍMAJÍ.

• 96

Baví se dva: Tak jsem slyšel, že tě prý vyhodili ze ZOO. – Nojo, stěžovali si, že prý jsem moc pomalej. Ale já si myslím, že to spíš bude kvůli těm želvám. – Jak to? – No, ráno vstanu, jdu krmit. Otevřu klec a najednou...

frnk, frnk... a obě želvy zdrhly.

• 97

Žena přijde ke knězi a říká mu: Otče, mám problém. Doma mám dva papoušky, samičky, a ty pořád opakují jednu a tutéž větu. – Jakou větu? táže se kněz. – No, říkají: Ahoj, my jsme dvě coury, nechcete se pobavit? – To je ale obscénní! vykřikne kněz. Pak se ale zamyslí a povídá: Možná že bych věděl o něčem, co by váš problém mohlo vyřešit. Doma mám dva papoušky, samečky, které jsem naučil modlit se a číst bibli. Přineste své papoušky ke mně domů, dáme je do klece k Francisovi a Bobovi a ti naučí ty dvě vaše nezbednice zbožnosti a modlitbám. Pak jistě přestanou opakovat tu frázi. – Děkuji vám, otče. Tohle by skutečně mohlo pomoci, odpoví žena. – Příští den přinese své dvě papoušice ke knězi domů. Když vstoupí do domu, skutečně uvidí dva papoušky v kleci, jak drží růženec a modlí se. Žena s nadšením přistoupí ke kleci a vpustí do ní své dvě papoušice. Po několika minutách se z klece unisono ozve: Ahoj, my jsme dvě coury, nechcete se pobavit? – Místností se rozhostí napjaté ticho. Pak se jeden šokovaný papoušek podívá na druhého a povídá: Odlož růženec, Franku, naše modlitby byly vyslyšeny.

• 97

Kluci v kanceláři říkali, že ten nový pošťák svedl všechny ženské v ulici až na jednu, povídá Harvey své manželce. – Ta okamžik přemýšlí, načež prohlásí: Vsadím se, že to je ta stará čůza Jenkinsová.

• 97

Muž založil květinovou zahradu. Zryl, zasel a čekal. Vzešlo mnoho krásných květin, které chtěl, ale i mnoho pampelišek, které velmi nechtěl. Zkoušel všelicos, ale nedařilo se mu zahradu jich zbavit. Zašel i za rabínem, velkým znalcem zahradničení. Vyzkoušel i jeho rady, vše marno. Seděli spolu s rabínem nad zahradou, plnou pampelišek, a mlčeli. Po chvíli řekl rabín: Mám ještě poslední radu. Zkus mít rád pampelišky.

• 98

Paní učitelka ve školce pomáhá chlapečkovi s obouváním bot. Oba tlačili, tahali, ale pořád se do těch botiček nemohli dostat. A když se to konečně podařilo, tak si oba upocení sedli, chlapeček se podíval na boty a říká: Paní učitelko, my jsme dali botičky obráceně. – Paní učitelka se také podívala a skutečně, boty byly obuty obráceně. Zachovala klid, znovu je sundala a znovu je rvali na nohy. Tentokrát správnou botu na správnou nohu. Potom se chlapeček podívá na boty a říká: To ale nejsou moje botičky. – Místo toho, aby ho seřvala, se učitelka kousla do jazyka a s námahou zase botičky sundala. Když byly boty dole, povídá chlapeček: To jsou botičky mého brášky. Maminka říkala, že je teď budu nosit já. – Učitelka se střídavě smála a plakala, přesto však znovu pomohla chlapečkovi do bot. Když mu po té úporné práci pomáhala do kabátu, tak se zeptala: Kde máš rukavičky? – Chlapeček odpověděl: Rukavičky mám schované v botičkách.

• 98

Zoufalý muž přišel za mistrem: Půjčil jsem sousedovi třicet zlatých, ale on o tom nechce slyšet, že na to nemám svědky. Co mám dělat? – Mistr mu poradil: Pozvi ho do čajovny a tam mu během hovoru před lidmi řekni, ať ti okamžitě vrátí těch sto zlatých, co jsi mu půjčil! – Zoufalec se ohradil: Jak to, mistře, vždyť to bylo jen třicet! – Mistr se usmál: A přesně tohle ti před svědky řekne i on!

• 98

Zkouška České filharmonie. Dirigent klepe taktovkou a říká: Tak prosím pánové, začátek třetí věty. Raz-dva-tři... Hudebníci hrají, náhle se z orchestru ozve mohutné: Ufffff!!!! – Ale pánové, prosím soustředte se a nevyrušujte. Ještě jednou: raz-dva-tři... Odehrají pár taktů a najednou se znovu ozve: Ufffff!!!! – No tak pánové, nebuďte jako malí kluci, za pár dní je koncert. Ještě jednou: raz-dva-tři... Z orchestru opět: Ufffff!!!! – No tohle už přestává všechno! Vysvětli mi někdo, co se tu děje? – Přihlásí se trianglista a povídá: Pane dirigente, pojdte se podívat, já mám v osmém taktu napsáno Ohne Triangel!

• 101

Pane doktore, já ztrácím strašně rychle paměť. – A kdy jste to zpozoroval? – Co?

• 103

Americký manažer v české továrně: Co myslíte, že je největší problém, bránící zvyšování produktivity a způ-

sobující technologické zaostávání naší továrny? Nevědomost? Nezájem? – Český dělník: Nevím a absolutně mě to nezajímá!

• 103

Izraelská policie nedávno zatkla podvodníka prodávajícího pilulky, které měly zajistit zákazníkům věčné mládí. Při prohlídce trestního rejstříku vyšlo najevo, že se jedná o recidivistu, který již byl za tentýž přestupek trestán v letech 1794, 1856 a 1928.

• 104

Tři podnikatelé se přihlásí na opravu plotu kolem ministerstva financí. Slovák vezme pásmo, změří délku plotu, všechno načrtne na papír, něco spočítá a praví: Spravím to za 350 tisíc korun. V tom je 200 tisíc za materiál, 100 tisíc pro zaměstnance a 50 tisíc je marže firmy. – Ukrajinec vezme palici, něco poměří, něco nakreslí, něco vypočítá: My to spravíme za 250 tisíc. Je v tom 150 tisíc za materiál, 50 tisíc za práci a 50 tisíc je marže firmy. – Čech se neobtěžuje žádným měřením, nákresem či výpočty, přistoupí k úředníkovi a pošeptá mu: Za 2 miliony 250 tisíc to udělám. – Ministerský úředník na to: Jak jste došel k tak vysoké sumě??? – Čech: Milion tobě, milion mně a za 250 tisíc to objednáme u toho Ukrajince!

• 104

Slečno, vy vypadáte čím dál tím líp! – Opravdu? – Ano, a čím blíž, tím hůř.

• 105

Dva žebráci sedí vedle sebe na římské ulici. Jeden má nad sebou kříž, druhý Davidovu hvězdu. Není to jedno, opravdu ne: mnoho lidí chodí kolem, ale peníze dávají jenom tomu, nad nímž je kříž. Jde kolem kněz a nemůže si nevšimnout toho množství lidí dávajících peníze žebrákovi s křížem a osamělost žebráka s Davidovou hvězdou. Jat soucitem, přistoupí k onomu osiřelému muži a takto k němu hovoří: Můj ubohý příteli, ty jsi zřejmě nic nepochopil. Toto je katolická země, a toto město je samým srdcem katolické víry. Zde Tě lidé neobdarují, když sedíš označen Davidovou hvězdou, obzvláště máš-li vedle sebe žebráka sedícího pod křížem. Ke svému žalu se dokonce domnívám, že onomu žebrákovi dávají, aby Ti učinili naschvál. – Žebrák sedící pod Davidovou hvězdou chvíli poslouchá, pak se otočí k druhému žebrákovi, sedícímu pod křížem: Mojše, koukni, kdo se pokouší učit bratry Goldsteiny dělat kšefty!

• 107

Žena se rozhodne nechat si udělat ke svým padesátinám plastickou operaci. Zaplatí pět tisíc dolarů a výsledky se jí docela líbí. Cestou domů se zastaví v trafice koupit si noviny. Při placení zkusí prodavače: Doufám, že vám nebude vadit, když se zeptám, kolik si myslíte, že mi je let? – Asi tak 32, zní odpověď. – Ne-e! Je mi přesně 50, odpoví spokojeně žena. O malou chvíli později zajde do McDonaldu a jakoby mimochodem položí prodavače stejnou otázku. Dívka odpoví: Tipovala bych tak 29. – Žena na to: Co vás nemá, je mi 50. – Teď je na sebe pyšná. Zastaví se ještě v drogerii koupit si za odměnu nějaké bonbóny. Pro kontrolu dá ale ještě jednou tutéž otázku. Prodavač na to: Ale mladá paní, sotva 30. – Opět pyšně odpoví: Je mi 50, ale díky. – Když čeká o chvíli později na autobus domů, zeptá se staříka vedle ní už trochu z nudy na totéž. On odpoví: Paní, je mi 78 a odchází mi zrak. Když jsem ale býval mlád, znal jsem jistý způsob, jak poznat, kolik ženě je. Zní to velmi divně, ale musela byste mě nechat sáhnout si pod vaši podprsenku. Pak, a pouze pak, bych vám mohl říci opravdu zodpovědně a přesně, kolik je vám let. – Chvilka ticha, ale pak ženě zvědavost nedá. Sykne: Doprčic s tím, dělejte tedy! – Stařík hbitě vklouzne oběma rukama pod její halenku a začne ji pomalu a opatrně ošahávat. Pečlivě potězká každé ňadro. Jemně sevře každou bradavku. Přitlačí ňadra k sobě a otíráje jedno o druhé. Po pár minutách ochmatávání žena nedůvěřivě řekne – Dobře, dobře... tak kolik let mi tedy je? – Stařík naposledy pomuchlá její ňadra, vyndá ruce zpod blůzky a řekne: Madam, je vám 50. – Madam je ohromená a překvapená: To je neuvěřitelné, jak jste to poznal? – Starý muž: Slibujete, že se nerozzlobíte? – Žena nedočkavě přitaká. Stařec na to: Stál jsem za vámi u kasy v McDonaldu.

• 110

Floridu zasáhl strašný hurikán. V jednom zcela zatopeném mestečku pádlovali záchranáři na pramici, když vtom spatřili podivnou postavu muže na střeše jednoho domu: vysoký, dlouhý vous, dlouhý černý kabát, na hlavě klobouk, stál vzpřímeně s lehce pozdvíženými rukama. – Pojdte, vyzvali ho záchranáři, nastupte

si do člunu! – Muž však jen důstojně odmítl: Zachraňujte druhé. O mne nemějte strach. Jsem rabín. Mne zachrání Nejvyšší, budiž pochválen! – O hodinu později se hladina zvýšila, proudy byly silnější, a jiní záchranáři, tentokrát již v motorovém člunu, volají na podivnou postavu: Človče nebohy! Rychle slezte z té střechy! Hladina stoupá! Už nezbývá moc času! – I tentokrát rabín, v důstojném postoji, s fundamentální vírou v záchranu přímo Nejvyšším, budiž pochválen, nabídku záchranářů omítl. O nějaký čas později pilot záchranářské helikoptéry spatřil již jen postavu s kloboukem, snažící se důstojně přidržet komína, neboť střecha domu byla již pod vodou. Rychle spustil provazový žebřík: Rychle! Voda stále stoupá! Šplhejte nahoru! – Zdola však k němu dolehl neochvějně jistý hlas: Ó nikoliv! Zachraňujte druhé! Já jsem muž toho, jenž mě zachrání přímo, budiž jméno jeho pochváleno! – Pilot se nemohl hádat a odlétl, neboť skutečně mnoho jiných čekalo na záchranu. Rabín za ním ještě zvolal: O mne nemějte strach, glab swglubn blub kfmb!... – A tak se utopil ctihodný rebe Gerson Rosenblum, fundamentálně věrný služebník Nejvyššího, budiž jméno jeho pochváleno. Byla jeho duše navýsost ctná, a tak se záhy ocitl Na Výsostech před Trůnem Nejvyššího, budiž pochválen. Cívě na Nejvyšší Velebnost, rabi jen zanařikal: O Pane... jak jsi mohl... spoléhal jsem jedině a zcela na Tebe... a Tys mne nechal utonout... jak jsi jen mohl? – To Hospodina, budiž pochválen, vytrhlo z nebeského snění, budiž i ono pochváleno. – Cože? Co to meleš? Já a nechat tě utopit? Chce se mi vzít své jméno nadarmo! A kdo si myslíš že ti poslal veslici, člun a vrtulník, ty tuplovaný oposume???

• 111

Žena smaží volské oko, když v tom momentě do kuchyně vtrhne muž a začne křičet: POZOR!!! POZOR!!! VÍC OLEJE!!! POTŘEBUJEME VÍC OLEJE!!!! ... POZOR!!!! OTOČIT, OTOČIT, OTOČIT... RYCHLE!!! POZOR!!! ZBLÁZNILA SI SE??? TEN OLEJ!!!! PROBOHA, SŮL!!!! NEZAPOMENŇ NA SŮL!!!! – Žena už to nevydrží a úplně vynervovaná sa ptá: Co tak řveš?!? Myslíš si že neumím udělat volské oko???? – Muž klidným hlasem odpoví: To jen abys měla představu, jaké to je, když mi kecáš do řízení.

• 111

Potkají se dva herci. První: Nazdar, minulej tejden jsem tě viděl v tramvaji. Druhý: A byl jsem dobrej?

• 113

Dva lovci kráčejí lesem. Najednou jeden z nich zkolabuje a nejeví známky života. Druhý nimrod nelení a mobilem volá pohotovost: Můj přítel nežije! Co mám dělat? – Hlas na druhém konci odpovídá: Zachovejte prosím klid. Pomohu vám. Nejprve se musíte ujistit, že je opravdu mrtev. – Ve sluchátku je chvíli ticho, najednou se ozve výstřel. Pak se lovec opět ozve: Hotovo. Co dál?

• 114

Starý Kuhn volá svému synovi: Něco ti musím říct. Nebude kolem toho ale žádná debata. Jsi můj nejstarší, a tak ti to volám prvněmu, anžto a protože to prostě musíš vědět. Věci došly tak, že jdeme s tvou matkou od sebe. – Syn je v šoku: Po více než padesáti letech? Papá, to snad není možné? Co se stalo? – Otec klidně odráží: Věci zašly až tak daleko... Je těžké o tom mluvit. Řekni to prosím svým sourozencům, ušetříš mne od další bolesti. Snášel jsem to řadu let. Je to klidné rozhodnutí, nebylo ale snadné k němu dojít. Pozítří mám schůzku s právníkem. – Syn se zoufale snaží rozhodnutí oddálit: Papá, prosím, nic neuspěchej. Za pár dní máme Pesach. Zavolám sourozencům, přiletíme, věci v klidu prokonzultujeme. – Po chvíli volá syn znovu: Papá, je to zařízeno. Odlož prosím schůzku s právníkem na dobu po svátcích. Přiletíme všichni. Nic prosím nezařizuj. – Kuhn zavěsí telefon a otočí se ke své manželce: Sára, protentokrát to zabralo. Jsem ale sám zvědav, co budeme muset vymyslet, abychom se s nimi viděli i na Nový rok.

• 115

Proč jsi nebyl včera ve škole? ptá se učitel žáka. – Musel jsem odvést krávu k býkovi. – A to nemohl udělat tvůj otec? – Né! To musel udělat býk.

• 118

Pane vrchní, dal bych si to, co má ta paní u támhletoho stolu. – Vrchní se po chvíli vrátí: Promiňte pane, ale budete si muset objednat něco jiného, ta paní to chce sníst celé sama.

• 119

Ptá se Chajim Jankel své ženy: Sára, poslyš, jak kdysi padla burza a my se octli plejte na ulici, to už jsme se znali? – Chajime, jak to můžeš zapomenout, to bylo hned po naší svatbě! – Ty, Sára, a co kristalnacht, to jsme teda byli spolu? – No samozřejmě, Chajime, to už jsem stála po tvém boku. – A ty, poslyš, Sára, a když nás vezli do Terezína, tos byla kde? – Chajime, byla jsem vždy kousek od tebe, jak nejbliž to šlo! – Ty, pocem, Sára, a po válce v těch Topolčanech, když byl ten pogrom, tos byla kde? – To jsem tě, Chajime, vlastoručně dávala po tom pogromu dohromady! A proč se furt ptáš na ty ukrutný chvíle? – No, Sára, nic ve zlým, ale jen mě tak napadlo, jestli ty mi tak nějak nenosíš smůlu?

• 120

Pepa utrpí na stavbě těžkou nehodu, při které přijde o obě uši. Než se vrátí z nemocnice, mistr všechny svolá a upozorní je, aby byli na Pepu hodní, že to těžce nese, aby mu to nepřipomínali. Pepa přijde do práce, začne dělat s parťákem, a ten neví, jak by mu zvednul náladu. Tak povídá: Koukám, že se ti zlepšil zrak, co? – Jo? Proč myslíš? – No, že už nenosíš brejle.

• 120

Do ordinace se vřítí rozzuřená žena posetá modřinami a křičí: Kde je ten psychiatr, který vyléčil mého manžela ze zbabělosti?

• 121

Jeden chytrák, neboli chóchem, pravil své ženě: Převezu toho nového doktora. Počítá za první návštěvu pětadvacet dolarů, a za každou další už jen deset. Přijdu k němu a řeknu: Už jsem tady zase, doktore! – Řekl, udělal a přišel domů. Nemluvil. Žena naléhala: Co ti řekl? – Chóchem nechtěl, ale pak to z něj vylezlo: Přišel jsem a řekl: Už jsem tady zase, doktore. Vyšetřil mě a řekl: Tak pokračujte v léčbě, co jsem vám předepsal minule!

• 122

Povídá černoch bělochovi: Černý se my už narodíme, černý jsme, ať je nám zima, nebo horko, černý jsme, i když je nám špatně, a černý i umřeme. – Kdežto vy se narodíte růžový, když je vám zima, jste fialový, když je vám blbě, jste zelený, když jste nemocný, jste žlutý, když nemůžete dejchat, jste modrý, když se vztekáte, zrudnete, a teprve až mrtví máte barvu bílou. – Tak kdo je tu, kurva, barevnej!!!!????!!

• 122

Sedí dva počítačovní maniaci u kafe a jeden druhému si stěžuje: Člověče, mám hrozné problémy s uspáváním našeho malého. – Jakoby nechce spát nebo to nestíháš nebo to prostě jakoby co? – Ale vůbec, v tom to jakoby není, ale když ho jakoby dávám do postýlky, tak nikdy nevím, jestli ho mám ‚uložit‘ nebo jakoby ‚uložit jako‘...

• 122

Chirurg říká pacientovi: Jen se nebojte, člověče, já tuhle operaci dělal už aspoň padesátkrát! – Pacient: Jé, tak to mě opravdu uklidňuje, pane doktore. – Chirurg na to: No jo, prosimvás, buďte klidnej, to by bylo, aby se to jednou nepovedlo!

• 123

Hotel v Tel Avivu. Pan Skalsky volá hotelovou službu. – Co si budete přát? reaguje ihned na druhém konci drátu příjemný hlas. – Přál bych si, říká pan Skalsky, přál bych si studený a hořký kafe... připálený toust... nedovařený vajíčko... a hořkej pomerančovej džus. – Hlas na druhém konci drátu zaváhal: Rádi vyplníme každé přání... ale račte odpustit, něco takového vám nemůžeme splnit! – Pan Skalsky rezolutně: Jak to? A včera to šlo!?

• 123

Tak jsem nechal utratit svého psa... – Byl vzteklej? – No nadšenej zrovna nebyl...

• 124

V manželské posteli se odehrává vášnivá scéna, náhle se ozve hlasité zabouchání na domovní dveře. Vyděšená žena křičí: Ježíšmarjá, to je manžel! – Chlap se vrhá pod postel. Po chvíli ticha vyleze zpod postele,

sedá si na její okraj, vzdychne, otírá si pot z čela a říká: Vidíš, ženo, jak máme oba pocuchaný nervy?!

• 125

Otec se vrací z práce a vidí, jak jeho děti sedí v pyžamech před domem a hrají si v blátě s prázdnými krabičkami od pizzy a Číny, které jsou rozházené po celé zahradě. Vrátka na ulici jsou otevřená dokořán, zrovna tak dveře od auta, uvnitř leží pes čerstvě vyválený v blátě a nikde ani stopa po druhém psu. Muž vešel do domu a uviděl ještě větší nepořádek: Lampa převrácená a běhoun skrčený u zdi. Uprostřed pokoje hlasitě hrála televize a jídelna byla zaházena hračkami a různými díly šatníku. V kuchyni to nevypadalo lépe. Ve dřezu stála hromada nádobí, rádio hrálo na plné kolo, zbytky snídaně rozházené po stole, navrchu na prostírkách leží kočka. Lednice otevřená, psí žrádlo na podlaze, rozbitá sklenička pod stolem a u zadních dveří uplácaná hromádka písku. Muž rychle vyběhl schody, stoupaje na další hračky a šlapaje po oblečení. Ale nehléděl na to, jen hledal svou manželku. Báł se, že je nemocná, nebo se jí něco vážného stalo. Viděl jak dveřmi koupelny prosakuje voda. Nakoukl tam a uviděl mokré ručníky na podlaze, rozlité mýdlo v hromadě špinavého prádla a mezi vším další rozházené hračky. Kilometry toaletního papíru se vinuly mezi tím vším a zrcadlo a stěny byly pomalované zubní pastou. Rychle se otočil a spěchal do ložnice, kde našel svou manželku, ležící v posteli a čtoucí knihu. Podívala se na něj, usmála se a zeptala se ho, jak se měl celý den. – Podíval se na ni nedůvěřivě a zeptal se: Co se tu dnes stalo? – Usmála se znovu a odpověděla: Pamatuješ se, drahý, že každý den, když se vracíš z práce, ptáváš se mě: Co jsi u sta hromů dělala celý den? – Ano, odpověděl muž nejspíše. – Tak dnes, miláčku, dnes jsem opravdu nedělala vůbec nic!

• 125

Paní, řekněte svému synovi, ať mě nenapodobuje. – Martine, přestaň ze sebe dělat debila!

• 126

Přijde zákazník do baru a poručí si třikrát velkou vodku a jedno deci sody. Barman ho obslouží, chlapík vypije sodu a všechny ty tři půldecáky naleje do té decové sklenice. Barman s údivem povídá: Jéééj, vy jste kouzelník? – Zákazník vytahuje průkaz: Ne, Česká obchodní inspekce...

• 129

Chlapeček se ptá muže v uniformě: Strejdo, vy jste policajt? – Ne, chlapečku, já jsem železničář, to jsem se jen tak blbě zakoukal...

• 129

K jednomu boháči přišel šnorer žebrot. Tedy nutno říci, že to uměl. Rozbalil to naplno a zahrál na všechny stránky a strunky lidského nitra. Jedno oko nezůstalo suché. Boháč zavolal sluhu a pravil: Johan, vyhoď toho chlapa dřív, než mi nad ním pukne srdce!

• 130

K Rotschildovi přišel šnorer a praví: Pánbu chraň, já u vás nechci žebrot, já jsem se pouze přišel vsadit, že mám něco, co vy nemáte a mít nemůžete! – Dobře, Rotschild na to, platí. O tisíc korun. A teď jsem zvědav, co vy si můžete opatřit a já ne. – Dobře, praví šnorer, já tedy příkladmo mám od židovské náboženské obce osvědčení chudoby.

• 131

Kohn a Stern přecházejí na červenou. Policista je zastaví a beze slova začne vypisovat pokuty. Stern tu svou beze slova zaplatí. Kohn se ptá: Pokutujete také válečné hrdiny?! – To samozřejmě ne, zasalutuje policista a odchází. – Voni byli ve válce, Kohn? A já o tom nic nevím? nestačí se divit Stern. – Můžou bejt klidnej, Stern, nic jim neuteklo, vece Kohn. Já ve válce nebyl, jen jsem se tak pro úplnost zeptal.

• 131

Kohn říká Roubíčkoví: Tak, kdy mi hodláte zaplatit dluh? – Roubíček tvrdošijně mlčí. – Kohn: To je neslýchané! I tu odpověď mi zůstáváte dlužný!

• 132

Do řeznictví vběhne pes, ukradne několik buřtů a uteče. Rozčilený řezník však psa pozná; je to pes jednoho

ze stálých zákazníků, právníka. Odpoledne zajde řezník k právníkovi a zeptá se jej: Když mi vběhne do řeznictví pes a ukradne svazek špekáčků, mám nárok na finanční náhradu od majitele psa? – Ano, samozřejmě, odpoví právník. – V tom případě mi dlužíte 120 korun, říká řezník, to totiž byl váš pes. – Právník si povzdychne, vytáhne šekovou knížku a napíše šek na 120 korun. Když je řezník na odchodu, právník jej zadržuje: Ještě moment! Tady máte účet na 500 korun za konzultaci...

• 134

Pepíček přichází první den ze školy. – Tak co, zajímá se otec, jaké to bylo? – Fajn, připouští dítě školou povinné, všechno, co nám soudružka učitelka říkala, jsem pochopil, jen stále nechápu, co je to ten socialismus. Nemohl bys mi to, tati, vysvětlit? – Lidský? Abys to pochopil? Tak se podívej: Byl jednou jeden velký muž, no, on vlastně nebyl moc velký, spíš malý, a ten se jmenoval Lenin. Původně se Lenin nejmenoval, ale Uljanov. A tenhle Uljanov měl kamaráda, on to vlastně žádný kamarád nebyl, ale pěkná sketa, a ten se jmenoval Stalin. Co říkám Stalin, on se vlastně jmenoval Džugašvili. A tihle dva kamarádi spolu udělali Říjnovou revoluci. Vlastně to nebyla revoluce, ale puč a nebyla v říjnu, ale v listopadu... – Pepíček se chytá za hlavu a volá: Šmarjá, to je ale bordel! – Výborně, na to otec, tak jsi to přece jen pochopil.

• 135

Ívtojše Láznička zastavil kolemjdoucího srdečným: Fógltanc, ty starej padouchu! No to je tááák dávno...!! Páni zlatý, ty jsi ale zhubnul?! A paručku jsi nasadil, ty vypelichanej zlodeji! A vůbec, celej vypadáš tak trochu divné, hodné jsi se zmenil! – Příchozí nevrle zabručel: Ale já nejsem Fógltanc, jmenuju se Kavanaugh, ty nádivo! – Mojše Láznička s převahou zakončil: A ještě i jméno sis změnil, ty fištróne!

• 136

Mladý Jajteles přiběhne domů, jazyk na vestě, jen to v něm chrčí, nožičky se mu podlamují, bílý jak stěna, zpocený až na řiti, ale má dobrou zprávu pro svého otce, starého Jajtelese, proslulého jako bezkonkurenční držgrešle. – Tatínku, tatínku, hroutí se mladý maratonec mezi dveřmi na zem, tatínku, ušetřil jsem dneska dolar! Nejel jsem autobusem, ale běžel jsem za ním celou cestu až ze školy! – Žádného vděku se mladý držgrešle od svého nedostizného vzoru nedočkal. – Ty tuplovaný oposume, rozčilil se starý Jajteles, kdybys běžel za taxíkem, ušetřil bys dvacet dolarů!!!

• 136

Kohn se vrací večer s manželkou z biografu. – To byl bezvadný film, miláčku. Já jsem smíchy napůl mrtvá. – Opravdu, miláčku? Tak to půjdeme zítra ještě jednou.

• 136

Ábeles, ráčej odpustit, ale jak se jim podařilo z Roubička, toho notorického neplatiče, vyrazit ty dlužný peníze? – Jednoduše, pohrozil jsem Roubičkovi, že pokud nezaplatí, rozhlásím všem jeho ostatním věřitelům, že nám svůj dluh právě zaplatil.

• 138

Holčička se dívá na maminku, jak si obléká nový kožich. – Mami, uvědomuješ si, jak muselo to zvíře příšerně trpět, aby sis mohla tohle obléknout? ptá se holčička. – Máma se podívá přísně na holčičku: Co si to dovoluješ takhle mluvit o svém otci?

• 140

A pak se ještě potkal Porges se Štajnem a Porges povídá: Máme tu teď ty velký svátky, a na Jom Kipur si máme odpouštět, a tak já tak činím a přeju jim, Stajne, tuplované to co oni přejou mně. – A Štajn jak uštknutej zvolá: Cože? To už zase začínají?!

• 141

Klinger je první den jako prodavač v obchodě. O polední pause se ho majitel obchodu ptá, jak to šlo, kolik už obsloužil zákazníků. – Jednoho, přiznal Klinger. – A majitel se zakabonil, že by to takhle nešlo, že za dopoledne musí prodavač obsloužit alespoň dvacet lidí. A co tedy Klinger tomu jedinému kunčaftovi prodal? A Klinger hlesl, že háček na ryby. No a to už se majiteli zvyšoval tlak, teplota i rosný bod. – Klinger však pokračoval: ... a pak ještě prut, naviják, podběrák, stoličku a další vercajk. Pak jsem mu poradil, že

na ryby je nejlepší jít brzy po ránu, a že by tudíž u vody mohl přespat, a tak si vzal ještě stan a tábornické potřeby. Když jsem mu vysvětlil, že na některé ryby je potřeba jít dál od břehu, koupil si i motorový člun. No, a před polední pauzou jsme ještě stihli zařídit koupi pickupu, aby to měl k té vodě jak dopravit. – Majiteli kvelbu poklesla brada a nemohl pochopit, jak tohle všechno mohl Klinger prodat člověku, který si původně přišel pro pitomý háček na ryby? – Ne, on si původně přišel pro aspirin, špitl Klinger. A to už se majitel na nic neptal a jen přibližně zíral, co z Klingera ještě vypadne. – Tak jsem mu vysvětlil, že nejsme lékárna, a zeptal jsem se, proč aspirin, a on, že jeho manželka má své dny. Tak jsem se ho zeptal, jestli by si místo těch pár dní ládování aspirinem nechtěl radši trošku zarybařit?

• 141

Poslanec, který opilý na přechodu pro chodce srazil dva lidi, se na soudu o přestávce ptá soudce, jaký verdikt může očekávat. Soudce odpovídá: No, ten, co vám hlavou rozbil přední sklo, dostane pět let za vloupání do auta, a ten druhý, kterého náraz odhodil patnáct metrů, dostane osm let za útěk z místa činu.

• 142

Proč se o vás Židech stále říká, ptal se jeden anglický snob Chajima Weizmanna, že jste tak chamtiví? – Ze stejného důvodu, odpověděl dr. Weizmann, proč se o vás Angličanech traduje, že jste džentlmeni.

• 142

Fo jednou jeden rabín hostil své dva velevážené kolegy a jentaktak stačil sledovat jejich učenou disputaci. Tu vášnivě souhlasil s jedním, za chvíli zase s nemenší jistotou s druhým. A sledovala to, jak jinak, jeho paní. A byla z toho celá tumpachová a zavolala si ho a řekla mu to pěkně od plic: Lejzr, to přeci takhle nejde. Chvíli kejváš jednomu, že má pravdu, a pak zase druhému, že má taky pravdu. Máš ty vůbec charakter? Oba nemohou mít pravdu! – Lejzr chvíli poslouchal, kroutil prstem vous, přemýšlel a pak jen hlesl: A víš, že ty máš taky pravdu?

• 142

I řou se kněz, muftí a rabín o zázracích, jaké dokáže jejich bůh. – Šel jsem kdysi přírodou, začne kněz, krásný den, ale náhle se hrozně zamračilo a začal hrozný liják. Začal jsem se modlit a Pán Bůh mě vyslyšel a udělal zázrak. Všude kolem mne spoušť, ale nade mnou modré nebe. – To já, pokračuje muftí, jsem kdysi přežil krutou písečnou bouři. Když se blížila, začal jsem prosit Alláha a on učinil zázrak. Všude kolem mne zuřila písečná bouře, ale nade mnou modré nebe. – To nic není, ozve se rabín. Jednou večer začátkem šábesu jdu po chodníku a najednou vidím, leží tam naditá peněženka. Ale je šábese, a to vědí, to nesmí se nic zvednout. Tak se začnu modlit a tu Hospodin, ať je požehnáno jeho jméno, učinil zázrak. Všude kolem mne byl pátek, ale nade mnou čtvrtek.

• 143

Návštěvník: Číšníku! Číšníku! – Číšník: Pane? – Návštěvník: Obsluha zde je naprosto příšerná!! – Číšník: Jak to víte? Vždyť si vás dosud nikdo ani nevšiml...?

• 144

Starosta malého izraelského mestečka jde s manželkou kolem rozestavěného domu. Jeden z dělníků je spatří a zahlolí: Nazdárek, Sáro, jak se máš? – A Sára se zastaví, představí oba muže, a chvíli spolu hovoří. Pak se rozloučí a starosta s manželkou jdou dál a starosta je viditelně zamyšlen. Sára na něj koukne a říká: Pusť to z hlavy. Je pravda, že jsem si na něj myslela, ale to bylo v době, kdy jsme spolu chodili na universitu. – Starosta se ještě chvíli tváří jak bubák, pak se ale usměje a říká: Stejně. Jaké máš štěstí, že jsme se potkali. Představ si, dnes jsi mohla být manželkou stavebního dělníka. – Sára se usměje ztlačně víc: Omyl, drahý. Kdybych si ho vzala, tak by teď byl starostou on!

• 144

Sedí slepec na lavičce v parku. Rabín si přisedne. Po chvíli vytáhne pár macesů a debužíruje. Slepec slyší, jak se někdo vedle něj láduje, tak po chvíli natáhne ruku. Rabínovi se ho zželel a tak mu podá pěkný kousek macesu. Slepec si maces chvíli ošahává, ohmatává, a najednou se vztyčí a zařve: Kdo psal ty sprostárny?!?!

• 144

Jeden z nejostřejších řečníků v izraelském Knessetu zakončil svou řeč: Jak může mít člověk důvěru v Knesset, když polovina jeho poslanců jsou idioti!?! – Za to ho noviny pěkně sepsuly, takže následujícího dne si opět vzal slovo: Byl jsem pranýřován za výrok, jehož jsem se včera dopustil. Měl bych se prý omluvit. Omlouvám se tedy, neboť jsem šťasten, že mohu poopravit své zjištění. Polovina poslanců v Knessetu nejsou idioti.

• 144

(...) Rabi, poraď. Moje žena každý rok rodí dítě. A teď už jich mám deset! Kdo to má živit? Každý rok další, jako když hrom bije! Rabi, co mám dělat? – Rabín se krátce zamyslel: Nedělej nic!

• 145

Lejboviče odvedou do transportu a odvezou do koncentračního tábora. Lejbovičovi se to pranic nelíbí. Už ve vlaku remcá: Dobytčákem? – Ostatní ho tiší: Všichni jedeme dobytčákem. Nikdo nejede první třídou. – Vystoupí z vagónu, a hned do bláta. A mašírovat. A Lejbovič zase: A to furt blátem? Žádný asfalt? Pěšky? – Ostatní ho utišují: Všude samé bláto. Všichni jdou blátem. Nikdo nejede po asfaltu. – A přijdou do koncentračního tábora. A zase Lejbovič: Dřevěný baráky? To je tady všude? – A ostatní mu přikyvuji: Jo, to je tady všude. Nikde žádný dům. – Uvnitř baráku Lejbovič nejdřív nic nevidí a pak se mu pranic nelíbí, co vidí: Pryčny? Dřevěný pryčny? Ve třech patrech? – A ostatní mu potvrzují: Ano. Všude samé pryčny. Žádná postel. Žádný gauč. Ani sofa. Bez nebes. – A přijde večere. Tuřínová řídká šlichta. Lejbovič ochutná a zkriví hubu: Tuřínová šlichta? Nic jinýho? – A ostatní smutně pokyvuji hlavou: Tuřínová šlichta. Nic jinýho. – A to už Lejbovičovi dojde trpělivost: Tak proč se do toho podniku ti blbí Němci pouštěli, když na to evidentně nemaj??

• 145

Do firmy nastoupí nový šéf. Je o něm známo, že je tvrdák. Tak poprvé prochází kanceláři a vidí muže, který nic nedělá, opírá se o zeď a jen tak čumí. Říká si, že ukáže názorně všem ostatním, jak naloží s takovými, kteří se místo poctivé práce flákají. Jde k onomu muži a nahlas se ptá: Jaký máš plat? – Muž na to, trochu překvapeně: 2 000 korun týdně... proč? – Šéf vytáhne peněženku, podá mu 4000 a zařve: Tady máš dvoutýdenní plat a teď vypadni a už se tady neukazuj!!! – Muž vezme peníze a odejde. Šéf má dobrý pocit, že všem ukázal, jak v žádném případě nestrpí lenochy a přitom se ptá: Může mi někdo říci, co tu vlastně dělal ten líný bulík? – Jeden zaměstnanec mu odpoví: Ten akorát přivezl pizzu.

• 147

Rozhořčený Skot píše do redakce časopisu: Nepřestanete-li otiskovat ty hloupé vtipy o Skotech, přestanu si Váš časopis půjčovat.

• 148

M lady adept právnického doktorátu dostane u zkoušek otázku: Co je to podvod? – Podvod je, jestliže mě teď necháte propadnout. – Jak to? ptá se profesor. – Protože paragraf 265 trestního zákoníku zní: Kdo zneužije nevědomosti něčí aby jej poškodil, dopustí se podvodu...

• 148

Velkolepá oslava. Asi 40 novickek symbolicky vstupuje ve svazek manželský s Ježíšem Kristem. Příbuzní, přátelé, známí. Slavnostní mše, pak hostina. Na ní se však objevují tři divní muži, pejzy, štramly, kaftany. A bohatě si dopřávají. Ke konci hostiny, kdy již panuje neformální atmosféra, ti nejzvědavější nevydrží: Omluvte nás, vy jste tu jako příbuzní, přátelé, či známí nevěst Kristových? – Tři muži se nezlíbí, naopak ochotně vysvětlí: Příbuzní jsme, to ano... ale z ženichovy strany.

• 148

(...) Přijde babička k doktorovi a ten jí říká: Babi, máte slabé srdíčko, musíte si oddychnout a nesmíte chodit schodech, abyste si neublížila. – Po určitém čase: No vidíte babičko, hned vypadáte lépe i srdíčko je už v pořádku, po těch schodech už pomaličky můžete chodit. – Jej, pane doktor, jste zlatý, ani nevíte, jakou radost jste mi udělal, že už nemusím lézt po tom zábradlí!

• 149

Poštačka zvoní u dveří. Otevře jí malý, snad sedmiletý chlapec s pivem v ruce a zapáleným doutníkem v puse. Otřesená poštačka se ptá: Emmm... Ahoj, jsou rodiče doma? – Chlapec potáhne z doutníku, kouř vyfoukne směrem k poštačce, odklepe popel na koberec a znuděně prohodí: Co myslíš? Jsou?

• 149

Starý kněz umíral. Dal vzkázat pro svého daňového poradce a právníka, kteří byli členy jeho farnosti. Když přišli, byli uvedeni k loži umírajícího. Kněz je chytl za ruce, usadil vedle svého lože a usmívaje se, civěl do stropu. Oba příchozí byli polichoceni, že si je dal kněz zavolat v tuto před důležitou chvíli, nicméně byli trochu zmateni, neboť kněz nikdy předtím nedal najevo, že by si někoho z nich nějak zvlášť považoval. Po dlouhém mlčení právník nevydržel: Otče, proč jste si dal pro nás poslat? – Starý kněz chvíli sbíral síly k odpovědi: Celý život jsem se snažil jít ve stopách Ježíše Krista. A on umřel mezi dvěma lotry.

• 150

Přijmou do firmy nového zaměstnance a vezme si ho do parády mistr: Tak tady máš koště, mladej, a jdi zamést halu. – Ale já jsem inženýr?! – Aha... škrábe se mistr na hlavě. Tak já ti to nejdřív ukážu.

• 150

Herec Eric Pellinton (rozený Aaron Pekarsky) poslal svému otci do Minneapolis krásný kožich, který koupil za celých 650 dolarů. Otec hned volal zpět: Aaronle, ty jsi prostě skvělý syn a zlaťoušek! – Eric byl potěšen: Líbí se Ti ten kožich, papá? – Otec nadšeně: Jestli líbí? Jsem do něj zamilovaný! Ale neměls tolik utrácet, musel stát majlant! – Eric se potěšeně usmál: Papá, nedělej si starosti, můžu si to špendýrovat. Ostatně, nebylo to tak hrozný, koupil jsem ho ve velkoobchodě. Stál... no, ehmm... dvaadevadesát dolarů. – O týden později dostal Eric od papá dopis: Drahý Aáronku, posli dalších šest kabátů. Ten můj se mi podařilo střelit za neuvěřitelných 325 dolarů!!! Šolom alejchem! Papá.

• 151

Venku je tak krásně, povídá muž manželce, a ty se dřeš s parketama! Měla bys jít raději na vzduch a umýt mi auto.

• 152

Do obchodu ojetými vozy důstojně vjel obrovský a nádherný Lincoln Continental. Vystoupila z něj paní Krechtzman, celá v černém. – Ráda bych prodala tento vůz. – Majitel obchodu pan Gutflajš se mohl uklanět. – A copak mu je, paninko? – Vůbec nic. – Gutflajš se mrknul na tachometr. Najeto pouze dva tisíce jedno sto mil! Sedadla jak nová, volant neohmataný. Nastartoval, poslechl motor. Nádhera. – Kolik by si panička za ten vůz představovala? – Pětadvacet. – Pětadvacet tisíc, to je moc, zesmutněl Gutflajš. – Nikoliv. Dvacet pět dolarů. Nic víc, vyvedla ho z omylu paní Krechtzman. – Gutflajšovi poklesla čelist: To je ale vtip, že? – Nikoliv. Pouze dvacet pět dolarů a nic víc. – Paninka ráčí prominout, ale pak je to auto asi kradené?!? – Nikoliv. – Chápu, bylo tedy dáno do zástavy... – V žádném případě. – Paninko, o co tu tedy kráčí? – O co tu kráčí, praví paní Krechtzman, je poslední vůle mého právě zesnulého muže. Krechtzman měl totiž poměr s účetní a odkázal jí všechny peníze stržené z prodeje tohoto zánovního Lincolnu Continental.

• 152

V Brně pije chlápek vodu z kašny. Přijde k němu Brňák a povídá: Tý, kémo, nechlemté tu vasrůvku z tej atajnkaserne, blejó do toho zkalené machři a chčijó do toho morgoší! – Chlápek se otočí: Hele pane, já vám vůbec nerozumím, já jsem z Prahy. – Aha tak to jo, říká Brňák a pokračuje: Povídal jsem, voda je to dobrá, ale studená, tak pijte pomalu, ať se nenachladíte...

• 153

Jde takhle chlápek a vidí, jak se u jednoho domu natahuje malý kluk ke zvonku, ale nemůže dosáhnout. Tak chlápek přijde ke dveřím říká: Ukaž, já zazvoním, a opře se o zvonek. – Dikes, šéfe, povídá děcko, a teďka zdrháme!

• 154

Vystěhovává se Roubiček ze Sovětského Svazu a na hranicích mu celníci najdou v kufru bustu Lenina. Ptají se Roubička: Co to je? – To se ptají špatně, káráje Roubiček, měli by se spíš zeptat, kdo to je? A já jim odpovím:

To je Lenin! Zachránce proletariátu celého světa, zakladatel mé milované vlasti, Sovětského Svazu, génius, který naplnil Marxovy myšlenky... – Dobře dobře dobře, můžete jít, říkají celníci. – Na izraelské hranici celníci u Roubíčka v kufru znovu najdou Leninovu bustu a ptají se ho: Co to je? – To se ptají špatně, poučuje je Roubíček, měli by se spíš zeptat, kdo to je? A já bych jim řekl: To je Lenin! Ten šílenec, co přivedl polovinu světa do chudoby, největší zločinec dvacátého století, nastrčená figurka, která aby pomohla Němčourům... – Dobře, dobře můžete jít, říkají celníci. – Roubíček přijede ke svým příbuzným, a když si vybaluje věci, jeho synovec si všimne Leninovy busty a ptá se Roubíčka: Strýčku, kdo to je? – Ale to se ptáš špatně, synovče, trumfuje Roubíček, měl by ses spíš zeptat, co to je? A já ti odpovím: dobře se koukej, Aronku, to je pět kilo čistého zlata!

• 154

Jedna z četných válek mezi Židy a Araby. Premiér volá engěšovi (to není maďarský generál, ale Náčelník Generálního Štábu), jak na tom jsou. – No, tlačej nás Arabové pěkně, a jestli to nepůjde normálně, pak se musí stát zázrak! – Premiér chce vědět trochu víc: co to je to „normálně“, a o jaký že zázrak by to mělo jít? – Normálně to znamená, že by nám měl přijít na pomoc Hospodin, jako to dělá celé naše dějiny. A jestli nepřijde, pak je musí porazit naše armáda, což by tedy byl zázrak.

• 155

Manželé hrají golf. Při jednom odpalu proletí míček sklem terasy přilehlého domu. Manželé, vědomi si viny, běží ihned tím směrem a jdou se omluvit majiteli. Volají, ale nikdo neodpovídá. Dívají se tedy rozbitou terasou do domu a vedle rozbité krásné láhve vidí stát poměrně atraktivního muže s turbanem na hlavě. – Jste majitelem domu? ptá se ho manžel. Muž chvíli hledí na pár a potom odpoví: Ne, já jsem byl 1000 let uvězněn v této láhvi a někdo střílel na golfovém hřišti, láhev rozbil mě osvobodil. – Manžel: Óóó, potom jste tedy duch z té láhve! – Zcela správně. Splním vám dvě přání, třetí bych si nechal pro sebe! – Manžel si tedy rychle přeje: Super! Takže já bych chtěl plat 1000000 eur nezdaněných ročně! – Splněno! A druhé přání? – Manželka: Abychom měli stále na stole jen nejlepší jídla a nápoje! – Zajisté!!! No a teď moje přání, říká na to duch. 1000 let jsem byl uvězněn v láhvi a neměl žádnou ženu. Přál bych si teď užít zbytek dne s vaší ženou! – Manželé rozpačitě souhlasili, on šel zpět na golfové hřiště, ona s duchem do ložnice. Když byli právě v nejlepším, ptá se duch ženy: Jak starý je tvůj manžel? – 37, ona na to. – Zajímavé, odvětlí muž, a to ještě věří na duchy z láhve?!

• 155

Roubíček se ocitne v ranních hodinách na ulici zcela hol a nah, byv vyhozen z kasina. Závistivě pohlíží na Ábelese, který má o trenky více, a praví: Co si na nich, Ábeles, moc cením, je to, že vždycky vědí ten správný moment, kdy přestat!

• 157

Reportérka dělá reportáž z oblasti životního stylu. Jde po Kampě, a tam se na lavičce spokojeně vyvaluje roztomilý stařeček, jen září blahem. Reportérka ho osloví: Dobrý den, pane. Promiňte, ale nelze přehlédnout, jak úžasně vypadáte. Děláte reportáž o zdravém životním stylu. Mohl byste mi prozradit recept, jak to děláte, že jste ve svém věku v tak zřetelně skvělé kondici? – Miluji kouření. Spotřebuji obvykle tak dvě krabičky denně, samozřejmě pouze černý tabák a bez filtru. A po bourbonu se mohu utlouct. Probouzím se bourbonem a usínám s ním. Ani přes den bez něj nedám ránu. Dvě láhvinky denně, slečinko, dvě láhvinky denně. Jím zásadně hodně a kdykoliv, hlavně v noci. Sport? Račte odpustit, není to příliš vulgární výraz?! – To je famózní! A kolik vám vlastně je let? – Jedenatřicet.

• 158

Přijde terorista do nebe a Svatý Petr u Nebeské brány mu říká: Vy sem přece nesmíte, vždyť jste napáchal víc hříchů než sám ďábel!! – A terorista na to klidně: Já tam taky nechci. Přišel jsem vám jenom říci, že máte deset minut na to, abyste celej ten podnik vyklidili!!!!

• 158

Izraelský velvyslanec v OSN: Dámy a pánové, dříve, než začnu hovořit, rád bych připomněl jeden starý pesachový příběh. Když Moše vedl Židy z Egypta do zaslíbené země, musel s nimi projít téměř nekonečnou

Sinajskou pouští. Už byli téměř v zaslíbené zemi, museli se ale zastavit, neboť měli velkou žízeň. Nikde ale žádná voda! Moše tedy udeřil holí do skály, a z ní náhle vytryskl pramen studené čisté vody! Každý se mohl napít, co hrdlo ráčilo a lid se velmi radoval. Moše se chtěl vykoupat, a tak poodešel stranou a ponořil se do chladivé vody. Když ale vylezl, zjistil, že mu někdo ukradl všechno oblečení. Předpokládám, že to byli Palestinci, kdo mi ukradl ty věci, řekl. – Vtom vyskočí ze židle palestinský delegát a hlasitě protestuje: Tomu snad nemůžete věřit! Je přece všeobecně známo, že v té době tam žádní Palestinci nebyli!!! – Právě to jsem chtěl, abyste měli na paměti, komentuje izraelský velvyslanec, a nyní mi dovoluňte začít vlastní proslav.

• 159

Jeden nejmenovaný profesor bohoslovecké fakulty chodil stále po chodbě a brumlal si pro sebe: Já to nechápu, já to nechápu. Když už to trvalo dost dlouho, jeden jeho kolega se nad ním slitoval a zeptal se ho, co že to nechápe. Vyšlo najevo, že se pan profesor trápí nad jistým biblickým oddílem. Jeho kolega mu chtěl pomoci, a proto se mu nabídl, že mu dotýčný oddíl vysvětlí. – Ten ho však rázně odmítl: Vysvětlit to taky dovedu, ale pochopit to nedovedu.

• 160

Sedí tři jidiše mame na lavičce a povídají si o svých synech, a jak moc že je ti synové milují. – Všimli jste si zajisté, praví první z nich, krásného Chagalla, který nově visí u nás v hale. To je dárek mého Móricka k mým pětasedmdesátinám! – Druhá se nenechá pobízet: Doufám, dámy, že vám neuniklo, praví nenucené, čím jsem dnes přijela. Poslední typ Mercedesu. Pozornost mého Arnoldka. – Poslední dáma již již posedává, kdy se dostane ke slovu. Neměla bych se tím moc chlubit, začne skromně, ale osmělil se. Náš Beniček, vědí, má pětkrát týdně sezení u psychoanalytika. Třetím rokem. A o kom tam celou tu dobu vypráví? O mně!

• 162

Móric Nussbaum jde do londýnské banky Barclays s tím, že si potřebuje na měsíc půjčit 100 liber. A úředník se ptá, jak hodlá za půjčku ručit. Nussbaum s klidem nabídne svůj Rolls-Royce. Úředník překvapeně zvedne obočí, kamsi zavolá, pak přijde zřízenec, vyzvedne si klíčky za chvíli přiběhne, cosi úředníkovi sdělí a úředník Nussbaumovi vyplatí 100 liber a Nussbaum jde do pryč. Přesně za měsíc přijde do banky Barclays, zaplatí jistinu 100 liber plus úrok 3 libry a dostane zpět klíčky s tím, že jeho Rolls-Royce je již představen před banku. Na odchodu ho ještě bankovní úředník decentně zastaví: Sire, byli jsme potěšeni učinit s vámi tuto transakci. Šetřením Vašeho kreditu jsme ovšem přišli ke zjištění, že jste multimilionář. Měli bychom být obeznámeni s důvody všech námi prováděných operací, dovoluňte proto tedy otázku po smyslu této poslední transakce? – Móric Nussbaum klidně vysvětluje: A kde jinde v centru Londýna bych měsíční bezpečnou úschovu svého Rolls-Royce pořídil za pouhé tři libry?

• 162

Sel takhle chlápek na závody koní. Když před prvním závodem procházel padokem, na kterého koně by měl vsadit, zahlédl tam kněze, jak jednomu koni žehná. Rekl si, že by to mohlo něco znamenat, honem šel na koně vsadit a kuň samozřejmě vyhrál. Chlápek tedy sledoval kněze dalších pět závodů a docela příjemně na tom vydělal. Rozhodl se, že v posledním závodě vsadí všechny vyhrané peníze. Učinil tak. Závod začal dobře, ale pár desítek metrů před cílem se najednou vedoucí kuň zhroutil k zemi a byl na místě mrtvý. Chlápek to pěkně dožralo a běžel za tím knězem žádat vysvětlení. Ten pouze smutně zakýval hlavou a povídá: No jo, s váma nevěřícíma je problém. Vy zkrátka nepoznáte rozdíl mezi požehnáním a posledním požehnáním.

• 163

Klient se ptá právníka: Jaká je cena za vaše právnícké služby? – Tři tisíce korun za tři otázky, odpoví právník. – Není to trochu drahé? znepokojuje se klient. – Právník: Je. A jaká je vaše třetí otázka?

• 164

Přijde Traub v poledne z práce domů a říká manželce: Mám fůru práce s tou zakázkou pro Vídeň. V práci mě furt někdo otravoval a navíc tu mám nějaký lejstra... tak budu radši dělat doma v pracovně... ale kdyby mě někdo sháněl, tak pro nikoho nejsem doma. Pro nikoho! To by úplně ztratilo ten efekt! – Za hodinu zvoní telefon, Traub slyší, jak ho žena bere a vzápětí říká: Manžel je doma. – Vyletí vztekla z pracovny: Neříkal

jsem ti, že pro nikoho nejsem doma? – Manželka se brání: Prosímtě, uklidni se. Ten telefon byl pro mě.

• 164

Špičky ve svých oborech dostaly na konferenci záludný dotaz: Kolik je 2×2 ? Strojář vytáhl logaritmičké pravítko, chvíli s ním laboroval a pak říká: Je to 3,99. Fyzik nahlédl do tabulek, vložil problém do svého počítače a po chvíli oznamuje: Výsledek leží mezi 3,98 a 4,02. Matematik se chvíli soustředí a nevnímá vůbec nic okolo, a pak praví: Odpověď nevím, ale jsem si jist, že existuje. Filozof: Co tím myslíte, 2×2 ? Logik: Prosím, definujte 2×2 přesněji. Právnický zavřel všechna okna a dveře, opatrně se rozhlédl a ptá se: Kolik chcete, aby to bylo?

• 165

Úspěšný podnikatel prohání po krajině svůj nový džíp a najednou zahlédne bezdomovce. Ten si jen tak sedí, pak natáhne ruku, luskne prsty... a před ním se objeví čerstvě natočené pivo! Bezdomovec ho vyzunkne, pak zase chvíli sedí, zírání, pak zase natáhne ruku, luskne... a objeví se další orosené pivínko, on ho vyžahne, dá si šloufíka, pak zase luskne atak imrvéře dokola! Podnikatel k němu přijde, chvíli ho nevěřičně pozoruje a pak se ptá, jak to vlastně dělá? – No to víte, jednou jsem prohrabával popelnice a našel takovou divnou lampu, a jak jsem ji začal čistit, objevil se džin, no a tak si teď dávám pivínka. Podnikatel se v duchu smaží závistí (socka jeden blbej, a má takovou kliku), ale nahlas povídá: A neprodal byste mi tu lampu? Tady... heleďte... klíčky od mého zbrusu nového džípu, dále klíče od mé nové vily, tady je návrh bankovní karta, na účtuje milion?! – Bezdomovec povídá: No když jinak nedáte... a plácnou si a bezdomovec hrábne po klíčkách, nastartuje džíp a je v trapu. – Podnikatel se chvíli těší pohledem na lampu, pak jí začne jemně laskat, hladit a leštit. Vtom se objeví se džin! Funguje to! Podnikatel spustí: Chci vrtulník, zámek, kontrolní balík firmy... – Zadrž! říká džin. I mezi námi džiny došlo v postmoderní době ke specializaci, neděláme teď už všichni všechno, takže co si dáš, Gambrinus nebo Radegast?

• 168

Skoro osmdesátiletý Mojše diskutuje s ještě starším Jankelem o staří. Už to nejní, co to bejvalo, ale je to furt průměrný, filosofuje Mojše. – Jakkpak to? zajímá se Jankel. – No to bude proto, že to lepší bylo, a to horší bude. Takže teď je to průměrný. (...)

• 169

Kohn se rozhodl prodat dům a předal celou záležitost agentovi. Ten napsal inzerát, takový ten standardní, který se nádherně čte. Kohn si ho přečetl a zeptal se: To je všechno pravda? – Samozřejmě, proč se ptáte? – Stornujte to. Ten dům je příliš dobrý, než abych ho prodával.

• 169

Jedna radikální feministka středního věku zrovna nastoupila do autobusu, když se právě před ní zvednul ze sedadla chlap. Ona si říká: Ha, další chlápek, kterej se snaží udržovat zvyky patriarchátu tím, že slabé, bezbranné ženě uvolní místo, a doslova ho zatlačí zpátky na sedadlo. – Po pár minutách se chlápek znovu zvedne, ale ona se zase cítí dotčena a zase ho zamáčkne do sedadla. – Nakonec se chlápek našťavaně ozve: Madam, nechte mě vstát! Už jsem takhle přejel o tři zastávky!

• 170

Malé museum v Izraeli. Průvodce ukazuje drahé exponáty, zalité ve skle. V celém výkladu je pinktlich, proto i stáří exponátů uvádí přesně: Tyto zkameněliny jsou staré dva miliony devět let. Návštěvníci se diví: Jak to můžete vědět s takovou přesností? To už věda umí takovéto zázraky v určování stáří? – Průvodce se nenechal vyvést z míry: Nikoliv věda, ale prostá matematika. Když jsem tu před devíti lety začal pracovat, byl jsem poučen, že ty exponáty jsou staré dva miliony let.

• 171

Šetří se všude, benzín je čím dál dražší, a tak u městské policie zřídili jezdecký oddíl. Když náčelník za tři měsíce zjistil, že koně jsou kost a kůže, zeptal se: A krmíte je vůbec? – Ještě ne, informuje strážmistr Hájek, ale budeme. Byli jsme instruováni, že koně žerou ob rok.

• 171

Teweles měl na visitkách vytištěno: Abraham Teweles, švagr boží. Když se ho ptali, co to znamená, vysvětlil jim to: Můj tchán měl totiž dvě dcery: Sáru, tu jsem si vzal já v osmnácti a druhou Rebeku, tu si vzal pán Bůh, když jí bylo dvacet let.

• 172

Jicchok a Sára plánují dovolenou. Na ničem se ještě neshodli, a už byli v sobě. – Vyslovuje se to Hauuaií, kolikrát ti to mám říkat! rozčiluje se Sára. Ale jazykový negramota Jicchok stále stupidně oponuje: Když vidím napsáno Havaj, tak čtu Havaj. Jako v Talmudu. Čtu to, jak to tam je, kam bych jinak došel. A fertig. – A tak se hádají až do odletu na dovolenou, protože na tom se přece jenom dohodli. A hned jak vylezli z letadla, ptají se úředníka na letišti: Celou dobu se hádáme o to, jak se správně vyslovuje jméno vašeho krásného ostrova. Je to Hauuaií, nebo Havaj? Úředník se mile usměje: Je to Haauuaií. – Sára vítězně zavřeští: Slyšíš, Jicchok? Mám pravdu! Mám vždycky pravdu. – Letištní úředník s pochopením pohlédne na Jicchoka. Ouuiítejte na Hauuaií.

• 172

Sean Killroy

- Moje tchyně říká, že jsem zženštilý. Ve srovnání s ní asi jsem.

• 173

Pan Feigel kupuje u zahradníka, kde je levněji než na trhu, okurku. Zahradník mu nabízí krásnou velkou okurku za deset pencí. – To je moc, ale dvě pence bych dal. – Za dvě pence mu zahradník nabídne malou okurku, ještě na záhonu. – Tu beru! Zaplatím ji hned a přijdu si pro ni za týden!

• 174

Tak si představ, že jsem včera rozbil zrcadlo, no víš, co to znamená, že budu mít sedm let neštěstí. Naštěstí mám dobrého právníka a ten si myslí, že by to mohl uhrát tak na pět.

• 174

Poslední den v roce. Odsouzenec je veden na smrt. Ale je podezřele veselý, dokonce si prozpěvuje a radostně poskakuje... Když dorazí ke špalku, kat si ho nechápavě prohlíží a nevěřícně se ho zeptá: Človče, víte vy vůbec, co vás čeká? – No jasně! Konečně budu na Silvestra pořádně sťatej!

• 174

Šlomo šel k doktoru Julikrtovi na vyšetření. Po náročných testech si ho doktor Julikrt zavolal a pravil: Mám pro vás špatnou zprávu, Šlomíčku. Dávám vám sotva tak šest měsíců života. – Šlomo těžko hledal slova, a jak to tak bývá, řekl to nejllepší, co ho napadlo: V tom případě se domnívám, že ani nestihnu splatit účet za toto vyšetření. – Doktor se trochu zarazil a pak se opravil: No dobře, tak rok.

• 175

Rubinstein u dentisty. Špatná zpráva, říká zubař, osmička vpravo nahoře musí ven. A to tak, že ihned. Budete si přát lokální anestezi? – Rubinstein rezolutně zavrtí hlavou: Doktore, mě na nějaké stovce nezáleží. Použijte jen to nejlepší – nejlépe z dovozu!

• 176

Soudce: Jste obžalován, že jste v hostinci řekl o panu žalobci, že je blbec. Je to pravda? – Obžalovaný: Pravda to je, ale já to neřekl!

• 176

Ke skladateli Moskowitzovi přijde kolega, celý promáčený: Venku je počasí opravdu příšerně! – Moskowitz na to: Příšerné, příšerné... tak mě napadá: co teď vlastně komponujete?

• 176

Táže se vězeňský inspektor vězně: Proč jsou tady, Mazánku? – No, to je otázka. Pro svoji víru! – Pro jakou víru? – Já totiž věřil, že noční hlídač je na druhé straně obchodního domu!

• 176

Šadchen, neboli sňatkový agent, vulgo dohazovač, přišel k jednomu chudému muži. – Rád bych zařídil ženitbu pro tvého syna. – Chudý muž namítl: Já nezasahuji mému synovi do života. – Šadchen se nedal: Ale ona dotyčná je Rotschildova dcera! – Chudý muž připustil: Nu, tedy v TOMTO případě... – Šadchen přišel k Lordu Rotschildovi: Lorde, měl bych partii pro vaši dceru. – Lord Rotschild namítl: Moje dcera je mladá a má na vdávání ještě mnoho času! – Šadchen se nedal: Onen dotyčný je ale vicepresidentem Světové Banky! – Lord Rotschild připustil: Nu, tedy v TOMTO případě... – Šadchen přišel k presidentovi Světové banky: Pane presidente, rád bych vám doporučil jednoho mladého muže na místo vicepresidenta! – President Světové Banky namítl: Mám tolik vicepresidentů, že bych je mohl vidlemi přehazovat! – Šadchen se nedal: Tento mladý muž je však Rotschildovým zeťem! – President Světové Banky připustil: Nu, tedy v TOMTO případě...

• 177

Přišel jednou všemi mastmi mazaný Chajim Jankel se svému chamtivému sousedovi Krechtzmanovi a požádal ho, jestli by mu nepůjčil stříbrnou lžičku. Chamtivec chvíli váhal, ale nakonec mu ji půjčil. O několik dní později mu Chajim vrátil zapůjčenou lžičku... a k tomu ještě jednu malou. – A toto je co? nevěřicně kroutil hlavou Krechtzman. – Tvoje lžíce, vysvětlil Chajimek, tvoje lžíce porodila malou lžičku, tak jsem ti je přinesl, protože ti náleží obě. – Tedy bylo vidět, že Chajimek je mešuge, ale poslouchalo se to dobře, takže chamtivec bez dalších řečí přijal obě lžíce. – Po nějakém čase si opět přišel Chajim Jankel půjčit od Krechtzmana, tentokrát stříbrný pohár. Krechtzman mu jej půjčil. Chajimek mu po čase vrátil pohár a ještě jeden maličký k tomu. Krechtzman jen potěšené zdvihl obočí. – Tvůj pohár, vy-světoval Chajimek, porodil malý pohárek. Přinesl jsem ti je, protože ti oba náleží. – Po nějakém čase zase přišel Chajimek otravovat svého souseda, tentokrát šlo o Krechtzmanovy zlaté hodinky. Krechtzman si vzpomněl na průběh předchozích výpůjček a s velkou nadějí půjčil Chajimkovi hodinky ještě cennější, zlaté s diamantem. Chajimek odešel a dny se zdály být stále delší. Nic se však nedělo. Krechtzman, jat zlou předtuchou, vyhledal tedy sám Chajima Jankela. – Co je s mými hodinkami? uhodil na něj netrpělivě. – Chajim se na něj dlouze smutně podíval. Smutná zpráva, sousede. Už jsem je pochoval, teď je oplakávám. – Krechtzmanovi chytly saze: Cože?! Jak, pochoval? To jako že zemřely? Co tím myslíš?! Jak mohou hodinky zemřít??? – No, když ses nedivil, že lžička porodí další lžičku a pohár porodí další pohár, tak se nediv, když občas někdo zase při porodu zemře!

• 178

Po čase se potkají Mojše a Chajim. A jak se navzájem mají, a co dělají? Mojše vypráví, že dělá do dostihových koní. Chajimkovi se ta myšlenka líbí – a jak by se on mohl něčeho podobného zúčastnit? A Mojše na to, že mu prodá jednoho koně, který vyhrál devět závodů ze čtyřadvaceti. A Chajimek, kolik že by takový favorit stál? Mojše, že mu ho dá za sto dvacet tisíc dolarů. A tak si plácnou a Chajimek za týden čeká na koně. Přijede nákladaček – a v něm chcíplá kobyla. – Po pár měsících se znovu potkají, a jak se Chajimku máš, a jak se Mojšele máš, a co je nového? – A Mojše to nevydrží a ptá se: To se na mě nezlobíš kvůli tomu mrtvému koni? – Chajimek na to klidně: Vůbec ne, Mojšele. Vždyť mi ten kůň vydělal pěkný prachy. – Mojše jenom nasucho polkne a je celej zvědavej, jak je to možné. Vždyť ten kůň byl chcíplej! – Chajim vysvětluje: Udělal jsem loterii, koně jsem dal jako hlavní cenu a prodal jsem sto tisíc lístků po pěti dolarech. – No, a nebyl vítěz poněkud rozčarován z výhry? zajímá se Mojše. – Byl, potvrzuje Chajimek. A tak jsem mu vrátil těch jeho pět dolarů.

• 179

Pan Goldstein má velmi krásnou ženu. Jednou jej vzal přítel stranou a pravil důvěrně: Človče, copak jsi slepý? Tvoje žena má čtyři milence! – Jak to, slepý, odvětil chladně Goldstein, já se raději účastním dobrého podniku dvaceti procenty než špatného sto procenty.

• 182

Starostlivý syn sedí u lože umírajícího otce. Synu! – Ano, papá? – Co to voní? Že to zase tvoje matka dělá ty moje milované syrové koláčky? – Ano, papá. – Ó, kéž bych mohl ještě jednou na tomto světě ochutnat báječné koláčky tvé mamičky! Nepřinesl bys mi, synu, jeden? – Ale ovšemže, papá! zvedá se syn a odchází. – Po chvíli se vplíží s prázdnýma rukama a sedá si u postele jako stín. – Nu? Jsi to ty, synu? slábnoucím

hlasem se táže otec. – Ano, papá. – A přinesls mi koláček? – Nikoliv, papá. – Jak to? Vždyť to bylo moje poslední přání? – Ale ovšem, papá. Jenže mamá říkala, že ty koláčky jsou až na pohřební hostinu.

• 184

Dva muži jdou po chodníku, když jeden se zastaví a vyhrkne: Proboha, támhle stojí má žena a baví se s mojí milenkou! – A sakra, praví ten druhý, právě jsem chtěl říci totéž!

• 185

Pán se probudí po operaci a vidí doktora stojícího u jeho lůžka. – Mám pro vás dvě zprávy, jednu dobrou, druhou špatnou, kterou chcete slyšet jako první? ptá se doktor. – Třeba tu špatnou, odpoví pacient. – Museli jsme vám amputovat obě nohy, říká doktor. – To je hrozné! A co je ta dobrá zpráva? – Ten pán na vedlejší posteli má zájem koupit vaše pantofle.

• 186

Lékař k pacientovi: Mám pro vás dvě zprávy. Začnu tou dobrou. Nejste hypochondr.

• 187

Mojše se v nemocnici zotavoval po operaci. Na pokoj přišla jeptiška, aby si popovídala s pacienty a tak je potěšila a povzbudila. Jak přišla řada na Mojšeho, rychle se dostali v hovoru na Mojšeho rodinu... manželku a jedenáct dětí. Jedenáct dětí, radovala se jeptiška, to jste velmi dobrá katolická rodina, je vidět, že Bůh z vás má radost, když vám tak žehná! – Je mi líto, opatrně se ohrazuje Mojše, ale my nejsme katolíci, my jsme židé. – Židé! zavřeštěla jeptiška a odsedia si, pane, vy musíte být sexuální maniak!

• 187

Avrum se strašně chytne se svojí Šaron. Aby hádku nestupňoval, odejde radši do kina. Později večer už poměrně smířlivě volá domů, aby zjistil, jaká je situace. – Dobrý večer miláčku. Máš něco k večeři? – V odpověď mu je však... a co si myslíš, ty cvoku?!? Jed připravuju, jed bude k večeři! – Tak víš co miláčku? zkouší Avrum vydržet ve smířlivém tónu, ale nedá mu to, tak se s tím moc nezdržuj, udělej jenom jednu porci, já zůstanu na večeři venku.

• 188

Pán se vrací. Nachází manželku ponořenou v četbě poezie: Drahoušku, strávila jsem tak krásnou hodinu s Vrchlickým! – Vidím, vidím, zapomněl si tady klobouk.

• 188

Kohn na kohncertě. Zpěvačka začne, ale nedá se to poslouchat. Kohn se nakloní k sousedovi a šeptá mu do ucha: Ta zpěvačka má ale příšerný hlas. Nevíte, kdo to je? – Moje dcera. – A tak to promiňte, to bude asi tou písni, taje opravdu hrozná. Rád bych věděl, kdo ji složil! – Já.

• 189

Sedí lord v salónu a snídá. Najednou krach, bum, prásk, do salónu se probourá auto. Lord nehne ani brvou a pozve řidiče ke stolu. Po anglicky vydatné snídani se zeptá: Pane, kam vlastně máte namířeno? – Řidič mu odpoví: Do Liverpoolu. – To jste měl kratší přes kuchyň, povídá na to lord.

• 191

Zazvoní u paní Hamáčkové souseď. Hamáčková mu otevře. Soused je opilý, kymácí se, sotva stojí. Co si přejete? ptá se jej. Já jen, že došla vodka, tak se du zeptat, esli je to jen u mě, nebo v celým baráku.

• 191

Paní a pan Goldbergovi jsou těsně po svatbě. A miláčku, vyzvídá Mojše, vzala by sis mně, i kdyby mi můj papá neodkázal takové jmění? – Paní Golberg se přitulí: Vzala bych si tě, Mojše, šeptá mu do ouška zamilovaně, vzala bych si tě bez ohledu na to, kdo by ti odkázal takové jmění.

• 192

Přijde v lese za medvědem vlk a povídá: Ty, medvěde, ty si prej děláš seznam koho sežereš? – No, dělám. –

A já jsem tam taky? – No, to jsi. – A nemohl bych ti přinést slepici? – No, to bys mohl. Tak vlk jde chytit slepici a přijde druhý den za medvědem, a ten sežere oba. Druhý den přijde za medvědem liška. Ty, medvěde, ty si prej děláš seznam koho sežereš? – No, dělám. – A já jsem tam taky? – No, to jsi. – A nemohla bych ti přinést koroptev? – No, to bys mohla. Tak liška jde, a celou noc lítá, až úplně vyčerpaná uloví koroptev a přinese ji medvědovi. A ten je sežere oba. Další den přijde za medvědem zajíc. Ty, medvěde, ty si prej děláš seznam koho sežereš? – No, dělám. – A já jsem tam taky? – No, to jsi. – A nemohl bys mě vyškrtnout? – No, mohl. – Tak dík.

• 192

Přišel takhle Taussig k holiči, sedne na křeslo a povídá: Chtěl bych to takhle: Jednu kotletu nechat do půli tváře, druhou celou vyholit. Nahoře to ostříhejte, aby to trčelo přímo nahoru a nedalo se to česat, a vzadu mi vyholte pár míst až na kůži. – Pane, takhle vás ostříhat nemůžu! – Jak to, že ne? A minule to šlo?!

• 193

Sherlock Holmes a Dr. Watson vyjeli do přírody. Večer unaveni ulehli do stanu. Holmes se v noci probudil, šťouchl do Watsona a když jej vzbudil, povídá: Dražený Watsone, vidíte ty jasné hvězdy? Všiml jste si, jak je jasné nebe? Co z toho můžete vyvodit? – Tedy, toto nám jasně říká, že zítra bude suché a slunečné počasí. – Ne, Watsone, je to mnohem jednodušší. Znamená to pouze, že nám někdo ukradl stan.

• 193

Kohna s Blumem strašně štve Stern. Tak se domluví, že mu provedou nějakou špatnost. Zajdou k telefonní budce a Kohn vytočí Sternovo číslo. Když se na druhém konci ozve Stern, Kohn změněným hlasem povídá: Dobrý den, prosím vás mohl bych mluvit s vaším synem Hugem? – To je nějaký omyl, já žádného syna nemám, odpoví Stern a zavěsí. – Kohn zase vytočí Sternovo číslo a povídá: Dobrý den, prosím vás mohl bych mluvit s vaším synem Hugem? – Prosím vás, teď jste volal. Už jsem vám říkal, že žádného syna nemám, to musíte mít blbý číslo. – Zavěsí, ale Kohn vytočí jeho číslo a znova: Dobrý den, prosím vás mohl bych mluvit s vaším synem Hugem? – Člověče nerozčilujte mě. To musíte dělat naschvál. Kolikrát vám to mám opakovat, že žádného syna nemám?! – Zavěsí, ale Kohn znovu vytočí stejné číslo: Dobrý den, prosím vás mohl bych mluvit s vaším synem Hugem? – Tak už toho mám právě tak dost. Jste nějakéj divnej. Tohle je obtěžování, a já si tě najdu, chuligáne... A praští telefonem. – Dobrý! říká Blum, ale teď budou Kohn mrkat, jak Sterna dorazím. – Vytočí zase Sternovo číslo, a když to Stern zvedne, řekne: Ahoj tati, tady Hugo. Nevolal mi někdo?

• 193

Ptá se soudce zloděje: Jak je možné, že jste ukradl pouze klenoty a peníze nechal ležet? – Pane soudce, ještě vy mi to připomínejte, jako by nestačilo, jaké peklo mi kvůli tomu udělala moje žena!

• 193

Ptá se student právnické fakulty: Pane docente, jaký trest čeká toho, kdo žije v bigamii?... – Dvě tchýně.

• 195

Pán a paní vešli do nóbl restaurace na večeři. Servírka, která přijímala objednávku u vedlejšího stolu, si na jednu všimla, že pán pomalu sklouzává ze židle pod stůl a paní se přitom tváří, jako by to snad ani neviděla. Pán už sklouzl pod stůl úplně celý a paní zcela zjevně jeho zmizení vůbec neregistrovala. Servírce to nedalo, a když vyřídila objednávku, přišla k té paní a povídá: Madam, promiňte, ale mám pocit, že váš manžel právě sklouzl pod stůl. – Paní vzhledla a klidně říká: Ne, nesklouzl. Právě vešel do dveří.

• 195

Jednou takhle na Jom Kipur příběhne k rebe Šmelkesovi Chajim Jankel, úplně popelavý, bez dechu, zbrocený potem, oko vyhaslé. Rebe, potřebuji napít, jsem úplně celý vyschlý, pajsíl mám jeden oheň, nemohu to vydržet. – Rebe Smelkes se zhrozí: Chajime, Chajimku, co to po mně chceš? Na Jom Kipur, kdy držíme nejpřísnější půst, abychom mohli prosit o shovívavost?!? – Rebe, alespoň trochu napít, nebo se zblázním! – Chajime, to opravdu nejde, jdi a buď silný a nevzdávej to! – A Chajimek zkusil jít, ale podlomila se mu kolena, a rebe Šmelkes nebyl žádný nelida, tak zavolal šamese, ať dá Chajimovi lžici vody. Chajim ji vy-

chlemtal, ale nic naplat, poroučel se k zemi. Vypadalo to, že by mohlo jít o život, a rabín to nechtěl nechat dojít až tak daleko, tak poručil šámesovi, púst sem, púst tam, ať přinese pořádnou sklenici vody. Chajim ji vytáhl jedním tahem a pomalu se mu začala vracet barva i řeč. – Děkuji jim, rebe, zachránili mi život! A já jsem už jednou provždy vyléčen. Už nikdy nebudu na Jom Kipur snídat uzeného slanečka!

• 196

Aron s Mojšem vycházejí z vyhlášené čínské restaurace U Šikmé Vařečky a jeden praví druhému: Víš, jaký mám problém s čínskou kuchyní? – Druhý na něj nevěřičně hledí, nebol: dosud vypadal spokojeně: Nu? – Můj problém s čínskou kuchyní je ten, že za dva dny už mám zase hlad.

• 197

Sedí starší, leč velmi zachovalý pán v parku na lavičce, ale pláče. – Jde kolem jinej strejc a stará se: Copak se vám stalo? – A onen plačící stařík se vyznává: Mám doma fantastickou ženu. Milujeme se každé ráno, než mi přinese do postele smažená vajíčka, tousty, horkou kávu a čerstvý džus. – Strejc se nestačí divit: A co je na tom k bulení? – K obědu mi dělá domácí nudličkovou polévku a mé zamilované dušené telecí a pak má odpoledne chuť ještě na trochu špásování. – Strejc poslouchá a nevěří svým uším: A co je tedy blbě? – A večer, to míváme něco obzvlášť epes, třeba drůbeží špíz, nebo rybu, k tomu dobré víno a velkou část noci se zase milujeme. – Naslouchající strejc už dostává amok: Tak proč tu dědku starej řveš jak pomínutej? Seber se a upaluj domů! – Pán na něj pohlédl skrze slzy a praví: To bych rád. Když já si nemohu vzpomenout, kde bydlím.

• 198

Zkušený právník dr. Stein poučoval koncipienta Taussiga: A věděj, jaký je rozdíl mezi dobrým úředníkem na straně jedné, a mezi svědkem, znalcem a partají na straně protivné? – Koncipient pochopitelně nevěděl a tak nastražil uši. – Tak si za ně zapíšu, pokračoval dr. Stein, že svědek je osoba, které do věci nic není, která jí nerozumí, ale která to viděla. Znalec je osoba, které do toho také nic není, neviděla to, ale rozumí tomu. Partaj je osoba, která tomu nerozumí, neviděla to, ale které na tom záleží. A dobrý úředník – a to můžou být jednou oni, když budou pozorně poslouchat – dobrý úředník je osoba, která tomu ani nerozumí, ani to neviděla, vůbec jí po tom nic není, a která to celé rozhodne.

• 198

Mladý Vogeltanz dostal protekcí místo v renomované právní kanceláři. Jeho strýc byl tak vysoko postaven, že se mladý Vogeltanz cítil nesmírně nad všechny a nad všechno povznesen. Vztahy s nadřízenými nedorážoval, ani úřední hodiny. Jednou takhle přišel do práce místo v osm v deset a kolem poledne se již chystal odejít. Šéf kanceláře to už nevydržel a poznamenal: Pane doktor, než přijít takhle na skok do práce, to už bych na jejich místě radši zůstal doma vůbec. – Ale na Vogeltanzovo chucpe neměl. – Ten pravil: To byste možná udělal vy, pane přednosto, ale já náhodou vím, co je má povinnost.

• 198

Z kuchyně spěchá do sálu číšník a úslužně se klaní před hostem: Nesu vám radostnou zprávu, pane! Měl jste úplnou pravdu. Nebyla to polévka, byla to voda na nádobí...!

• 199

Co je to zkrácené řízení? To jednou v Chelmu hořel jakýsi ústřední úřad. Bylo to večer, úřad již byl li-duprázdný, ale psací stoly a skříně byly plné úředních restů, jež se nyní stávaly obětí hladových plamenů. Komisař Kaminski stál zatím na náměstí, pokuřoval, a vůbec vypadal uvolněně. Najednou vidí kolegu Rojtšvance, jak letí přes náměstí na úřad, ruce plné úředních písemností. – Kampak se hrnou, Rojtšvanc? zeptal se Kaminski bodře. – Rojtšvanc se k němu důvěrně naklonil: Copak nic nevěděj? Hoří nám úřad... tak tam jdu vhodit tyhlety resty, co jsem měl k vyřízení doma! – Kaminski se jen smutně usmál: Voni jsou, Rojtšvanc, těžkopádnej byrokrat starý školy. To já miluju zkrácené řízení. Já jsem ty svy resty prostě spálil doma.

• 199

Ivan M. Havel: *Návrat z lesa u Hrádečku*

- Dnes jsme zajedno púldne nasbírali tolik hub, že kdyby to byly muchomůrky hlízovité, usmrtil by je-

jich jed takový počet křečků, že položení jeden vedle druhého by vytvořili řadu, podél níž bychom pochodovali vojenským pořadovým krokem po dobu, za níž by dva zedničtí učni stihli postavit cihlový komín, z jehož vrcholu bychom volným pádem nabyli rychlosti, při níž by plně naložený nákladní automobil měl tak dlouhou brzdovou dráhu, že by se hromada všech knih od vzniku knihtisku navršená na jednom konci dráhy zdála z jejího druhého konce menší než hromada hub, které jsme dnes zajedno půldne nasbírali.

• 199

Pastor probírá biblická témata dětem srozumitelným způsobem. – A jaký biblický příběh máš nejráději ty, Pepíčku? táže se jednoho z dětí. – Ten o tý potopě a o tý lodi a o tom Noem jak tam na tý lodi byl a plavali čtyřicet dní, vyráží ze sebe Pepíček. – Chvála ho nemine: Krásně si pamatuješ takovou složitou věc, Pepíčku. To byla ale dlouhá doba, cože? Furt na vodě, ale zase si tam Noe mohl pěkně zarybařit, co myslíš, Pepíčku? rozvíjí pastor opatrně Pepíčkovy theologické vědomosti. – Ten chvíli usilovně přemýšlí, pak však nesouhlasně zavrtí hlavou: Moc ne. Měl jen dva červy.

• 200

Pán přijde na úřad v úřední záležitosti v neúřední den pro veřejnost. Domáhá se býti vpuštěn, aby zřízenec ihned ohlásil přednostovi jeho příchod. – To nepůjde, dnes není úřední den, pan přednosta nepřijímá, povídá zřízenec. – Neodbytný návštěvník se nedá: Však já mu taky nic nenesu!

• 201

(...) Nikdo není mimo podezření, pravil starý zkušený detektiv. Já, když se něco stane, začnu nejdříve zkoumat, jestli mám sám alibi.

• 201

Přelíčení o krádeži vola. Obžalovaný vypovídá, že zmíněného vola nepoznal. – Obhájce: Vy že jste toho vola nepoznal? Jak daleko musíte být, abyste poznal vola? – Obžalovaný: Asi tak daleko, jako mám teď k vám, pane doktore.

• 202

Chlápek náhle zemřel a neměl sepsanou poslední vůli. Úplně zničená vdova sedí u právníka a žádá radu. Právník povídá: Takže, váš manžel zemřel a nenapsal závěť. Řekl alespoň něco před tím, než zemřel? – Ale ano. Řekl: Marie, to na mě neplatí, polož tu pušku, stejně s ní netrefíš širší stranu stodoly.

• 202

Soudce: Když jste se oné noci vloupal do bytu té staré slečny, ukradl jste jí, mezitím co spala, kromě peněz a skvostů také paruku. Co jste tím zamýšlel? – Obžalovaný: Tu jsem si vzal jenom proto, že jsem si myslil, aby ta slečna nemohla ráno běžet na policii!

• 203

Rebe, minulý týden jsem neřekl požehnání před jídlem. – A proč? – Protože jsem si před jídlem nemyl ruce. – To je druhé porušení zákona, a stále jsi mi neřekl, proč? – No, ono to jídlo nebylo košer. – Ty jsi jedl nekošerné jídlo? – No, to by šlo těžko, ona to nebyla židovská restaurace. – Čím dál, tím líp. A proč jsi nemohl jít do židovské košer restaurace? – Na Jom Kipur?

• 203

Před porotu se dostal neřádný syn řádného otce. Tatík z venkova vyhledal mazaného advokáta a prosil ho: Pane doktore, dělejte, co umíte! Když syna odsoudí jen na patnáct let, dostanete 20 tisíc. Když dostane jen deset let, dám vám 40 tisíc. A kdyby dostal jen pět let, tak vám rád vyplatím 50 tisíc. – Byl poslední den přelíčení. Porota se odešla radit. Čas plynul, tatík z venkova byl jako na trní. Až za hodinu se vrátil soudní dvůr a porotci, celí uondaní. Soudce vynesl rozsudek na pět let. Tatík hned spěchal za advokátem: Doktore, to jste udělal výborně! – Advokát si jen utřel zpotené čelo: No ano. Ale víte, co to dalo za práci? Vždyť oni mi ho chtěli osvobodit!

• 203

Slyší dva policajti, jak si dva chlápci povídají vtip: Hele, víš proč policajti chodí ve dvou? – No nevím. – Jeden umí číst a druhý psát! – Policajti hned oba legitimují. Policajt: Občanské průkazy! Chvilí si je čte a pak povídá druhému: Franto, piš si!

• 204

Já bych prosila důchod po mým muži. – A co byl váš manžel? – Souchotinář. – A co dělal? – Kašlal. – Ale z toho přece nemohl být živ! – Však taky umřel.

• 204

Mohl bych prosím mluvit s trestancem Josefem Káraným? – S Káraným? Ten byl zrovna včera propuštěn. Ale zeptejte se za týden!

• 207

Mojše sedí s Betty v luxusním podniku, když tu praví Mojše v romantickém rozpoložení: Betty, udělám tě nejšťastnější ženou na světě! – Betty na to: Budeš mi ale moc chybět!

• 208

Jeden chudák našel peněženku, v níž bylo 900 dolarů. Šel do synagogy a tam četl na vývěsce, že nějaký boháč ztratil peněženku a poctivému nálezci slibuje odměnu 100 dolarů. Snadno našel majitele a peněženku mu vrátil. Boháč spočítal peníze a... jak vidím, už jste si odměnu vzal! – Chudák nerozuměl: Nevím, o čem mluvíte. – Boháč na to: V této peněženke bylo 1000 dolarů. Nálezci jsem slíbil 100 dolarů. Vy mi vrátíte peněženku s 900 dolary, což znamená, že jste si svou odměnu již vybral. – Chudák se začal rozčilovat, že to není pravda, a muži se začali hádat, až skončili před rabínem. Chudák řekl svou verzi, boháč taky – a zakončil: Předpokládám, rabi, že mi budete věřit. – Rabín přikývl a peněženku dal chudákovi. – Boháč se naštvál: Jak to? Co to děláte? Vždyť jste naznačil, že mi věříte?! – Rabín klidně odvětil: Samozřejmě! Věřím, že jste čestný muž, a když jste řekl, že jste ztratil peněženku s 1000 dolary, jsem si jist, že to tak bylo! Ale kdyby ten chudák, co našel tuto peněženku, byl zloděj nebo lhář, nikdy by tu peněženku nevrátil. Ale on ji chce vrátit, z čehož soudím, že je čestný muž, a jsem si tudíž jist, že v peněženke, kterou našel, bylo pouze 900 dolarů. Z toho vyplývá, že nenašel vaši peněženku, a proto mu ji také vrátím, než se přihlásí někdo, kdo ztratil peněženku s 900 dolary. A vy zase musíte čekat, až se objeví poctivý nálezce, který bude chtít vrátit peněženku s 1000 dolary!

• 210

Dva muži vezou na bicyklu pytel písku. Zastaví je policajt a ptá se, co mají v tom pytli. – Písek, podívejte se, když nevěříte. – Policajt se podívá, zjistí, že mluví pravdu a pustí je. Když jsou už dost daleko, jeden z chlapů se ozve: Vidíš, ty vole, takhle se kradou kola.

• 210

Někdo fuká na dveře: Kdo je? – Dobrý den, myjsme svědci Jehovovi. – A co chcete? – My si chceme povídat. – A kolik vás je? – Dva. – Tak si povídejte!

• 214

Betty byla místní drbna, klepna a klevetnice. Jednou, před mnoha lidmi, osočila Chajimka, že je opilec, ochlasta a ožrala. Chajimek jen nasucho polkl a ptal se, proč? A Betty na to, že viděla jeho auto zaparkované před vinárnou. Chajimek jen zíral, a lidi na něj. Pak Chajimka něco napadlo. Večer zaparkoval auto před domem, kde bydlila Betty – a nechal ho tam až do rána.

• 215

Ben měl třetí narozeniny. Mezi dárky byl jeden, který mu udělal velkou radost. Od babičky dostal stříkací pistoli na vodu! Hned letěl do koupelny si pistolku naplnit... a uviděla to jeho mamá a hned letěla za babičkou: Babi! Ty jsi se úplně pomátla! Dávat klukovi něco takového! Cožpak nepamatuješ, jak strašně jsme tě s tím rozčilovali, když jsme byli malí?! – A babička na to klidně: Pamatuji. Právě že pamatuji. Na to se opravdu nedá zapomenout.

• 215

Soudce: Obžalovaný, pociťoval jste, jak tvrdíte, jakousi bázeň, když jste poškozené kradl peněženku? – Ano, pane soudce. Báť jsem se, aby ta šrajtofle nebyla prázdná.

• 215

Obžalovaný, ukažte porotcům, jak jste vyloupil tu pokladnu! – Pane předsedo, to nemá žádný smysl, protože i když jim to nakrásně ukážu, napoprvé se to stejně nenaučí!

• 217

Pane, od kdy pracujete u firmy Mayer & Mayer? – Od té doby, co mi pohrozili výpovědí!

• 218

Hauzírník Krechtzman vysvětluje tajemství svých obchodních úspěchů: To je vcelku jednoduché. Zazvoním, a když mi otevře jakákoliv žena, hned se ptám: Slečno, je matinka doma?

• 218

Víte, jak poznáte, kdo vás má opravdu rád? Zavřete do kufru u auta svého psa a manželku a nechte je tam hodinu. Pak kufr otevřete... a hádejte, kdo bude upřímně skákat radostí, že vás vidí?

• 219

Letuška: Není mezi cestujícími lékaři? – Jeden z cestujících se postaví a jde do pilotní kabiny. – Za chvíli vyjde a ptá se: Není mezi cestujícími pilot?

• 219

Novomanželé si vyjdou na oběd. Muž se dívá do jídelního lístku a ptá se: Co si budeš přát miláčku? – Ale vždyť víš, co mám nejraději. – To vím, ale něco jíst musíš.

• 220

Jaký je to pes? – Policejní! – Že ale vůbec na to nevypadá! – Docela možné. Patří k tajné policii.

• 220

Pan Stein, cestující pleteným zbožím, navštívil pana Oesterreichera. Ten zboží prohlížel, přebíral, zkoumal, zkoušel, vyptával se a nechal si ukazovat další a jiné, až s prachšpatnou omluvou sdělil, že ne, že nic nekoupí, že právě teď nic nepotřebuje. – Pan Stein povzdychl: Takovejch, jako jsou voni, kdybych měl deset! – Deset takovejch, jako jsem já? nechápal pan Oesterreicher, obávaje se nedorozumění, vždyť já jsem od nich nic neobjednal! – Nu ano, děl smířeně pan Stein, když ale já mám takových, jako oni, přes stovku!

• 221

Středověk. Astrolog Mojše předpověděl vladaři, že jeho žena brzy zemře. Předpověď se vyplnila a král se rozhněval, jako by za to Mojše mohl. Zavolal si ho a tázal se ho škodolibě: A ty víš, kdy zemřeš? Mojše tušil, že i kdyby řekl, co předpokládal, že ho totiž král chce zabít hned, nic by ho to neochránilo. Nakonec odpověděl: Nevím, kdy zemřu. Víím jen to, králi, že ty mě přežiješ jen o den.

• 221

Rivka si stěžuje Chajimovi: Představ si, ta nová služka, je tu sotva týden a už nám ukradla dva ručníky! – Chajim se zachmuří: To je tedy od ní velká špatnost, ty dleťky ručníky. – Rivka se rozdurdí: To si teda piš! To byly ty naše nejlepší ručníky, ty hiltonské z loňské dovolené v Ejlatu!

• 222

Chajim Jankel si podal žádost k firmě, aby ho přijala jako cestujícího. Že je nejlepší prodavač na světě. Dali mu tedy speciální zboží, a on chodil a jezdil a létal a plavil se... ale neprodal. Vrátil se tedy do firmy a řekl šéfovi: Jsem druhý nejlepší obchodní cestující na světě. První je ten, co vám prodal toto zboží.

• 223

Dáma vejde do lékárny a rovnou se hrne k magistrovi. Podívá se mu upřeně do očí klidně říká: Potřebuji kyanid. – Lékárník se ptá: Nač proboha potřebujete kyanid? – Dáma odpoví: Chci otrávit manžela. –

Lékárník vyvalí oči a namítá: Panebože, nemohu Vám dát kyanid na zabití manžela! To je protizákonné! Přišel bych o licenci! A oba půjdeme do vězení! Pusťte to z hlavy, v žádném případě NEDOSTANETE kyanid! – Dáma sáhne do kabelky a ukáže mu fotografii svého manžela in flagranti s lékárníkovou ženou. – Lékárník se na obrázek podívá a povídá: No, to je ale úplně něco jiného! Neřekla jste, že máte recept.

• 225

Vyhlášený rabín z Dubna má bratra opilce. Jednou se mu pokouší vysvětlit, že pověst jeho rodiny si nutně vyžaduje, aby přestal pít. – Co mi to říkáš? odbude ho bratr. Moje rodina je lepší než tvoje. – Rabín se na něho nechápavě dívá. – Copak nechápeš? Přece já mám bratra, který je rabín, kdežto ty máš bratra, který je opilec.

• 225

Pohádá se chlápek se svojí ženou, práskne dveřma, posadí se na balkón, smotá jointa, vyhulí ho... a najednou... vzuuummm... oblohou proletí žlutá koule. Chlápek sedí, kouká a říká si... ty vole... a ubalí si ještě jednoho. Vyhulí ho... a zase... oblohou proletí žlutá koule. Chlápek sedí, nechápe, tak si ubalí třetího špeka, vyhulí ho... a vzuumm... zase proletí žlutá koule. Chlápek teď už vůbec nechápe. Najednou se otevrou dveře, v nich stojí manželka a říká: Franto, pojď domů, sedíš tu už tři dny.

• 226

Žili byli dva sousedi, kteří prodávali husy. Každý chtěl prodat a mít zisk co největší, ale zákon jim dal kvótu na maximální cenu 100 Kč. Proto si první dal inzerát. Druhý den přišlo mnoho lidí a proto se chlubí druhému sousedovi, že prodal husy po 200 Kč. Nato se naštvál druhý a také si dal inzerát. Také měl druhý den dobrou tržbu, no ale další den přišel daňový kontrolor a dal mu pokutu 10 000 Kč. Když to povídá prvnímu, ten se ho ptá: A jak jste napsal ten inzerát? – No, že prodám husu za 200 Kč. – No, vidíte, vy ste ale trouba, s odpuštěním. – A jak jste napsal vy ten inzerát? – No, že předevčírem jsem ztratil 200 Kč, poctivému nálezci daruji husu!

• 226

Jeli pohřebáci a vypadla jim z auta mrtvola. Padla velká mlha. Jel řidič a něco přejel. Vylezl z auta a uviděl tělo, lekl se a hodil ho do pole. Kombajnista kosil pole a najednou uviděl, že pokosil nějaké tělo, lekl se a hodil ho do křoví. Byl velký lov, myslivci střílejí jedna radost. Jeden střelil do křoví šel se tam podívat. Našel tělo. Už se to nedalo ututlat, tak zavolali sanitku. Druhý den volá myslivec do nemocnice a ptá se doktora, že jak je na tom ten chlapík, co ho včera střelil. Doktor říká: Byla to fuška, ale bude žít.

• 227

Ábeles se poprvé v životě dostal do Izraele. Na letišti si vzal taxíka a hned začal na šoferovi vyzvídat: A je Izrael zdravé místo k žití? – Šofér byl sdílný a rád si povídal: Tak já jim něco povím. Když jsem se tady objevil poprvé, neměl jsem na hlavě jedinej vlas... a viděj mě? Sotva jsem mohl mluvit... a slyšej mě? Nemohl jsem ani vstát z postele, natož chodit... a sledujou mě? – Ábeles na něj koukal celej tumpachovej: No to je fantastický. Tomu říkám zázrak. Holt, Svatá země. S tím se nedá nic dělat, mumlal si, a řeknou mi, jak dlouho tu už žijou? – Šofér ani nehnul brvou. Já jsem se tu narodil.

• 227

Pane šéf, můžete mi dát zítra volno? Manželka chce, abych jí pomohl s vánočním úklidem. – Z takového důvodu vám přece nebudu dávat volno. – Děkuji, věděl jsem, že je na vás spolehnutí.

• 228

Rivka čeká s Icikem děťátko. Stane se, že to na ni přijde zrovna na šábes. Nedá se nic dělat, svým vozem jet nemohou, tak zavolají taxíka. A aby porušili na šábes co nejméně příkázání, žádají si na taxislužbě nežidovského šoféra. Taxi za chvíli přijede, mladý pár nastoupí a už jedou do porodnice. Najednou se v taxikářově vysílačce ozve centrála: Tak co, Joe, už jsi naložil ty dva antisemity?

• 228

Zákaznice vstoupí do módního obchodu: Chtěla bych si vyzkoušet ten extravagantní tmavý model, co máte v koutě výlohy! – Prodavač: Lituji, to nepůjde. To nejsou šaty, to je stín od lampy.

• 229

V chasidské obci slaví Chanuku. Vedle svícnu, příliš blízko, leží smetáček. Wunderrebe jej před zapálením svíce odsune a pozorně jej sledujícím chasidům vysvětlí: Tento úkon však nemá žádného náboženského významu. – Příští Chanuku leží smetáček poblíž každého svícnu v rodinách chasidů. Ti jej před zapálením svíčky odsunují se slovy: Tento úkon však nemá žádného náboženského významu.

• 230

V ZOO: Tati, proč na nás ta gorila za sklem tak hnusne čumí? – Psst, tiše, děti! Jsme teprve u pokladny!

• 231

Drogista: Buďte ujistěn, že jedna jediná lahvička tohoto léku vás zbaví revmatismu! – Zákazník: Nemohu uvěřit. Jak to můžete tak přesvědčivě tvrdit? – Prodavač: Anžto a protože jsem si všimnul, že kdo u nás koupil jednu lahvičku, již nikdy se znovu neobjevil!

• 231

Chajim Jankel je krejčí. Když jeho syn Avrum dospěje, hovoří s ním o budoucnosti. Co by v životě chtěl dělat? Ať se jde kluk projít, vyluftuje hlavu, a odpoledne tátovi řekne, pro co se v životě rozhodl. – Avrumek se jde projít, odpoledne přijde, a jak domluveno, jde za tátou. – Tak co, pro co jsi se rozhodl? vítá ho tata Jankel. Dámské, nebo pánské oddělení?

• 232

Mám stále větší problémy se svou pamětí, stěžuje si paní Judita. Hrozného času mi zabere, než trefím správné heslo mého internetového bankovníctví. – A to já zase ne, pochvaluje si paní Henrieta. Já jsem změnila své heslo na „nesprávné“. Pokaždé, když na to zapomenu a napíšu při přihlašování nějakou blbost, objeví se mi správná nápověda: „Vaše heslo je nesprávné.“

• 232

Malá Hanele se mazlí s maminkou a najednou si něčeho všimne. – Maminko, proč máš některé vlasy šedivé? – To je tak, boubelko. Když provedeš něco, co mě zlobí, tak mi jeden vlas zešediví. – A maminko, nedá pokoj Hanele, proč má babička všechny vlasy šedivé?

• 233

Jednou šel Kohn procházkou jako obvykle a viděl Šternovou, jak kouká z okna. Paní Šternová, co kdybychom si trochu pošpásovali? Počítám, že Štern je zrovna mimo město, jsou doma tak sama, já taky... – No dovolte, pane Kohn! Ale když už jsou tady, jdou nahoru, ráda si vyslechnu, co mají na srdci. – A Kohn šel nahoru, nabídku vyfutoval tisíci korunami a dostal bene. Jen odešel a už tu byl Štern a hned: Byl tu Kohn? – Ve Šternové by se krve nedořezal. Asi ho zahlíd, aby to kat spral. Mlčky přikývla. – A Štern pokračoval: A dal ti tisícovku? – Šternovou přestal bavit život. Přikývla. – Štern se rozzářil: To je vzácněj člověk, tenhle Kohn! V dnešní době pohledat! Jak drží slovo! Včera si ode mě půjčil tisícovku a že prý hned druhý den mi ji vrátí!

• 233

Five Germans in an Audi Quattro arrive at the Italian border. – The Italian Customs agent stops them and tells them: It's a illegallo to putto 5 peopolle in a Quattro. – Vot do you mean it'z illegal? asks the German driver. – Quattro meanso four, replies the Italian official. – Quattro is just ze name of ze automobile, the Germans retort unbelievingly. Look at ze papers: zis car is designt to kerry 5 persons. – You can'ta pulla thato one on me! replies the Italian customs agent. Quattro meansa four. You havo fiveo peopolle inayour car and you are thereforra breakingo the law. – The German driver replies angrily: You idiot! Call your zupervisor over, I vant to speak to somevone viz more intelligence! – Sorry, responds the Italian official, he can'ta come. He'sa busy witha 2 guys in a Fiat Uno.

• 234

Jajteles byl známý lakomec a hamižník. Ke všemu měl ještě příbuzné, kteří z toho šantaly také nějak odvázaní nebyli. Jednou se mu vdávala neteř a ten starý škrob jen hleděl, jak by ušetřil na svatebním daru. Když šel kolem vetešnictví, uviděl krásnou broušenou vázu, rozbitou na tři kusy. A tak ten držgrešle vešel

dovnitř a domluvil se s vetešníkem, dal mu za ní deset korun a k tomu přidal svatební přání, adresu neteře a návrh ještě stovku, ať to neteřince nechá poslat poštou. Po čase se ten hamoun stavil u neteřinky, jestli došel jeho svatební dar. – Došel, strýčku, pravila smutně neteř, ale ta váza byla na tři kusy! – Spravedlivě se rozčílil, ten starý chamtivec: Ta pošta nikdy nestála za nic a ještě je rok od roku horší! – Neteřinka přikývla: Je to hanba. Ale jedno se jim musí přiznat. Bylo to krásně zabalené. Každý kousek zvlášť.

• 234

Baví se dva lékaři: Ty, co říkáš, jsou ústřice zdravé? – Já nevím, ještě jsem žádnou neléčil.

• 236

Majitel obchodu: A dovedete opravdu obsluhovat zákazníky? – Příručí: Ovšem, pane šéf, dovedu je obsluhovat bezvadně oběma způsoby. – Majitel závodu: Jak tomu mám rozumět, oběma způsoby? – Příručí: Totiž tak, aby opět přišli, anebo aby se již nikdy neukázali.

• 237

Avrum byl chudý krejčí. Dílnu měl hned vedle noblesní francouzské restaurace. Každý den, když vzadu v dílně jedl svůj černý chleba se slanečkem, čuchal k tomu onačejší odeur z kuchyně oné restaurace. Jaké však bylo jeho překvapení, když jednoho dne dostal z té honosné restaurace fakturu. Zašel tam věc vysvětlit, že si nic neobjednal. Frantíci však byli neoblomní: Denně čucháš naše jídla, máš z toho plezír, tak zaplat! – Avrumek nic nezaplatil a Frantíci to dali k soudu. A tam učeně argumentovali, že tento muž se každý den těší z nádherných vůní, linoucích se z naší kuchyně, přičemž baští své ubohé jídlo, k němuž ony francouzské vůně dodávají přidanou hodnotu, a nic na světě není zadarmo. Div, že ho ještě skrzevá tu přidanou hodnotu nenapraskali na bernák. – A tak se soudce zeptal Avrumka, co na to on. – Avrumek místo odpovědi dal ruku do kapsy a začal cinkat drobákama. Soudce se ho udiveně zeptal, co to má znamenat? – Avrumek na to: Platím za vůni jejich jídel zvukem svých peněz.

• 237

Na poště stojí celkem normální chlap středního věku a lepší známky na horu růžových obálek. Mojše ho trochu nevěřícně pozoruje, jak potom do každé obálky zalepuje srdíčko s nápisem Miluji Tě, které předtím podepsal enigmatically Však Ty víš, od koho. Na závěr všechny obálky navoní francouzským parfémem. To už Mojše nevydrží a jde se poptat, co to má znamenat, nebo co. – Muž s klidem vzhledne od své práce: Potřebuji trochu rozhebat obchody. Posílám proto stovku načínčaných valentýnských zamilovaných srdíček. – Mojše stále nechápe: Proč tolik? – Muž pokračuje: Jsem totiž rozvodový právník.

• 238

Roubíček, co dělaj, vždyť tento měsíc již požadují třetí mimořádnou zálohu! – Když, pane šéf, moje žena ty peníze velmi nutně potřebuje! – A smím se tázati nač? – Vy ano, ale já ne.

• 238

Max a Ben měli společný obchod, ale vůbec se nedařilo. Sklad plný, odbyt žádný. Jednoho dne Ben naříkal: Co budeme dělat s těmi kabáty? Máme jich tu padesát a všechno je to loňská móda. To neprodáme ani po 10 librách za kus! – Max neztrácel rozvahu: Klid, Beničku, a trošku fištrónu! Cenu dáme 20 liber, zabalíme je po pěti a pošleme našim deseti nejlepším klientům. Max se odmlčel a mazaně zašklebil. Ale pozor! Faktura bude vystavena pouze na čtyři kusy, celkem na 80 liber. A jak je znám, naši ctění klienti si budou myslet, že jsme udělali chybu, rychle nám zaplatí za čtyři kabáty 80 liber a nechají si jich chytře všech pět! – Ben obdivně souhlasil: To je bouda! Už to jdu zabalit! – O dva týdny později se Ben vrátil k této konverzaci: To byla ale blbá bouda! Pěkně znáš své klienty! Každěj vrátil jak fakturu, tak balíček – ale jen se čtyřmi kabáty!

• 240

Pane řediteli, naše registratura je už přeplněna. Mohl bych vyhodit dopisy starší přes třicet let? – Dobrá, ano, ano, vyhoďte je, ale poříd'te od nich napřed opisy.

• 240

Móric má velkou finanční rozepři se svou Henriettou. Ta hádku zamýšlí zakončit smečem: Kdyby nebylo mých peněz, nebylo by o čem se hádat! Nebyl by dům, nebylo by podniku, nebylo by auta, nebylo by ani

jachty a španělské vily! – Móric souhlasí: Máš pravdu! Kdyby nebylo Tvých peněz, nebylo by tu ani mě!

• 241

Chajim Jankel si pořídil knihkupectví. Do výlohy si dal cedulku: Kupujte knihy jako dárky s dostatečným předstihem, abyste si je stačili přečíst, než je darujete!

• 243

Potká Piek Kohna: Zdravím jich, Kohn! Dlouho jsme se neviděli! – Kohn: Richtig, Pick, richtig. S úroky to dělá už 820 korun padesát!

• 245

Farář řekl biskupovi: Slíbil jste mi vyšší plat, když se mnou budete spokojen. – To je pravda, řekl biskup, ale jak mohu být spokojen s farářem, který chce vyšší plat?

• 246

V jednom podniku vypsal konkurs a mezi jinými se přihlásil i Chajim Jankel. Dopadl dobře, protože si ho na závěr zavolali a řekli mu: Máme o vás zájem. Ihned. Dáme vám 10 dolarů na hodinu. Za tři měsíce dostanete 15 dolarů na hodinu. Kdy byste mohl nastoupit? – A Chajimek na to bezelstně: Za ty tři měsíce. (...)

• 246

Chajim Jankel si zašel na gábl. Sedí si v restauraci, prohlíží jídelní lístek a pak povídá vrchnímu: Tedy, pane vrchní, porce kuřete za sto korun... Nezdá se vám nerozumné zabíjet tak drahé zvíře?

• 248

Solly seděl pro finanční podvody. Jeho starý otec mu psal: Jak dlouho ještě budeš sedět, Solly? Sil už ubývá a kdo se má starat o zahradu, když tu nejses? Těžko jsem sklídl, ale už asi nezaseju. Na rytí už ani pomyslení. – Solly odpověděl: Beze mě nekopej, drahý otče. Já bych Ti vysvětlil, proč, ale odsud to jde těžko. Věř, že mám dobré důvody Ti radit, abys nezrýval naší zahradu. – Dopis sotva došel, a už tu byla policejní razie. Celou zahradu obrátili drny nahoru. – A o dva dny později došel od Sollyho další dopis. Doufám, drahý otče, že zahrada je již zrytá. Můžeš sázet. Víc jsem toho z vězení pro Tebe udělat nemohl.

• 251

Chajim Jankel už skorém nic neslyšel. Tak si zašel do obchodu s naslouchadly, chvíli okukoval a pak se zeptal prodavačky. Prosím vás, kolik to stojí? – Prodavačka vlídně: To záleží podle typu. Od pěti dolarů do tří tisíc. – Chajim nebyl zrovna při síle, tak začal skromně: Ukažte mi ten pětidolarový model. – Prodavačka mu ho pověsila na krk: Toto si dejte na ucho, a tu káblíkem připojenou krabičku do kapsy. – Chajim byl zvědavý: A jak to funguje? Kde se to zapíná a zesiluje? – Prodavačka laskavě: Při vši úctě, pane, co byste chtěl za pět dolarů? Tenhle model nemá nic, co by mohlo fungovat. Ale lidé, když vás s tím uvidí, začnou hned mluvit hlasitěji!

• 253

Dva advokáti, Lévy a Kohen, se rozhodli otevřít na dobré adrese svou kancelář. Po rekognoscaci okolí se však vzhledem k převažujícímu světovému názoru rozhodli nazvat jméno své kanceláře vtipně a vstřícně Kristián & Kristián. Přišel slavnostní den otevření kanceláře. Všechno zařídili, na vše pomysleli, jenom sekretářce zapomněli dát jednu správnou instrukci. A tak když zazvonil první klient a žádal si pana Kristiána, otázala se sekretářka půvabně: A kterého Kristiána chcete, pana Lévyho, nebo pana Kohena?

• 253

Kolik stojí dva preclíky? – Čtyřicet centů. – A jeden preclík? – Dvacet pět centů. – Tak já si vezmu ten druhý.

• 254

Rabi Said a rabi Tyros lamentují nad úpadkem světa. – Nuže, hlásí skromně rabi Tyros, například já jsem spal s mojí ženou až po svatbě. A co vy? – Rabi Said se nepatrně ošívá: Víím já? Jakpak se milostivá jmenovala za svobodna?

• 255

Sluhovi, který urazil svého zaměstnavatele, vyměřil soud trest. Po skončení přelíčení se sluha obrátil s dotazem na předsedu soudu: Pane předsedo, sluha tedy nikdy nesmí říci svému zaměstnavateli ‚Ty osle‘? – Ne, to nesmí. – Ale oslovi může říci ‚Vážený pane‘? – V tom vám nikdo nemůže zabránit. – Díky a nashledanou, vážený pane.

• 255

Benjamin se strašně rozhádá se Stellinkou. Téměř na kudly, ale naštěstí to končí jenom tichem. Tedy absolutním nemluvením. Po třech dnech se to už nedá vydržet. A ještě ke všemu musí následujícího rána Benjamin brzy vstát, aby chytil odlet letadla. A vstává špatně, a bez Stellinky to nezvládá. Jenže promluvit? To se tedy, pěkně prosím, vůbec nemusel hádat. Jenže Benjamin má za ušima, a než jdou spát, položí Stellince na polštář lístek: Prosím vzbudit ve 4,30! Musím stihnout odlet. – Ráno se Benjamin vzbudí dorůžova vyspaný v devět. Všechno je v pekle, dojde mu hned. Kunčafti, byznys, renomé. Stellinka je ovšem dávno vzhůru a něco dělá v kuchyni! Benjamin rozlícené vstává, když tu si všimne lístku na polštáři: Je půl páté. Vstávej!

• 255

Chlápek přijde do slavného kadeřnictví Gigi Cicimondy: Za jak dlouho bych přišel na řadu? – Gigi se rozhlédne po kvelbu: Asi tak za 40 minut. – Chlápek poděkuje a odejde. – O dva dny později přijde stejný chlápek opět: Za jak dlouho bych přišel na řadu? – Gigi se rozhlédne po kvelbu, spočítá kunčafty a odpoví: Asi tak za 50 minut. – Chlápek poděkuje a odejde. – Po několika dnech je tentýž chlápek zase zpátky: Za jak dlouho bych přišel na řadu? – Gigi koukne do čekárny: Asi tak za 30 minut. – Chlápek poděkuje a chvatně odejde. – Gigi je z chlápka chování celý perplex. Zavolá učedníka: Hele, mladej, jdi za tím chlápkem, co právě odešel, a koukej, kam půjde. Vždycky jenom přijde, zeptá se, jak dlouho by musel čekat na ostříhání, a pak odejde a k žádnému stříhání se už nevrátí. – Učedník vyběhne, a za chvíli je zpátky. – Tak co, ptá se Gigi netrpělivě, kam ten divnej chlápek šel? – Učedník sotva dech popadá: K vám domů.

• 259

U soudu se rozčiluje advokát: Jaký význam, pane žalobce, má skutečnost, že mého mandanta vidělo prý šest svědků krást! Já vám přivedu šedesát svědků, kteří ho krást neviděli!

• 261

Přišel učitel do třídy a sdělil téma slohové práce: Milí žáci. Dnes budete psát esej o tom, co byste dělali, kdybyste vyhráli milion. Pěkné, inspirativní téma. Žáci se na nic neptají a hned smolí své sny. Na konci hodiny odevzdávají svá dílka. Jen Móríček odevzdává úplně prázdný list papíru. Učitel na něj zkoumavě hledí: Móríčku! Proč ausgerechnet ty jsi nenapsal ani písmenko?! – Móríček klidně: Já jsem napsal přesně to, co bych dělal. Vůbec nic!

• 263

Jednou byl Chajim Jankel pohoštěn boháčem. Dostal nakonec takový pišingr, že byl blahem bez sebe. Poprosil tedy hostitelku o recept. Ta mu ho pečlivě napsala, Chajim přišel domů a ženě všechno vyprávěl. – A uměla bys udělat taky takový pišingr? zeptal se nakonec. – No, jestli máš ještě ten recept? – To víš, že mám. Tak poslouchej: vezmi tři libry jemné mouky... – Kde bych vzala jemnou mouku? Dám dvě libry žitné. – ... dvě libry cukru... – No moment, víš jak je cukr drahý! Stačí libra. – ... do toho vraž osm vajec... – No ty jsi se asi pomátl? Dvě, to je tak všechno, co si můžeme dovolit! – ... dvoudeci jamajského rumu... – Rum? Tys někde viděl doma jamajský rum?! – ... hrst mandlí a dvě hrsti rozinek a pět lžic strouhaného kokosu... – Dej si je tam sám, vyklep si je k kapes! Půjde to i bez nich! – ... a pomalu upéct na bukovém dříví. – Prdlajs. Bude se péct jako vždycky. – A tak pekla moučník žena Chajima Jankela. A když dopekla, a když vychladl, a když ochutnala, zkrivila hubu: Bůh sud, co těm boháčům na tom tak chutná!?

• 266

Potká paní na ulici plačícího chlapečka. – Pročpak pláčeš, chlapečku, ptá se soucitná paní. – Já jsem se búúúú já jsem se ztratil! bulí chlapeček. – To, nic, chlácholí ho soucitná paní, a jakoupa máš adresu? – Chlapeček na to: franta zavináč volný tečka cézet.

• 268

Před soudem stojí Jojne, bezpochyby nejlepší z chelmských kapesních zlodějů. Soudce mu nařizuje, aby soudu předvedl, jak dokázal poškozenému nepozorovaně vyjmout současně ze saka peněženku, z kabátu fajfku a z vesty zlaté hodinky i s řetízkem, kterým byly přichyceny. Jojne se ošívá: Ukázal bych, slavný soude, ale za takovou lekci já normálně беру dvacet zlotých!

• 268

Rabi Vogeltanz se chlubí svému příteli Mojšemu: Dnes jsem učinil devět lidí velmi šťastnými. – Mojše uznale pokyvuje hlavou: To je hezká věc, chvályhodná! A jak jsi to, rabi, udělal? – Rabín skromně: Dnes jsem v templu oddal čtyři páry! – Mojše krabatí čelo: Rabi, ať počítám jak počítám, je to furt jenom osm lidí? – Rabín se usměje: Ty, Mojše, ty jsi mi chóchem! Ty si myslíš, že jsem to dělal zadarmo?

• 268

Benny stárnul a s tím i odcházel kamsi jeho sluch. Po dlouhé době se rozhodl navštívit doktora. Ten ho vyšetřil a sdělil nahlas: Drahý Benny, jestli mě slyšíš, je to zázrak. Ale není to nic, s čím by se nedalo nic dělat. Kup si kvalitní naslouchací přístroj a máš po problémech. Pro jistotu se přijď za měsíc ukázat. – Benny ho poslechl, koupil si naslouchadlo a za měsíc přišel. Byl poněkud zachmuřený, a tak se ho doktor ptá: Tak co Benny, jak slyšíš? – Benny na to: Rveš jak na lesy. Slyším perfektně. – Doktor nechápavě: A v čem je tedy problém? – Benny: Já jsem o tom naslouchadle doma neřekl. Takže jenom sedím, poslouchám, nestačím se divit... a furt přepisuju závěť.

• 269

Agent KGB spatří na lavičce v Gorkého parku žida, jak se učí hebrejsky. Što ty? Proč se s tím tak děláš? Vždyť víš, že tě do Izraele nepustíme! spustil na něj vlídně. – A co když se jeden hebrejsky domluví v nebi? nenechá se vyvést z míry žid. – A co, žide, když přijdeš do pekla? nenechá se vyvést z míry kágébák. – Ehm, odpoví izraelita, rusky už umím.

• 270

Syn arabského šejka, Alláh ví proč, se rozhodl studovat v ČR. Po měsíci píše domů: Čechy jsou krásné, lidé jsou tu příjemní a vůbec moc se mi tady líbí. Jen se občas trochu stydím, když přijedu do školy svým pozlaceným Rolls Roycem, zaparkuju u školy a potkám některého ze svých profesorů, jak vystupuje z tramvaje. To je pak docela trapné. – Za pár dní mu přijde šek na milion dolarů a krátká zpráva od rodičů: Nedělej nám ostudu a kup si taky tramvaj.

• 271

(...) To takhle Chajim Jankel se taky cítil pod psa, a tak neváhal a navštívil svého psychoanalytika, doktora Putze. Doktore, jmenuji se Chajim Jankel, cítím se pod psa, a tak jsem neváhal a vyhledal jsem psychoanalytika, a tak jsem tady u vás. Mám totiž silné sebevražedné nutkání. Co mám dělat? – Doktor Putz na to: V první řadě vás požádám, abyste zaplatil předem.

• 271

Mojše a Sára jdou do synagogy. Je svátek. Tedy... oni chodí do synagogy jen na nějaký velký svátek, takže když jdou do synagogy, je to opravdu svátek. Rabín je celý naměkko, když je vidí: Škoda, Sáro, že nepřijdete častěji! – Sára na to. Víte, rabi, my sice moc nechodíme, ale rozhodně na své náboženství nezapomínáme. Například Deset přikázání dodržujeme. – Rabín se na ní trochu nedůvěřivě, leč přívětivě podívá: No, to je hezké, když člověk slyší alespoň něco takového... – Mojše rychle zachraňuje situaci: Věděj, rebe, my to máme rozdělený: já dodržuju prvních šest přikázání a Sára ty zbylé čtyři...

• 274

Stěžuje si starý Porges: Jsou věci, kterým nerozumím. Potřeboval jsem půjčit padesát rublů. Jdu do města, ale nepochodil jsem. Prý mi nikdo nepůjčí, protože mne nezná. Tak jsem to zkusil u nás na vsi, ale nepochodil jsem. Prý mi nikdo nepůjčí, protože mne každý zná.

• 274

Kdo je to džentlmen? – Člověk, který umí hrát na trombón, ale nehraje.

• 275

Maklěř Kornfeld poučuje syna: Řekni mi, Chajimku, co bys dělal, kdybys našel na ulici pětistovku? – Strčil bych si ji rychle do kapsy. – Ale Chajimku, to se nedělá. Když najdeš na ulici pětistovku, doneseš ji na policii. Tam tě pochválí, dají ti padesát korun nálezného a všichni budou vědět, jaký je ten Chajim Kornfeld poctivý člověk! – Dobře, papá. – A co bys dělal, Chajimku, kdybys na ulici našel sto tisíc? – Zanesl bych je na policii, tam by mi dali deset procent nálezného a... – Ani v pominutí smyslů! razantně ho poučuje otec. Tolik peněz si ponecháš! – Ale papá, nesměle protestuje synáček, před chvílí jsi říkal: zaneš je na policii, pochválí tě jako poctivého člověka... – Ale prdlajs. Když budeš mít v kapse sto tisíc, tak už nepotřebuješ být poctivý.

• 275

Bankéř Chajim Jankel je na dovolené na Riviéře. Osloví ho dvě dámy a žádají, aby přispěl na dobročinnost. Chajim Jankel vyplní šek na sto dolarů a podá jim ho. Jedna z nich se však na šek podívá pozorněji: Račte odpustit, vašnosti, ale zapomněl jste ho signovat... – Chajim Jankel se nenechá vyvést z míry: V případech dobročinnosti rád zůstávám v anonymitě.

• 276

Učitel hudby varuje žáka: Jestli mě budeš dále takhle zlobit, tak namluvím tvé matce, že máš velký talent.

• 277

Žáci se ptali rabína, kdy končí noc a začíná den? Je to snad tehdy, kdy lze rozeznat psa od telete? – Rabín nesouhlasí. – Nebo je to snad tehdy, kdy lze rozeznat fíkovník od mandlovníku? – Rabín si jen zamyšleně posune klobouk. – Žáci naléhají. – Je to tehdy, praví rozvážně rabín, když popatříš do tváře nějakého člověka a poznáš sestru nebo bratra. Do té doby panuje ještě noc.

• 278

Soudce vejde do sálu, bouchne kladívkem a povídá: Než začne přelíčení, musím vám oznámit jednu věc. Obhájce mi zaplatil 300 tisíc, abych rozhodl v jeho prospěch. Žalující strana mi zaplatila 200 tisíc, abych rozhodl v její prospěch. Abych učinil proces spravedlivým, vrátím obhajobě 100 tisíc.

• 279

Profesor smluvního práva se při hodině zeptal jednoho z lepších studentů: Kdybys chtěl někomu dát pomeranč, jak bys to provedl? – Student odpověděl: Tady máš pomeranč. – Profesor byl nepřítel: Ne! Ne! Ne! Přemýšlej jako právník! – Student pak odvětil: Tak dobrá, řekl bych: Tímto dávám a doručuji vám, jako celku i samojedinému, svůj statek a zájem, práva, nároky, osvědčení, záruky a výhody z dotyčného vyplývající, tento zde pomeranč, jakož i veškerou šťávu, dužinu a semena v tomto obsažená a též i veškerá práva i výhody s ním spojené, s plnou mocí ke skousnutí, řezu i zmrazení a jiným úpravám k pojetí téhož, s tímto souvisící právo darování dotyčného plodu s i bez dužiny, šťávy a semen, pokud se tímto neocitne v rozporu s předešlými či současnými platnými normami, smlouvami subjekty uzavřenými či jinak závažnými bez výjimky.

• 279

Abe potká svého přítele Icika: Haj, Icik, jak dou kšefty? Co ta ostravska firma, co jste vloni založili se Samíkem? – Icik jen zamžourá: Co mam povídat. Ja do firmy vložil peníze, Samik zkušenosti z byznysu. No a pak se děly věci. – Abe je jak na jehlách. Jaké věci se děly? Jak to celé dopadlo? – Icik povídá: No děly se jakesik věci. Teď má Samik peníze. A ja zkušenosti z byznysu.

• 279

Mojše Krechtzmanovi se v obchodě moc nedařilo. A ke všemu ještě dostal dopis od obchodního partnera. Velevážený pane Krechtzman, s lítostí Vám musím oznámit, že nemohu realizovat vaši objednávku jednoho sta kusů pánských obleků, a to do doby, než uhradíte naším podnikem naposledy dodané zboží. S poslední úctou, Kornfeld. – Mojše neváhal, sedl a odepsal. Pane Kornfeld, ruším poslední objednávku jednoho sta kusů pánských obleků z důvodu vašich zcela neakceptovatelně dlouhých dodacích lhůt. Krechtzman.

• 279

Sešel se den se dnem, a nastal čas, aby Chajim Jankel a taktéž jeho žena Rivka došli na celkovou starobní zdravotní prohlídku. Doktor Rivku pečlivě prohlédl, pak přišel za Chajimem a tvářil se pochmurně: Nelíbí se mi ta Tvoje Rivka, začal oklikou. – Chajim na to: Mně také ne, ale už jsem si zvykl. Umí to výborně s dětmi a je skvělá kuchařka.

• 280

Pan Wilson byl předsedou torontské charity, která ještě nikdy neobdržela dar od nejbohatšího právníka ve městě. Pan Wilson se pokusil obměkčit právníka po telefonu: Pane doktore, podle našich informací jste jen minulý rok dosáhl zisku 600000 dolarů, a přesto jste nevěnoval ani cent na charitativní činnost. – Právník odpovídá: Víte vy člověče, že moje matka umírá na těžkou nemoc, a účty za nemocniční péči několikrát převyšují její roční příjmy? Víte, že můj bratr, válečný veterán, je na vozičku a slepý? Víte, že moje sestra přišla při nehodě o manžela a zůstala sama se třemi dětmi? – Ne, to jsem opravdu nevěděl. – No vidíte. A když nikomu z nich žádné peníze nedávám, proč bych proboha měl dávat vám?

• 281

Proč jste odvolal své přiznání? ptá se soudce obžalovaného. – Protože se mému advokátovi podařilo prokázat moji absolutní nevinu!

• 283

Existuje konečný počet fyziků, které uživí společnost o dané velikosti. Totéž platí o učitelích a strojařích. Pouze pro právníky to neplatí. Čím více jich máte, tím více jich potřebujete.

• 283

Kohn s Roubičkem na návštěvě ve Vatikánu stojí na náměstí sv. Petra a dívají se kolem. Před nimi chrám sv. Petra, všude kolem paláce... mramor, obrazy, sochy... Jak se tak dívají, přijíždí papež v papamobilu a za ním kolona luxusních limuzín. Livrejovaní šoféři otvírají dveře, vystupují kardinálové, biskupové. Drahá roucha, zlaté berly, prsteny... – Viděj, pane Kohn, povídá Roubiček. To je firma! To je sukses! A to začínali s jedním oslíkem!

• 284

Starý Chajim Jankel umírá. Leží v nemocnici, celá mišpoche kolem. Přichází i rabi Bulvon. Sedá si k lůžku, když tu náhle se Chajimův stav prudce zhorší. Gestikuluje, chce něco napsat, vztyčí se, napíše několik posledních slov, padne a zemře. Po pohřbu sedí celá mišpoche i s rabínem a vzpomínají na starého dobrého Chajima Jankela. Napadne je, že si vlastně ani nepřčetli Chajimův poslední vzkaz. Co tak nutného jim chtěl ještě sdělit, než odešel na onen svět? Rabín má lístek od Chajima ještě v kapse. Vyndá ho, nasadí brýle, uhladí a čte: Pomoc, rebe, sedíš mi na kyslíkové hadici!

• 284

V narvaném fotbalovém hledišti v Anglii je mezi dvěma chlapy volné sedadlo. Jednomu z nich to nedá a povídá tomu druhému: Tak to teda nechápu, že si někdo může koupit lístek, a nepřijít. – Víte, ten lístek jsem koupil už před týdnem pro manželku, jenže ona mezitím zemřela. – Oh, promiňte, je mi líto. – Proč jste ale nevzal někoho ze známých nebo z rodiny? – Ale oni jsou všichni na tom pohřbu.

• 286

Elegantní, byť poměrně korpulentní dámu zastaví žebrák, smekne a nastaví klobouk. Vzácná paní, pěkně prosím, už tři dny jsem nejedl. – Můj Bože, prohlíží si dáma žebráka s obdivem, chtěla bych mít taky tak silnou vůli!

• 286

Babička vypráví vnučce o svém mládí: Věř mi, holčičko, v životě ženy bývá jen jedna velká láska. – A kdo to byl u tebe, babi? – Námořníci, děvenko, námořníci.

• 287

Rivka ovdoví. Po pohřbu jí kondoluje rabi Bulvon: Nemyslím si, že byste ještě kdy natrefila na takového muže, jako byl váš zesnulý Móric! – Rivka přikývne: Však kdo by taky někoho takového hledal.

• 287

Tak j sem se včera vloupal k advokátovi a špatně to dopadlo. – Chytil tě? – Kdyby jen to. Rekl mi, že mi dá dobrou radu, ať co nejrychleji vypadnu... a hned si za tu radu naučtoval dva tisíce!

• 287

Soudce se ptá obžalovaného: Jak to, že nemáte obhájce? – Víte pane soudce, to je tak. Když jsem se mu přiznal, že jsem těch 500 tisíc doopravdy neukradl, odmítl mě obhajovat!

• 289

Jakýsi zpěvák, který si říká Bono, jednou na koncertě gesty zklidnil publikum a pak začal do úplného ticha pomalu tleskat. Tleskal delší dobu, než vysvětlil: Chci, abyste si něco uvědomili. Pokaždé, když tlesknu, umře v Africe jedno dítě. – Kdosi z publika zařval: Tak přestaň tleskat, ty idiote!

• 290

Manželé sedí v prázdném kupé proti sobě. Po půlhodině povídá manžel: Sáro, pojď sem. Sedni si ke mně. – Manželka poslechne, přitulí se k němu a šeptne mu do ucha: A co tak najednou? – Muž jí obejme a říká: Už jsem se na tebe nemohl dívat.

• 292

Mladý právník byl zrovna na cestě k soudu, když tu se najednou z ničeho nic octl před nebeskou branou. Svátý Petr jej uváděl dovnitř. Právník, jak bylo jeho zvykem, hned protestoval proti své předčasné a náhlé smrti: Jsem příliš mladý, než abych zemřel. Je mi teprve 35! – Svátý Petr souhlasil, že 35 je přeci jen docela málo, a přislíbil, že se na jeho případ podívá. Byl však skeptický. Vrátil se za hodinu a říká právníkovi: Synu, obávám se, že chyba je někde u vás. Podle hodin, které jste vyfakturoval klientům, je vám nejméně 108 let.

• 293

Chajim Jankel šel s psaním na poštu. Paní na přepážce ho zvážila a povídá: To psaní je příliš těžké. Musíte na něj přidat ještě jednu známku. – Chajim nechápavě: A to pak bude lehčí...?

• 295

Móric jede na důležitou obchodní schůzku na Golders Green. Je krize, obchody moc nejdou, ta schůzka je hodně důležitá. Móric ale nemůže najít místo k parkování. A ta veledůležitá schůzka se blíží! Móric jezdí semo tamo, projel už i blízké okolí, všude plno. Ta schůzka přitom, upřímně řečeno, je téměř existenční! Móric projezdil i vzdálenější okolí. Marně. Klíčová schůzka v jeho podnikatelské kariéře, a on ji snad prošvihne! Obrátí se k poslední instanci. Panebože, přestane na chvíli sledovat dopravní situaci a loupne očima k nebesům, najdeš-li mi do pěti minut místo k parkování, stane se ze mně někdo jiný. Nový. Lepší! S hraním bude konec. Jíst se bude jenom kóšer. Žádné šikse! Do templu se chodit bude! Každý šábes se bude držet! Vtom se jedno auto odlepilo od chodníku. Móric bleskově zaparkoval, vyskočil z auta, a když zamykal, krátce pohlédl k nebesům: Panebože, nebudu tě dále zdržovat. Žádné parkování mi hledat nemusíš, já už jsem si jedno místečko našel.

• 297

Pan Wasserman vyjde z domu. Potřebuje taxi. Ejhle, jeden volný práve přijíždí. Pan Wasserman ho stává, nasedá a pochvaluje si: Tak se mi to líbí. – Taxikář se ozve: Perfektní načasování. Jako Chajim. – Pan Wasserman se diví: Jaký Chajim? – Chajim Jankel, samozřejmě, odpovídá taxikář, člověk, kterému vždycky všechno šlo. Jako vy. Potřeboval taxi. Přijelo taxi. Ne jako já. Když já potřebuju taxi, vystojím důlek. – Pan Wasserman ho chlácholí: Nikdo není dokonalý. – Kromě Chajima, oponuje taxikář. Byl to mimochodem i skvělý atlet. S fotbalem to dotáhl až do Tatraru Prešov! Ne jako já. Já jsem dobrej okopávat tak akorát brambory. – Tak tohle znám, utěšuje ho pan Wasserman. – Ojvavoj, nedá se zastavit taxikář, Chajim tancoval skoro jako Harapes. To já mám obě nohy levý! – Jak vás tak poslouchám, podotknul pan Wasserman, tak ten Chajim Jankel musel být opravdu extratřída! – To jste tedy trefil, naříkal taxikář, třeba doma. Chajim nikdy nezapomněl žádné výročí, narozeniny, jmeniny a šmeniny. Učiněný poklad. Nikdy nepotřeboval žádné

řemeslníky, všechno opravil sám. Ne jako já. Měním žárovku, a celá čtvrť je bez proudu. – To už začínalo být i pro pana Wassermana zajímavé: To na světě asi není mnoho takových, jako Chajim Jankel. – No to si pište, že ne, kvílel taxikář, jak se Chajim choval k ženě? Dokázal pro ni udělat první poslední. Nikdy se nehádal. Ne jako já, klidných slova u nás neuslyšíte. – To musel být zážitek, odtušil pan Wasserman, se s takovou mimořádnou osobností setkat! – Já jsem se s ním, povídá bezbarvě taxikář, nikdy nepotkal. – Pan Wasserman je překvapen. A tak odkud toho o něm tolik víte? – Na to taxikář dutě: Vzal jsem si po něm vdovu.

• 299

Co bys dělal, Mojmíre, kdybych náhle zamřela, ptá se Jindřiška, oženil by ses znovu? – Ani nápad, odpoví Mojmír. – A to jako proč? zbystří Jindřiška, tobě se nelíbí být ženatý? – Ale to víš, že líbí, snaží se zachránit situaci Mojmír. – Tak proč říkáš, že by ses už nikdy neoženil? doráží Jindřiška. – Já jsem na to nikdy takhle nemyslel, snaží se Mojmír dostat ze šlamastyky, asi bych se tedy znovu oženil. – Jindřiška viditelně zesmutní. A tak ty by ses tedy znovu oženil. – Mojmír jenom potichu zaúpí. – A to by sis ji asi přivedl do našeho domu? ptá se bezbarvě Jindřiška. – A proč by ne, řítí se Mojmír do propasti, hypotéka je zaplacená, proč ho opouštět. – A tak. A spali byste v naší manželské posteli, kde jsme počali naše děti? pokračuje Jindřiška sebedrásavě. – A kde bychom propánajána měli asi tak spát? ztrácí Mojmír veškerý glanc. – Ze se ptám, pokračuje Jindřiška ve vivisekci, moji garderóbu, moje šperky, moje golfové hole... to všechno by si klidně užívala?! – Tvoje golfové hole ne, odpovídá bezmyšlenkovitě zmučený Mojmír, hole ne. Ona je levák.

• 300

Seděla jsem v čekárně svého nového zubaře a prohlížela si to tam. Zahlédla jsem i diplom, který uváděl celé jméno svého majitele, a najednou jsem si vzpomněla... vysoký, hezký, tmavovlasý kluk stejného jména se mnou chodil na gympl... už je to nějakých 40 let. Ze by to byl tentýž chlapík, na kterého jsem tehdy měla tajný zálsuk? Když jsem ho však uviděla, rychle jsem podobné myšlenky zahodila. Tento téměř plešatý, prošedivělý muž s vrásčitým obličejem, ten byl příliš starý, než aby mohl tehdy být mým spolužákem. Nebo, že by??? Poté, co mi prohlédl zuby, jsem se ho zeptala, jestli nechodil na gymnázium Klementa Gottwalda. – Ano. Ano, chodil jsem tam. Byl jsem jedním z nejlepších, zapýřil se. – A kdy jste maturoval? zeptala jsem se. – Odpověděl: V šedesátém šestém. Proč se ptáte? – Tak to jste byl v mé třídě! prohlásila jsem nadšeně. – Pozorně si mě začal prohlížet. – A pak se ten hnusný, starý, vrásčitý chlap zeptal: A co jste učila?

• 303

Chajim Jankel měl dvě krásné dcery. To by bylo prima, jenomže on chtěl kluka. Léta běžela, až nakonec, napotřetí, mu jeho Rivka povila kloučka. Ojvajvoj! Světlo Chajimova stáří, radost jeho života... ale strašně škaredý. Chajim chodil dlouho kolem horké kaše, až nakonec na Rivku udeřil: Rivka! To prostě nemůže být sourozenec našich krásných děvčat, to na první pohled uvidí každý! Ze ty jsi mi byla nevěrná?!? – Rivka vidí, že je zle. Přesto se to pokusí zachránit: Tentokrát ne.

• 304

Voltaire

- Pokud nás Bůh stvořil k obrazu svému, tak jsme mu to víc než oplatili.

• 304

A kdo se má vůbec nejlíp? – Sklerotici. Mají všechno, na co si vzpomenou.

• 304

Rabi, je to hřích hrát karty na Jom Kipur? – Dudikoff, voni hrajou karty tak, že je to hřích po celý rok!

• 304

Sénfeld jde k zubaři a nechá si provést anestézii. Když ho pak za chvíli sestra volá, po pacientovi jako by se slehla zem. Zubaře udiven a tak příhodu večer povídá v kavárně U notáře. Jeden jeho kolega se začne smát: Tak teď už mi je to jasnější. Také divná příhoda. I ke mně přišel dnes pacient jménem Šénfeld, a chtěl zase lacino vytrhnout zub bez umrtvení!

• 305

Přijde dědek k doktorovi na pravidelnou prohlídku. Všechno je v pořádku, doktor se ho ještě ptá, jestli mu něco neschází, dědek že ne, ale že jeho babka je hrozně hluchá. – Tak doktor povídá, že než si ji zavolá na vyšetření, ať dědek udělá takovej test, jak moc je hluchá. – Dědek se ptá jak a doktor na to, ať si stoupne deset metrů od babky a normálním hlasem se na něco zeptá, a když neodpoví, tak ať jde na osm metrů, šest metrů atd. až úplně k ní. – Dědek přijde domů a vidí, že babka vaří večeři. Stoupne si do rohu druhé místnosti a zeptá se normálním hlasem: Co bude dneska k večeři? – Nic. – Popojde o dva metry blíž a zase: Co bude dneska k večeři? – Nic. – Popojde až do kuchyně, zase se zeptá: Co bude dneska k večeři? – Ticho. Přijde na dva metry od babky a opakuje stejnou otázku. – Hrobové ticho. – Tak přijde úplně k ní a do ucha jí zařve Co bude dneska k večeři? – Babka se na něj otočí: Neřvi na mě, dědku blbej, říkám ti už popátý, že kuře!

• 306

Sadie is sitting on a bus in Golders Green when it stops and two Italian men get on. They sit down in front of her and begin to chat. At first, Sadie ignores them but suddenly she hears things she would rather not hear in public. One Italian says to the other: Emma come first. Den I come. Den two asses come together. I come once-a-more. Two asses, they come together again. I come again and pee twice. Then I come one lasta time. – I think you two are disgusting, shouts Sadie. I think you're both sex maniacs and I've a good mind to call the police. Over here in England, we don't speak aloud in public places about our sex lives... – Hey, coola down lady, says one of the men, who talkin' abouta sexa? I'm a justa tellin my frienda how to spella ,Mississippi'.

• 306

Matka uspává malého Davida. Přezpívala už třetí ukolébavku, ale syn pořád nespí. Pak se Davídek otočí a řekne: Mami, můžu už spát, nebo budeš ještě zpívat?

• 308

Now that Moshe, Gary and Abe have retired, they enjoy meeting once a week for a round of golf. They are, thank God, all healthy except for having poor hearing. One day, during a round of golf, Moshe says, Windy, isn't it? – No, replies Abe, it's Thursday. – And Gary says, So am I. Let's have a beer.

• 308

Den po vynesení rozsudku jde obhájce za soudcem a požaduje znovuotevření případu: Mám nová fakta, která výrazně ovlivní obhajobu mého klienta. – Prosím vás, jaká nová svědectví můžete mít? – Můj klient, jak jsem právě zjistil, má na kontě ještě 200000.

• 309

Poslechnou, Kohn, já mám slabej zrak, copak je napsáno na té synagoze? – Ábeles, tam je napsáno ,Voni jsou moula'. – Nepovídaj, Kohn! A to je tam napsáno hebrejsky? – Nemlich hebrejsky, Ábeles. – Ale v tom případě se to, Kohn, čte pozpátku, takže je tam napsáno ,Moula jsou voni'.

• 309

Šnorer přišel za panem Roubíčkem a poprosil ho o padesátikorunu, kterou pravidelně každý měsíc dostával. – Jsem rád, že vás vidím, ale dneska vám nemůžu nic dát, musel jsem manželce koupit kožich, poznamenal Roubíček. – Šnorer se zatvářil ukřivděně a prohlásil: Cože, za moje peníze?

• 311

Po vyhraném soudním sporu advokát poslal svému klientovi telegram: Pravda zvítězila! – Hned nato přišla obratem odpověď: Ihned podejte odvolání!

• 313

Vede Mojžíš vyvolený národ z Egypta. Na jenom místě se zastaví. Tak co, zůstaneme? Líbí se vám tady? – Ne, nelíbí, nějak divně to tady smrdí! – Jdou dál, po dalších dvou dnech. – A co tady, zůstaneme? – Ne, tady to taky nějak smrdí! – Jdou tedy dále a Mojžíš zase. – Tak tady, ano? – Ano, zůstaneme, tady nic nesmrdí. –

Od té doby mají Židé čistý vzduch. A Arabové ropu.

• 313

Doktor volá paní Liebermannové. Vážená paní! Ten šek, kterým jste měla uhradit svoji poslední návštěvu v mé ordinaci, byl nekrytý! Právě se mi vrátil zpět! – Paní Liebermannová: Stejně jako ta moje artritída.

• 313

Nejsem si moc jistý diagnózou, pane Nováku, ale pravděpodobně to bude z nadměrného požívání alkoholu. – Dobrá, pane doktore. Já přijdu zítra, až se z té opice vyspíte.

• 314

Tři studenti jednoho gymnázia se pravidelně scházeli vždy po deseti letech s úkolem zorganizovat maturitní přátelské setkání všech absolventů ročníku. A na čem se dohodli? – Po deseti letech. Půjdeme do hospody U tří kořátek. Servírky tam mají pěkná prsa. – Po dvaceti letech. Půjdeme do hospody U tří kořátek. Čepují tam výborné pivo. – Po třiceti letech. Půjdeme do hospody U tří kořátek. Kdo bude chtít, dostane tam i dietní stravu. – Po čtyřiceti letech. Půjdeme do hospody U tří kořátek. Mají tam bezbariérový přístup. – Po padesáti letech. Půjdeme do hospody U tří kořátek. Tam jsme ještě nebyli.

• 318

Chajim Jankel vykládá v kavárně. – ... a pak v tom obchodáku ukradli mé ženě Sáře její kreditku. – Rambousek na to: A co policajti, chytili už zloděje? – Chajimek na to: Já jsem jim to ani nehlásil. Po týdnu jsem totiž zjistil, že ten zloděj v průměru utrací mnohem méně než Sára.

• 320

Šmúle a Mojše kráčí po Edgware High Street. Chodí tak spolu už od nepaměti. A vedou přitom řeči. Mojše, praví Šmúle, kdybys měl dva rolls-royce, dal bys mi jednoho? – Mojše neváhá: Šmúle, jsme přece přátelé už od školních dob, známe se přes třicet let. To se rozumí, že kdybych měl dva rollse, jednoho bych ti dal. – A jdou dál. Za chvíli se ozve Mojše: Ty, Šmúle, kdybys měl dva pěkný malý tryskáče, takový akurátní na obchodní cesty i na dovolenou, dal bys mi jeden? – Šmúle potřese hlavou. Mojšele, jak se můžeš takhle ptát. Jsme jako dvojčata. Šel jsi mi na svatbě za svědka. Léta spolu trávíme dovolené. Samosebou, že kdybych měl dva, tak bych ti jednoho tryskáče dal. – A jdou dál. Za chvíli se Šmúle zastaví: Mojše, a co kdybys měl dvě televize s dvaatřicetipalcovou HD plochou LCD obrazovkou? – Mojše ho přeruší: Zadrž! Ty přece víš, že mám dvě televize s dvaatřicetipalcovou HD plochou LCD obrazovkou!

• 322

Modche a Rézi slaví padesáté výročí svatby. Mazltov! Jejich syn Áron uspořádal slavnostní hostinu v Golden Kosher Malon. V průběhu večere je čím dál víc dojat, jak jeho papá něžně oslovuje jeho mamá. Drahoušku! Kvítečku! Zlatíčko! Pusinko! Miláčku! Je jasné, že na jejich vztahu se za těch padesát let nic nezměnilo, spíše naopak. Rézi je z toho také zřejmě dojatá a musí si odskočit. Áronek diskrétně políbí otce a říká. – Papá, jsem tak šťasten, když vás takhle vidím. Je dojemné, jak krásně mamá ještě po těch padesáti letech oslovuješ... – Modche ho potichu přeruší: Áronku, ono to vždycky není úplně tak, jak to na první pohled vypadá... po pravdě řečeno, ona mi ta paměť už tolik neslouží... a tak si občas nemohu vzpomenout, jak se tvoje mamá jmenuje...

• 323

Soudce se ptá zloděje. Stalo se to tak, jak to vylíčil prokurátor? – Ne, ale jeho plán je také dobrý!

• 325

Jednou se pan Piek vracel hodně pozdě domů. Jeho Sára se na něj vyřítla. Kdes byl!?! – Piek si trochu srovnal myšlenky. Ale Sarele, vždyť porát říkáš, kde bys byl kdybych si tě nevezala? kde bys byl kdybych si tě nevezala? a kde bys byl... – No a co má bejt? – No tak právě odtud přicházím.

• 325

K jednomu právníkovi přišla žena s tím, že se chce dát rozvést. Podívejte, zvažte to, řekl jí právník, vždyť máte s manželem tolik dětí! – Děti, děti! začala vykřikovat, vím já při tom jeho záletnictví, jestli jsou všechny

jeho?!

• 326

Chajim Jankel se taktně ptá sousedky: A kolipa vám je roků? – Sousedka se zarazí a povídá: No ono to letí, musím to spočítat. Vdávala jsem se v osmnácti. Mužovi bylo tehdy třicet. Ted'kon mu je dvakrát tolik. Takže mně bude třicet šest!

• 326

Starý Rebenwurzl praví mladému nadutému Hollubovi, ostentativně vystavujícímu na odiv svoji skromnost. Nedělej se tak malým, vždyť nejsi tak velký!

• 328

Manžel přijde nečekaně domů, manželka se právě miluje s cizím mužem. Co tady děláš, drahá? ptá se ženy. – Neříkala jsem ti, obrátí se žena k milenci, že o milování nemá ani ponětí?

• 329

Malý chlapeček přijde za policajtem a ptá se ho: Pane policajt, není to váš pendrek? – Policajt: Ne, chlapče, já jsem ten svůj ztratil.

• 329

Jde chlap po mostě. Všimne si, že na zábradlí balancuje nešťastník, který se zjevně chystá skončit svůj život. Zvolá: Hej, stůj, nedělej to! – A proč ne? – Je spousta věcí, kvůli kterým stojí za to žít! – Co třeba? – Třeba... jsi věřící, nebo ateista? – Věřící. – Já taky! Křesťan nebo žid? – Křesťan. – Já taky! Jsi katolík, nebo protestant? – Protestant. – Já taky! Episkopál, nebo baptista? – Baptista. – Já taky! Jsi z Baptistické Církve Páně, nebo z Baptistické Církve Hospodina? – Z Církve Páně. – Bezva! Já taky! Jsi z původní Církve Páně, nebo z Reformované Církve Páně? – Z Reformované Církve Páně. – Bezva! Já taky! Jsi z Reformované Církve Páně reformou v roce 1879, nebo z Reformované Církve Páně reformou v roce 1915? – Z Reformované Církve Páně reformou v roce 1915! – No to se ovšem nedá nic dělat. Klidně skoč, ty kacířský bezbožníku!

• 329

Móricek s Chajimkem přemýšlejí o budoucnosti. Chtěl bych mít tolik peněz, abych si mohl koupit ponorku, říká Móricek. – A co bys s ní dělal? diví se Chajimek. – Nic, říká Móricek, ale chtěl bych mít tolik peněz!

• 330

Zkouší Kohn Blocha. Bloch, co myslíš, že je lepší? Mít šest milionů, nebo šest dcer? – Bloch neváhá. No jasně že těch šest melounů! – Kohn se směje: Ted uvidíš, Bloch, jak jsou hloupej! Mít šest milionů, budou mít málo. Mít šest dcer, budou mít dost!

• 335

Tajemství úspěchu je slušnost a upřímnost. Jakmile se jich zbavíte, dosáhnete všeho.

• 336

Izraelská osada v poušti. Sucho, vedro. Nepršelo, ani když pršet mělo. Když pršet nemělo, taky nepršelo. Sucho, vedro. Pozvali zázračného rabína, aby to zkusil vymodlit po dobrém. Rabín, specialista na déšť, přijede z dálky, vstoupí do přeplněné synagogy, rozhlédne se, pak ještě jednou, a pak se ve dveřích otočí a jde pryč. Reprezentace náboženské obce se za ním vrhne. Stůj, rabi! Proč odcházíš? – Rabín na to: V prostředí, kde nemám důvěru, se nedá pracovat. – Představení obce již klečí na kolenou: Jak to myslíš, rabi? Co je špatně? – Ten se ještě jednou otočí. A kde máte deštníky?

• 336

Chajim Jankel má jedenáct dětí. Každý rok přírůstek, jako když hrom bije. Už se doma nemohou vejít. Vydá se tedy za rabínem se svým trápením. – Porad', rebe, jedenáct krků doma, každý rok nový, uživit je nemůžu. Co mám dělat? – Rabín promnul vous a suše pravil. – Nic! Nedělej vůbec nic.

• 343

Pan Svoboda diktuje sekretářce. A na dotaz firmy Schwarzenberg a syn ohledně našeho bývalého zaměstnance Kalouse odepište. Je to lump a podvodník, gauner a rafinovaný zloděj. A jestli něco umí, tak se to všechno naučil u nás.

• 351

Turista blúdi centrom Bratislavy a strašne potrebuje na WC. Vtom uvidí farebný nápis EUROTOILETS. Vojde do mramorom obloženej miestnosti, kde za pultíkmi postávajú mladé slečny v slušivých uniformách. Jedna mu hned vyjde v ústrety. Dobrý deň! Čo pre vás môžeme urobiť? – Turista sa krúti. Potreboval by som využiť vaše služby. – Slečna sa posadí za počítač. Želáte si kabínu, alebo pisoár? – Kabínu. – Uprednostňujete farbu modrú, zelenú, ružovú alebo klasickú bielu? – Hoci aj bieluúúú... – Máte radšej toaletný papier, alebo Vám môžeme ponúknuť súčasný trend s intímnou sprchou? – Papieéér! – Výborne! Želáte si jednovrstvový, viacvrstvový, farebný, s vôňou ruží alebo radšej svieži mentol? – Stačia aj noviny! – Retro riešenia bohužiaľ zatiaľ nemáme v ponuke, ale ďakujeme Vám za námet na rozšírenie našich služieb. Ako protihodnotu Vám radi poskytneme Použitie umyvárne zdarma. Budete si želať hudbu klasickú, alebo radšej niečo rezkejšie? – Aááááá... zavýje turista. – Áno poznávam. Takže výber operných árií. Skvelá voľba. Ráčite platiť kartou, alebo v hotovosti? – Turista vytiahne peňaženku a zaplatí nemalú sumu za papier, ktorý práve vyliezol z tlačiarne. Potom cez zuby precedí. Tak kde sa môžem vysrať? – Slečna sa poobzerá, nakloní sa k turistovi a pošepká mu do ucha. Nemala by som to vlastne hovoriť, ale my chodíme naproti do krčmy. Tu máme iba zákaznícke centrum. Prevádzka je v Košiciach.

• 352

Indiáni od podzimu chodili za šamanem s otázkou, jaká bude zima. On pořád nevěděl, tak jim říkal, ať pro jistotu štípou dříví. Když už to nemohl pochybami vydržet, zavolał na předpověď počasí. Tam mu řekli. Víte, přesně to nevíme, ale asi bude hodně tuhá. Indiáni už od podzimu štípou dříví.

• 354

Mladý, pohledný, dobře zabezpečený muž s vysokoškolským vzděláním a dobrými kontakty. Mám dvě auta, rodinný dům a vilu v Karibiku. Zn. Nehledám nic, jenom se chlubím...

• 358

Mladík v baru osloví slečnu. Mohu Vás pozvat na skleničku? – Slečna vykřikne na celý bar: Na hotel!?! – Mladík ztuhne, ale hned vysvětluje: Promiňte, asi jsem se nevyjádřil správně. Chtěl jsem vás pozvat na skleničku zde, v baru. – Slečna vykřikne na celý bar: Sado-maso? – Mladík zrudne a kvapně odchází. U vchodu ho slečna dostihne a tiše mu vysvětluje: Omlouvám se za ten rozruch, ale já studuji psychologii a zajímají mě reakce lidí v nečekaných situacích. – Mladík se na ni podívá a zařve na celý bar: Cože?!? Za pět set euro?

• 362

Vážený kolego, ptá se Borowitz, nemohl byste ve svém obchodě zaměstnat mého synovce? – A copak synoveček umí? zajímá se Sliwowitz. – Co by uměl, posteskně si Borowitz, ten, kdyby něco uměl, tak už dávno dělá u mě!

• 364

Předseda Světového židovského kongresu Nahum Goldman jednou řekl: I want to polish my English! – Na to dostal odpověď: Your English is Polish enough!

• 370

Blondýnka už delší čas stojí na autobusové zastávce. Všimne si jí muž, který prochází kolem, a povídá: Slečno, ten autobus jezdí jen ve svátek. – Blondýnka se rozzáří jako vánoční stromeček: No tak to mám velké štěstí, protože ten mám právě dneska!

• 372

John Doe, znamenitý obchodní zástupce Coca Coly, byl poslán vedením firmy do Izraele, neboť tam se výrobek nějak ne a ne chytit. Po roce se vrátil, celý vyhořelý, zmučený obsedantními depresiemi. Když ho parta psychoanalytiků v kombinaci s thajskými masérkami dala trochu dohromady, zavolał si ho ředitel,

aby se dozvěděl, proč byla Johnova mise hůře než neúspěšná. Nasedli do ředitelského rolls royce a nechali se vozit, aby případný odposlech v kanceláři neodhalil konkurenci příčinu toho strašného debaklu. – Po prvotním průzkumu místního trhu a zvyklostí jsem usoudil, že jazykové problémy vtipně obejdu, a rozhodl jsem se pro názornou obrázkovou reklamu. Jednoduchý příběh. Na prvním obrázku leží muž zcela groggy. Na druhém obrázku muž pije Coca Colu. Na třetím obrázku muž jen září štěstím. – To zní dobře, přikyvoval šéf, a co bylo dál? – Nechal jsem natisknout desetitisíce letáčků, a ty jsem nechal distribuovat do poštovních schránek. – Masivní, levná a účinná reklama, se zájmem odušil šéf, dosud netuše, kde se celá ta věc zvrtila. – No, a pak se to stalo. Kdykoliv se na veřejnosti objevilo něco o Coca Cole, lidi řvali smíchy. Dodnes nevím proč. V přestrojení jsem musel prchnout přes Singapur a Tokio, abych ušel reportérům. To je můj konec. – I na ředitele padla těžká chandra, když tu se ozvala jeho opora, věrný šofér Chajim Jankel: Nechci jim do toho mluvit, pravil omluvně, ale vzali v tý reklamní akci v potaz, že v Izraeli čtou zprava doleva?

• 373

Prochází se blondýna v muzeu a rozhlíží se kolem sebe, až narazí do stolku s vázou, která spadne na zem a rozbije se na kusy. Příběhne rozzuřený hlídač a řve na ní. Ženská nešťastná, ta váza byla z 15. století!!! – Blondýnka se chytne za srdce a povídá. Uuuufff, a já se tak lekla, že byla nová!

• 373

Arkaša přišel do houslí. Když otevřel pouzdro, učitel užasl. Ale to nejsou housle, Rabinoviči! To je samopal! – Arkaša se poškrábal v týle a zakroutil hlavou. Zatracená práce, řekl po chvíli, máte pravdu! Ted by mě ale zajímalo, co si fotřík počne s těma houslema v bance.

• 374

Chajimek Jankelů šel poprvé do školy. Celá mišpoche čekala, s jakou se vrátí. Chajimek přišel, celej xichtík zkrabacenej. – Copak se stalo, Chajimku, stará se mamá. – Co by se stalo, odpovídá otráveně Chajimek, to byly furt řeči o první třídě, a přitom tam jsou všechny lavice jenom dřevěný.

• 374

Služebná Rosalie jde za paní domu a žádá vyšší plat. Paní je šokována. Róza, nezdá se ti, že dostáváš již tak dost? – Služebná dá ruce v bok. Zdá-nezdá. Mám tři dobré důvody. – Paní domu se postaví proti ní. Tak to jsem jedno velké ucho! – Jsem lepší hospodyně než vy! – A kdo ti to napovídal, Róza? – Váš manžel mi to řekl. – A jaký je ten druhý důvod? – Jsem lepší kuchařka než vy! – A tohle ti řekl kdo, Róza? – To mi řekl zase váš manžel. – A jaký je ten třetí důvod? – Jsem lepší milovnice než vy! – A toto ti řekl kdo, Róza? Zase můj manžel? – Nikoliv, paní. To mi řekl Váš švagr. – A kolik bys chtěla přidat, Róza?

• 376

Sedí Rosenkranz a Guildenstern na lavičce v parku. Guildenstern vyndá krajíc chleba a začne házet drobký ptáčkům. Rosenkranzovi se to nelíbí. Kouknou Guildenstern, oni tady házej chleba fógglům a v Africe nemají děti co jíst. – No ja, Rosenkranz, tak daleko ale já nedohodím.

• 377

Prosím vás, stihnu ten vlak ve 14.30, když půjdu na nádraží přes vaše pole? ptá se farmáře turista. – Ano, a když potkáte mého býka, tak stihnete i ten ve 14.00.

• 378

Přijde pes na poštu podat telegram. Diktuje: Haf. Haf haf haf. Haf haf haf haf haf. Haf haf. Haf. – Úředník mu to spočítá a říká: Za ty peníze byste tam mohl mít klidně ještě jedno ‚haf‘. – Pes na to: Jistě. To by ale už nedávalo smysl.

• 380

Povídají si dvě babky na návsi. Tak co ta Vaše vnučka dostala od toho Itala? – No povídala, že syfilis. – A co to je? – No to já nevím. Ale asi je to větší než Mercedes. – A jak to? – No protože povídala, že jestli je to fakt pravda, tak se v tom poveze celá vesnice.

• 381

Lucinka se v noci probudí. Vzbudí otce. Tati, já chci vidět slonečky! – Otec na ní. Dej pokoj a jdi spát! – Nepudu a nepudu a nepudu! Chci vidět slonečky! – Ale to nejde. Viděla jsi je minule. Navíc jsou tři hodiny ráno. – Ale já chci, ale já chci! Nebo mamince povím, že jsi na mě nebyl hodnej! – Otec je přemožen. No tak dobře. Ale naposledy. Jde k telefonu a vytočí číslo. Tady major Flinta. Vyhlaste třetí rotě chemický poplach!

• 381

Zástupci rozvojové země jednají se zástupci rozvinuté země o nákupu zbraní. Well, praví ropný šejk, vaše rakety ‚Země – Vzduch‘ se nám velmi osvědčily. Nicméně pro další etapu našeho vyzbrojování bychom dali přednost raketám ‚Země – Letadlo‘.

• 381

Baví se tři trestanci v sibiřském lágru, za co tam jsou. – Já jsem se před válkou špatně vyjádřil o soudruhu Sokolovovi. – Já jsem se za války dobře vyjádřil o soudruhu Sokolovovi. – Já jsem soudruh Sokolov.

• 382

Jeden politik letěl na protiteroristickou konferenci. Když jednou začal fušovat do bezpečnosti, zajímal se i o bezpečnost leteckého provozu. Zavolal si na BISku, byl to pochopitelně náš politik, aby se optal, jaká asi je pravděpodobnost, že v letadle bude bomba. – Z BISky se ozval temný hlas. Asi 0,001%, šéfe. – Politik se zapotil. Létá přece tolik letadel, jedno z tisíce, no kolik jich jen denně z Ruzyně přiletí a odletí, a začal se mu trochu třást hlas, když se tajného agenta ptal znovu. No, to přece jenom představuje určité riziko. Nedalo by se ještě nějak snížit? Co mi můžeme poradit? – Od toho jsme tady, šéfe. Vezměte si na palubu letadla svoji vlastní bombu. Pravděpodobnost, že v jednom letadle budou dvě bomby, je prakticky nulová.

• 383

Soudce kárá zloděje. Je možné, že v té tramvaji bylo opravdu tělo na tělo, ale to jste si musel všimnout, že nemáte ruku ve své, ale v cizí kapse! – Zloděj omluvně. Ano, pane soudce, máte pravdu. Ta kapsa mi hned připadala taková nějaká neznámá, ale jak jsem nahmatal peníze, tak ty mi zase připadaly důvěrně povědomé!

• 384

Potkal Lichtenstern Morgensterna. Zdravím jich, Lichtenstern, jak jdou kšefty? – Co bych jim měl povídat, Morgenstern, mizerně. Ale teď mám vyhlídku na prosperující obchod. – A jak to udělali? – Přestěhoval jsem knihovnu do salónu a z knihovny mám pracovnu a odtamtud mám krásnou vyhlídku na prosperující krejčovství.

• 385

Séf Ředitelství silnic a dálnic navštívil v Německu svého kolegu. Vidí, že v garáži má ferrari a lamborghini, má velkou vilu, všude luxus. Čech se diví, odkud má tolik peněz. Němec říká. No to máš tak, vidíš tam tu dálnici? – Vidím. – Tak oficiálně je široká dvacet metrů, ale ve skutečnosti má devatenáct metrů. Tím jsem si trochu nahospodařil, což mi na skromné vyžití vystačí. – Po půl roce přijede Němec navštívit na oplátku svého českého kolegu. Kouká jak u vytržení, zámek, rozlehlý park, helikoptéra. Udiveně se ho ptá, jak vydělal tolik peněz. – No, to máš tak, vidíš tam tu dálnici? – Nevidím. – No tak vidíš!

• 387

Manželé Fettmannovi oslavují své výročí v nóbl restauraci. Pan Fettmann je z toho celý nesvůj, takže není divu, když si kápne omáčku na kravatu. Jsem já to ale dobytek, zhodnotí svůj výkon sebekriticky. – Frau Fettmann na něj po očku pohlédne a praví. A ještě sis ke všemu pokydl kravatu.

• 395

Majitelé firem se baví mezi sebou. Poslouchej, ty dáváš výplaty zaměstnancům, i když je krize? – Nedávám, a ty? – Taky nedávám. A chodí do práce i tak? – Ano, chodí. – Poslouchej, neměli bychom od nich vybírat vstupné?

• 395

Tři muži se ucházejí o místo u policie. Policista dá prvnímu z nich fotografii muže, kterou si má důkladně

prohlédnout a říct, jakých zajímavých detailů si všiml. Po chvíli uchazeč prohlásí. Ten muž má jen jedno ucho. – Policista mu vysvětlí, že to je fotka z profilu, a vyhodí ho. – Druhý kandidát dostává stejný snímek se stejnou otázkou. Ten muž má jen jedno ucho! prohlásí bystře. – To je profil! zuří policista a vyhodí i druhého kandidáta. – Třetí kandidát si několik minut prohlíží fotku. Ten muž má kontaktní čočky. – Policista se podívá do svých spisů a uznale řekne. Správně! Vy to u nás dotáhnete daleko! Jen mi řekněte, jak jste to poznal? – Snadno. Těžko může nosit brýle, když má jen jedno ucho...

• 396

Haló, pane vrchní, ten řízek, co jste mi donesl, je cítit rumem! volá muž. – Číšník odstoupil tři kroky od stolu. A teď?

• 397

Chajim Jankel pojal víru v reinkarnaci tak doslovně, že ve své poslední vůli odkázal všechno své jmění sobě.

• 397

Chajim Jankel výhodně koupil v Itálii renesanční obraz. Aby se vyhnul na hranicích nepříjemnostem s celníky, nechal obraz přemalovat primitivní krajinkou. V Tel Avivu pověřil restaurátora odborným „umytím“ obrazu. Za několik dní mu restaurátor telefonuje. Šéfe, jde to docela prima. Krajinka už je pryč, ale v trapu je už i ten renesanční obraz. Teď tam mám Madonu s Jezulátkem, a pod nimi prokukuje Benito Mussolini. Jak dlouho budeme pokračovat...?

• 397

Ve vlaku mi chtěli dát přes hubu, Sáro, říká Abram. – Jak to víš?! – No, kdyby nechtěli, tak by nedali.

• 399

Starý Schimkin leží se žloutenkou a nevypadá to dobře. Doktor Spire jde kolem, když tu vidí, že od Schimkina odchází katolický kněz. Zajde za Schimkinem. – No já zírám, Schimkin, oni se snad na starý kolena dali pokřtít? Celej život to vydrželi, no tak to snad tu chvíli už mohli doklempírovat, nebo co? – Schimkin stydlivě vysvětluje. To mají tak, pane dochtor, já jen toho našeho rabína nechtěl tahat na infekční oddělení!

• 399

Stěžuje si paní Rappaport paní Ochschwantz. Já měla posledních pět let tolik starostí, že jsem zestárla nejméně o dva roky!

• 401

Potká Schaps Klaubera. Klauber, voni jeden lotře, voní vo mně roztrušujou, že jsem zloděj, je to pravda? – Klauber na to. Pravda to je, akorát jsem to neřekl já.

• 401

Móric a Abe Kaplanovi jsou šnoreři. Jednou z jejich nejstabilnějších štací je baron Rothschild. Každý měsíc u něj zazvoní a baron pošle svého tajemníka s dvěma obálkami. Tak to jde celé roky, až Abe Kaplan zemře. Móric Kaplan v řádném termínu zazvoní u barona Rothschilda. Přijde tajemník s jednou obálkou. Móric Kaplan se podivuje. A kde je druhá obálka? – Tajemník se usměje. Pan baron i já víme, že váš bratr Abe zemřel. – Móric Kaplan protestuje. A kdo je jeho právoplatný dědic? Pan baron, nebo já?

• 401

Básník Chajim Nachman Bialik byl kdysi navržen na Nobelovu cenu. Přátelé se ho ptali, co tomu říká, když ji nakonec nedostal. – Pořád je lepší, když se mě lidé ptají, proč jsem ji nedostal, než kdybych musel vysvětlovat, za co mi ji dali.

• 402

Pan Hönigsfeld byl na celkovém vyšetření. Jeho manželka trpělivě čekala celou dobu v čekárně. Potom si ji ošetřující lékař doktor Weltsch zavolal do ordinace. Vážená paní Hönigsfeld, váš manžel trpí kombinací několika závažných chorob, zesílených ještě těžkým stresem. Doporučuji vám velmi decentní zacházení s ním. Buďte ho lehkým, leč váš nepostrádajícím polibkem. Dopřejte mu, aby jeho oko mělo na čem

spočínout, když mu budete servírovat snídani do postele. Vařte mu výhradně jen to, na co projeví chuť. Jeho psychika musí být neustále pozitivně tónována a harmonizována. Baroko a velrybí námluvy, co se akustiky týče. Odhlásit Financial Times. Odpočinková četba, relaxace po každém jídle. Doutníček mu dopřejte, i štamprličku. V televizi žádné zprávy. Pomáhá sledování sportu, ani lehce lechtivé pořady mu neodpírejte. Vůbec mu neodporujte, když bude cokoli žádat, aniž byste s ním polemizovala. Vyhovte jeho rozmarům, i kdyby nebyly právě drobné. Nevyčítejte mu případnou rozmrzelost či nezdar. Dopřejete-li mu takovou péči po příštích několika měsících, garantuji vám, že se jeho stav výrazně zlepší. V opačném případě mu totiž nedávám mnoho šancí. – Paní Hönigsfeld mlčky vyšla z ordinace a mlčky svého muže doprovázela cestou domů. – Po chvíli to pan Hönigsfeld nevydržel. Tak co ti řekl, slavný doktor Weltsch? – Paní Hönigsfeld se smutně podívala na svého muže. Ze jsi beznadějný případ a že ti není pomoci.

- 404

Soudruhu Koenigsbergu, jak to, že jste nebyl na poslední schůzi stranické organizace? – Jejdamane, to mě moc mrzí! Kdybych věděl, že je poslední, určitě bych přišel!

- 404

Kdo prý chce zažít nevyslovitelný bol, ať šlápne koktavému na kuří oko.

- 407

Chajim Jankel se vracel z ciziny. Celník se ho zeptal. Nějaký alkohol? Drogy? Cigarety? – Chajim se na něj mile usmál. Ne, díky, už toho mám plnej kufr.

- 408

V jedné krčmě se bohatému kupci ztratila drahá tabatěrka. Nasredin se krčmáři nabídl, že pomocí dřívek vypátrá zloděje. Rozdám všem dřívka a zloděj bude mít to nejdlejší. Jak řekl, tak udělal. – Ukažte všichni svá dřívka, poručil krčmář. – Všichni měli stejně dlouhá dřívka, jen jedno bylo kratší. – To je zloděj, řekl Nasredin, všem jsem dal dřívka stejně dlouhá, a jen zloděj se bál, že bude poznán, tak z toho svého ulomil!

- 408

Siebenschein, to jsem nevěděl, že jejich žena je takový smíšek! Vyprávěl jsem jí vtip, a ona se tak začala smát, že jsme div nespadli z postele!

- 409

Přišel pacient k doktoru Steinovi. Doktore! Co mám ještě zkusit? Stát nemůžu. Sedět nemůžu, ležet nemůžu. Klečet nemůžu. Chodit nemůžu. Co mám dělat? – Doktor Stein se zamyslel. A zkusil jste se pověsit?

- 409

Frau Berliner hubuje svého manžela. To zase byla dneska v noci ostuda, jaks přišel domů celej ožralej! – Berliner se brání. Vždyť jsem šel úplně potichoučku! – Frau Berliner na to. To sice jo, ale celej barák pak slyšel, jak jsem ti musela vyčinit!

- 411

Al Capone

- Namířenou pistolí a laskavým slovem dokážete víc než pouhým laskavým slovem.

- 411

V Texasu je všechno největší! To takhle přišel jednou typický Texan, Tex Cohen, do své typicky texaské hospody a poručil všem rundu toho nejlepšího texaského pití. Moje žena dnes porodila syna, typického Texasana! Váží 20 liber! – Celá hospoda to oslavila, a když Tex přišel za dva týdny zase, všichni chtěli vědět, jak se daří tomu klukovi, typickému Texanovi, jak se jmenuje a kolik váží. Tex si dal pivo, pořádně se napil, a v hospodě nastalo úplné ticho. Daří se mu dobře, jmenuje se Tex Cohen III., a váží devatenáct liber! – Hospoda ztuhla. Co se stalo, Texi? Když se narodil, říkal jsi, že měl dvacet liber? Co se mezitím změnilo? – Tex ani nehnul brvou. Jenom jsem ho nechal obřezat.

• 411

Pacient pan Berle vešel do ordinace k doktoru Berlingerovi. Doktore, obávám se schizofrenie...! – Doktor Berlinger ho uklidňoval. Klídek, sedněte si, my čtyři to společně zvládneme!

• 412

Přijde nešťastný pan Molinsky za svojí tchýní. Já už to nevydržím, já už nemůžu dál! Já se kvůli vám snad rozvedu! – Tchýně pana Molinského celá zrůžoví. A to by ti nevadil ten věkový rozdíl?

• 412

Sam Levenson šel poprvé do školy. Jeho starostlivá matka zašla hned za učitelkou. Kdyby se můj Samiček nezpůsobně choval, dejte prosím facku dítěti vedle něj. Na našeho Samička nejvíce zabírají názorné příklady!

• 412

Móric Kaplan se na jednom religiózním kongresu setkal s představiteli mnoha náboženství. Byli mezi nimi lidé vstřícní, ale i zasmušilí, lidé otevření, ale i nerudní. Mezi ně patřili dva mniši, zasmušilí jak kakabusové. – Já jsem liberální rabín Móric Kaplan, halasil Móriček vstřícně. – My jsme ze společnosti Ježíšovy, odpověď na půl huby jeden mnich. – A ráčej odpustit, z které? Z té první, nebo poslední? nedal se odbýt Móriček. – Co to melete, první nebo poslední? zahudral ten druhý. – No, ta první Ježíšova společnost, švitořil Móriček neodolatelně, to byl vůl a osel. A ta poslední, líběj odpustit, to byli dva lotrové.

• 414

Sam Levenson

- Je tak lehké být moudrý. Myslíte na to, jak řeknete něco hloupého, a prostě to neřeknete.

• 415

Baví se dva odsouzení na Sibiři. – Kvůli čemu sedíš? – Rozkrádačka. A co ty? – Kvůli lenosti. – Cože...??? – Nojo... potkal jsem po letech Borise Jefimoviče... dobře jsme pobyli, což o to, vodku jsme popili, vládu pohaněli... a ráno pak líně ležím a přemítám... mám ho jít udat? ... nemám ho jít udat?... a Boris Jefimovič nelenil!!!

• 417

Soudce řeší rozvodový spor. Žena říká: Prodal náš plynový sporák a peníze propil. – To je pravda, řekl muž. Na svou obhajobu mohu říci, že žena na to přišla až za dva měsíce.

• 419

Ak si myslíte, že fajčenie nemení hlas ženy, skúste odklepnúť popol na koberec...

• 419

Matka navštíví svého syna, odsouzeného za krádež, ve vězení. Vidíš, to máš za to, že jsi neposlouchal maminku! Vždycky jsem ti říkala, abys nevycházal z domu bez rukavic!

• 420

Morris a Becky leží spokojeně večer v posteli a Morris, pln dobrého rozmaru, se žovíálne ptá Becky. Jestlipak bys mi dokázala říci něco, po čem bych se cítil šťastný i smutný zároveň? – Becky ho usadí. Jistě. Například to, že máš větší ‚šmuk‘ než tvůj bratr Irving.

• 420

Je to opravdu nebezpečná infekce, pane Pacovský. Musíte být v přísné izolaci. A na speciální dietě. Jedině pizza, nenamazané palačinky a oplatky. – A pomůže to, pane doktore? – To nevím, ale dá se vám to strčit pode dveřma (...).

• 421

Tak třikrát denně jednu pilulku a zapít velkou sklenicí vody. – A copa mi vlastně je, pane doktore? – Nic, paní Kornfeldová, ale málo pijete.

• 425

Jakýsi náměstek na jakémisi ministerstvu se nikdy nenechal uplatit. Přišel k němu například majitel firmy, která vyhrála výběrové řízení. Chtěl se náměstkovi za tak korektní a bezchybné výběrové řízení odvděčit osobně, a tak přinesl na výraz uznání naprosto dokonalý poslední model domácího kina se zabudovaným barem. Nejmenovaný náměstek pravil dutě. Vaše péče je dojemná, ale tento skvělý dar od vás prostě přijmout nemohu. Někdo by si mohl myslet, že to je nějaký úplatek, nebo co. – Šéf firmy posmutněl. Přece jsem to sem netáhl nadarmo. Ale koupit, mrknul přitom výrazně, koupit byste to ode mě mohl? – Nejmenovaný náměstek zbystřil. A na kolik by taková malá koupě přišla? – Šéf firmy byl opatrný. Asi na pět set korun. – Nejmenovaný náměstek se k němu naklonil a souhlasně přikývl. Vtom případě беру dva.

• 425

Sluha: Mylorde, v jídelně hoří! – Lord: Nevadí, Jean. Posnídám tedy v loveckém salóнку.

• 425

Nezapomenutelné Radio Jerevan! Otázka posluchače. Je pravda, že sovětské hodinky chodí jako švýcarské? Odpověď Rádia Jerevan. Ano, a dokonce ještě mnohem rychleji.

• 427

Rivka a Šlojme čekají návštěvu. Rivka že něco upeče, ale chybí jí cosi. Šlojme, chci upéct koláč, ale chybí mi pár věcí. Můžeš mi pro ně skočit do kvelbu? – Šlojme přikývne a čeká na instrukce. – Vezmi krabici mléka, a kdyby měli vejce, vezmi jich šest. – Za chvíli přijde Šlojme a táhne šest krabic mléka. – Ty jsi naprostý šmegege, lamentuje Rivka, proč jsi prokristapána koupil šest krabic mléka? – Šlojme na to zdrceně. Protože měli vajíčka.

• 427

Potká Kohn Roubíčka. Mázl tov! Slyšel jsem, že se oženili! – No to ja, maj recht. – A copato? Že tak najednou? A jsou spokojenej? – No spokojenej, to jsem, jen co je pravda. Už mě to totiž nebavilo, věčně se flákat po putykách! – Joj!? To jsou věci! A to teďka jako setrvávají imrvére doma s mladou paní, nebo co? – Právě naopak. Ted už mě to zase baví, to věčný vysedávání po hospodách!

• 427

Roztržitý vědec cestuje vlakem. Přijde průvodčí a kontroluje lístky. Vědec se prohledává, nervózně vyndává obsah kapes, různé papírky a poznámky, ale jízdenku ne a ne najít. Průvodčí ho pozoruje a nakonec shovívavě povídá: Nechte to být, já vám věřím. – Ale já ji musím najít! Musím se podívat, kam vlastně jedu!

• 428

Přivezli pana Kotze do nemocnice. – Jste ženatý? – Ó, prosím, to sice ano, ale ta zranění mám z autonehody!

• 428

Mladá Siegelová si stěžovala svému otci, starému Bugsy Sieglovi. Papá, ti gójové ve škole říkají, že jsme mafiáni! – Netrap se tím, dcerunko. Zítra se o to postarám. – Dobře, papá, ale ať to vypadá jako nehoda.

• 428

Při noční prohlídce starého hradu byla jedna turistka značně nervózní z toho, že slyšela, že tam straší nějaký duch. Průvodce ji uklidnil. Nebojte se, madam, za celou tu dobu, co tady pracuju, jsem zde ještě žádného ducha nezahlédl. – A jak dlouho tu pracujete? – Letos to bude čtyři sta dvacet let.

• 429

Učitelka vysvětlovala žákům dobré způsoby chování v intencích politické korektnosti. Poté jim položila otázku: Berte, kdybys byl v restauraci navečeří s hezkou mladou slečnou, jak bys jí řekl, že musíš jít na záchod? – Bert vyhrkl: Počkej minutku, musím sejít vyčůrat. – Učitelka na to reagovala: To by bylo hrubé a neslušné. – Co ty Marku, jak bys to řekl? – Marek se zkusil zamyslet: Lituji, ale musím odejít na záchod. Budu

hned zpět. – Učitelka na to: To je lepší, ale stejně není moc pěkné říct slovo záchod u jídelního stolu. A co ty, Chajime, můžeš zase jednou použít svůj mozek a ukázat nám své dobré způsoby? – Chajim použil mozek. Rekl bych: Miláčku, můžeš mě na moment omluvit? Musím si jít potrást rukou se svým velice drahým přítelem, kterého ti doufám představím po večeři.

• 430

U šatny v divadle se potkají dvě přítelkyně. Tedy Berta, ty máš ale krásný kožich. Ten musel stát peněz, povídá Ester. – Ale ne. Dostala jsem ho zadarmo. – A kdo ti ho dal? – Továrník Katz! – Ten starej chlipník? A co jsi s ním, proboha, musela dělat? – Celkem nic. Jenom trochu zkrátit rukávy.

• 431

Bodrý bavorský turista hledá v Haifě ulici Hadar. Osloví dva poflakující se týpky. Entschuldigung Sie Bitte, koennen Sie Deutsch sprechen? – Oba týpci jen koukají. – Excusez-moi, parlez-vous français? – Týpci stále nic. – Parlare italiano? – Týpci ani půl slova. – Hablan ustedes español? – Týpci jsou stále ticho. – Bavorák znechuceně odchází. První týpek říká tomu druhému. Možná bychom se měli naučit nějakou cizí řeč. – A nevíš proč? povídá ten druhý. Tenhle chlápek umí řeči čtyři a stejně mu to je houby platný.

• 431

Doktor Stein prohlédl pacienta a povídá: Pane Taussig, musím jim říci, že ta jejich nemoc je dědičná. – Taussig se obléká a praví: Nu, pane doktore, tak to se mi ulevilo alespoň zčásti. Zde jim píšu adresu mých rodičů a účet bych prosil poslat za nimi!

• 431

Do haličského štetlu přijede návštěva z Ameriky. Kouká, a nevěří svým očím. Všude jen samí židé. Tu a tam křesťan... pomocník, metař, vozka. – Místní jsou zvědaví, jak se žije v té Américe. Kolikpak židů tam žije, v tom jejich městě? – Asi tak deset tisíc, odpoví návštěva. – A křesťanů? – Asi tak sto tisíc. – Gotejnu! nestačí se divit místní tazatel. K čemu potřebujete tolik pomocníků?

• 431

Kněz, imám a rabín vypráví své rezortně zabarvené historky, jak silné zastání mají na Nebesích. Kněz nadzdvihne obočí: Panna Maria, kdyby jen takhle nadzvedla obočí, tak milion muslimů je v pekle! – Imám se zachmuří: Alláhu akbar, kdyby se jen takto zachmuřil, tak se milion křesťanů změní v prach! – Rabín na to tiše: Všemohoucí, dopusť, ať jim jednou ti jejich udělají radost!

• 432

Továrníka Beilliga chytne při koupání v moři křeč. Začíná se topit. Všimne si ho osádka poblíž kotvící jachty, vytáhne ho, osuší a na závěr ho majitel hrabě Reiffaisen pozve na drink. Beillig děkuje svému zachránci se slzami v očích. Pane hrabě, jsem jejich velkým dlužníkem, a kdyby se někdy, bože chraň, ráčili dostat do velikého nebezpečství, milerád bych se jim odvděčil! – Žádné nebezpečí však na obzoru není, a tak Beillig pozve hraběte Reiffaisena na oběd. Chodů je mnoho, nálada výborná, vína vybraná, když vtom továrník Beillig náhle chytí hraběte za ruku. Nejezte ty houby, hrabě, nejezte ty houby! – Hrabě se zarazí, v očích otazníky s vykřičníky. Proč to, vzácný příteli?! – Beillig si oddychne. Nechal jsem připravit místo žampionů muchomůrky. A teď jsme si kvit.

• 436

Pan Krechtzman si objednal v cukrárně štrúdl. Když mu ho donesli, tak ho vrátil s tím, že si vezme koláč. Přinesli mu tedy koláč, pan Krechtzman ho spolykal a odchází. – A co bude s placením, vašnosti? volá za ním majitel, nezaplatil jste za koláč! – Vždyť byl výměnou za vrácené štrúdl! – No, a za něj jste taky nezaplatil! – Krechtzman se nasupí. A proč bych měl? Snědl jsem ho snad?

• 436

Slavný herec Gerald Silberman už ráno v koupelně probírá noviny, jestli se o něm píše. – Chachá! Julie! volá na svoji ženu. Julie! Slyšíš? Tak tady čtu, že prý sis sebrala své kufry a opustila mě s mladým milencem! Julie! To je dobré, co? Chachá! Co na to říkáš, Julie? Co? Julie? Julie?? Julie!!!

• 438

Katolík, protestant, muslim a žid spolu při večeři diskutují. – Katolík: Mám takové jmění, že se chystám koupit Citibank! – Protestant: Já jsem tak bohatý, že si koupím General Motors! – Muslim: Já jsem pohádkově bohatý princ a hodlám koupit Microsoft! – Potom se všichni obrátí na žida. Ten si míchá kafe, potom opatrně položí lžičku na stůl, upije trochu, podívá se na všechny a ledabyle prohodí: Já ale nic z toho neprodávám!

• 440

Elliot Goldstein vltne do trafiky a řve. Oni jeden lumpe, co to tady prodávaj za drek? Já po nich chtěl nejlepší doutník, co maj, a voni maj takovou chucpe, že mi prodaj šunt, kterej se ani zapálit nedá, natož kouřit!?! – Trafikant ctihodný Israel Iskowitz na to smutně. Tak to viděj. Takovýho kraválu nadělaj, a to skrzevá jeden blbej doutník. A co mám říkat já, když mám toho dreku plnej kvelb?!?

• 442

Dveře se zavírají a tramvaj se chystá k odjezdu ze stanice. K vozu však dobíhá uřícený muž a zoufale volá. Prosím Vás, počkejte ještě na mě, jinak nestihnou svou práci! – Cestující se přimlouvají u řidiče a ten čeká na opozdilce. – Pán nastoupí, zavřou se dveře, tramvaj odjíždí a pán praví: Dobrý den, kontrola jízdenek.

• 443

Bohatý Američan je na návštěvě v Izraeli aje pozván na party v Tel Avivu. Najednou zjistí, že ztratil peněženku, nebo co. Duchapřítomnost ale neztratil. Vylezl na židli, vynutil si pozornost a pravil: Promiňte vážení, že ruším, ale zřejmě jsem ztratil peněženku, v níž bylo několik tisíc dolarů. Pokud mi ji někdo najde a vrátí, obdrží sto dolarů. – Najednou se přihlásí o slovo jakýsi telavivský floutek a do ticha praví: Já dám dvě stě.

• 444

Z vězení uprchnul těžký zločinec. Europol rozeslal na všechny strany zatykač s obvyklou třídílnou sadou fotografií pachatele. Levý profil, ze předu, pravý profil. Zanedlouho přijde z irské kriminálky fax. Chlapa vlevo máme, chlapa vpravo taky a teď jdeme po tom prostředním!

• 444

Chajim Jankel šel poslat balík. Poštovní úředník však povídá. Pane, ten balík je příliš těžký. Musíte ještě přikoupit několik známek a nalepit je na něj. – Chajim si mohl hlavu uvrtnout. A to jako ten balík pak bude lehčí?

• 445

Americký turista objeví v malém irském městě ještě menší starožitnictví. Přehrabuje se spoustou nesmírně cenných, vzácných a drahých předmětů, když tu, ke svému úžasu, objeví lebku svatého Patrika. Pouhých 200 dolarů! V ceně je zahrnut i certifikát pravosti, podepsaný samotným svatým Patrikem. Neváhá, koupí, odletí a je blažen. Po mnoha létech ho vzpomínky na tento šťastný den přivedou opět do onoho malého kvelbu, který již stačily kruhy jeho amerických přátel opřít legendami a mystérii. Před mnoha lety jsem u vás zakoupil předmět, povídá Američan irskému vetešníkovi, který nadobro změnil celý můj život. Nemáte pro mne ještě nějakou zajímavost? – Vetešník se zamýšleně podrbal pod jarmulkou. Měl bych tu, vzácný pane, opravdový unikát. Lebku svatého Patrika. – V Američanovi by se krve nedořezal. Vy podvodníku! Tu jste mi prodal před deseti lety! Tady ji mám s sebou! S certifikátem! Koukněte! – Vetešník ho konejšil. Pane, máte správnou lebku. Tato však, co vám nabízím nyní, pochází z let, kdy byl svatý Patrik ještě kluk.

• 445

Píše bohatý příbuzný z Ameriky své rodině na Halič. Chtěl jsem vám do dopisu přiložit sto dolarů, ale bohužel, když jsem si nato vzpomněl, měl jsem dopis již zalepený...

• 446

Pan Kohn si koupil mluvícího papouška, který se umí i modlit hebrejsky. Rozhlásí to po městě, hned se uzavřou sázky a sjedná termín, kdy bude papoušek předveden. V den D ale papoušek nevydá ani hlásku.

Kohn, naštvanej, že přijde o spoustu peněz, jde hledat pušku, že papouška zabije. Vtom papoušek konečně promluví: Počkej do příštího tejdne... až uvidíš ten kurz...!!

• 446

Sedí lord ve svém pokoji, hledí zamyšleně do plápolajícího krbu, popíjí svoji obvyklou sklenku whisky, venku sněží a on čeká, až přijede jeho manželka s tchyní. Po chvíli vstoupí do pokoje Jean. – Pane, zaslechl jsem rolničky, přijely saně. – Obě, Jean?

• 447

Heinrich Heine

- Dát se ke křesťanům je pro Žida příliš těžká úloha. Což může nějaký Žid uvěřit v božství nějakého jiného Žida?

• 448

Číšníku, číšníku! volal zase jindy Móric Kaplan na poletujícího pingla, číšníku! – Ano pane? – Chtěl bych si objednat! – Lituji pane, jsem v jednom kole. Musíte chvilku posečkat. – To je příšerná obsluha v tomhle podniku! – Jak to víte, pane? Vždyť vás ještě nikdo neobsloužil.

• 448

Syn rebe Bulvona, chytrý jako jeho papá, se také jednou ocitl na venkově, jak jinak než omylem. Provázeli ho po hospodářství a synáček na všechno koukal jak z jara. Přišli k nákladáčku, který strašně smrděl. – Co je tam naloženo, že to tak hrozně páchne? zajímal se synáček. – Fekálie, zněla odpověď. – A kam je vezete? ptal se nevěřičně mladý Bulvon. – Dáme je na naše jahody, byla odpověď. – To my doma, měl hned alternativu chytrý mladý Bulvon, dáváme na jahody šlehačku.

• 451

Rabín si ráno jako obvykle vybral poštu. Byla tam i čistá obálka a v ní byl čistý papír s jediným slovem: šmuk. Příští sobotu pak promluvil v templu ke své obci. V životě jsem již dostal mnoho dopisů. Objevily se mezi nimi i dopisy, které nebyly podepsané. Avšak poprvé v životě jsem nedávno dostal dopis, kde se pisatel nezapomněl podepsat, ale zapomněl napsat text.

• 451

V předlistopadových dobách působil v Československu vypravěč autorských anekdotických příběhů Jaroslav Válek, který si říkal Smutný muž. Vykládal sonorním hlasem a vždy s vážnou tváří. Proč mu komunisté zakázali vystupovat, je zřejmé z následující anekdoty: Otevřel jsem noviny... Lenin. Otevřel jsem rádio... Lenin. Otevřel jsem televizi... Lenin. K večeri mám konzervu. Bojím se ji otevřít.

• 453

Šnorer odcházel od barona Rothschilda nespokojen. Váš syn, barone, neodpustil si zabrblat mezi dveřmi, váš syn mi dává dvakrát tolik, co vy. – Baron Rothschild se nenechal vyvést z konceptu. On si to může dovolit, pověděl na rozloučenou šnorerovi, on má totiž bohatého otce.

• 454

Přijde babka na úřad a zdraví úředníka: Čest práci, soudruhu! – Úředník káravě: Babičko, vy jste si asi spletla dobu. – Dobu možná, ale tebe ne!

• 455

V kině. Tma. Běží film. Ozve se ženský hlas: Pane, nemohl byste dát tu ruku jinam? – Mužský hlas: Mohl, ale napoprvé jsem si netroufl.

• 455

Staršího, na kole jedoucího pána, zastaví v noci policejní hlídka: Kam jedete tak pozdě v noci? – Jedu na přednášku o špatném vlivu alkoholu, tabáku a nočního života na lidský organismus. – Policista se ptá nedůvěřivě: Prosim vás, kdo organizuje takovou přednášku ve dvě hodiny v noci? – Muž odpoví: Jako

obyčejně, moje žena...

• 455

Když se ptali Dalajlámy, co ho na lidech nejvíc překvapuje, odpověděl: Samotní lidé. Protože obětují zdraví, aby vydělali peníze, potom obětují peníze, aby znovu získali zdraví, potom se tak znepokojují minulostí a budoucností, že si neužívají přítomnosti... a tak nežijí ani v přítomnosti, ani v budoucnosti. A žijí tak, jakoby neměli nikdy zemřít, a potom zemřou bez toho, aby předtím žili.

• 458

Noční Manhattan. Úplně nahá dáma, která nemá na sobě ani s sebou absolutně nic, naskočí do taxíku. Shodou okolností ho řídí Chajim Jankel. Tedy neřídí, sedí celý zmatený, zpocené ruce na volant, oči vypoulené. – Tak co, pojedeme, brouku? chce dát dáma událostem nějaký spád. Tos ještě neviděl nahou ženu? – Chajim polknul. Nu, musím přiznat, že tam, odkud pocházím, něco takového vidět na ulici nebylo příliš obvyklé. – No dobře, drahouši, tak až se vzpamatuješ, pojedeme? Nebo budeš jen koukat na mé vnady? – Já nekoukám na vaše vnady, paní, suše pokračoval Chajim Jankel, já jen přemýšlím, kde asi můžete mít peníze na zaplacení.

• 462

Po Národní třídě projíždí kočár kněžny Lobkowicz. Ábeles šfouchá do ztumpachovatělého Roubíčka: Co tak blbě čuměj, Roubíček? – A Roubíček zasněně praví: Ještě jednou bych se chtěl milovat s kněžnou Lobkowicz... – Ábeles se s velkým zájmem připonachýlí a pološeptem se dohaduje: Tak to voní, Roubíček, už jako se slečnou kněžnou někdy něco... jako tamto... nebo co? – Roubíček se vrací do reality: Ale houbelec. Ale už jednou jsem chtěl.

• 464

Paní Silverman se ocitla v jednom zapadákově a byla noc a bylo potřeba najít ubytování. On to nebyl až takový zapadákov, město to bylo veliké a osvětlené a ulice plné a výklady nacpané... ale když přišla do hotelu, tak bylo plno. Ono vlastně plno nebylo, venku byla cedule, že jsou volné pokoje, ale když ukázala pas, tak bylo plno. Vybuchla vzteky. – Recepční se k ní naklonil: Paní, nezlobte se, neměl bych vám to takhle říkat, ale šéf zakázal ubytovávat židy. – Zvenku to přitom vypadalo na dobrý hotel, ale chovali se k ní jak hovada. Venku ale bylo hnusně a kdoví, na koho byještě mohla narazit. – Paní Silverman se rozhodla: Dobře, tak já přestoupím na vaše náboženství. Ted hned. – Recepční se s pochopením usmál. I na tento případ jsme připraveni. Dovolte malý test. Otázka první: Kdo je ústřední postavou našeho náboženství? – Paní Silverman nasucho polkla: Ježíš Kristus. – Recepční si odfajfkoval první otázku. A kdepak se narodil? – V Betlémě. – Recepční si udělal druhou fajfku. Řekněte mi k tomu narození ještě nějaký detail. – Paní Silverman se rozpoměla: Narodil se ve chlévě. – Recepční si už rychtoval ruku na třetí fajfku, ale ještě se zeptal: A proč ve chlévě? – Paní Silverman bouchly saze: Protože nějakéj betlémskej putz, podobně jako tady, odmítl ubytovat ubohou židovku na jednu jedinou noc!

• 466

Chajimek Jankelů doprovází svého dědečka za žebrotou. Jednou stojí u kostela, když se u nich zastaví soucitná paní, vtiskne dědečkovi do ruky bankovku a pak se ještě zeptá: Jak dlouho je dědeček slepý? – Chajimek Jankelů na to bezelstně: Od osmi ráno do šesti večer...

• 468

Pan Jajteles jde do obchodu. Před vchodem se již vytvořila poměrní dlouhá fronta. Pan Jajteles jde přímo ke vchodu. Tam však stojí velmi narostlý zrzek. Chytne Jajtelese za rameno: Koukej mazat na koncc fronty. Otočí se a čučí do krámu. Za chvíli si všimne, že Jajteles, fronta nefronta, si to zase míří ke vchodu. Zrzek se naštve, dá Jajtelesovi pohlavek, odvede ho na konec fronty, vrátí se ke vchodu a dál čučí do krámu. Najednou zjistí, že je Jajteles zase vedle něj. Zbrunátní a ušetří Jajtelesovi pár pořádných ran. – Jajteles sedí na chodníku a naříká: No tak holt dneska asi zůstane zavřeno.

• 468

Povídají si dvě sousedky: Kdo to včera u vás tak sprostě nadával? – Ale, manžel chtěl jít do kostela a nemohl

najít modlitební knížku.

• 469

Nábor u policie. Přicházejí tři uchazeči. První jde k pohovoru. Kolik je 2 + 2? Uchazeč usilovně přemýšlí. Eéééehm... pět? – Komise: No, sice to jsou čtyři, ale zmyšlil jste se nemnoho a tudíž omluvitelně, jste přijat. – K pohovoru jde druhý. Kolik je 2 + 2? – Uchazeč usilovně přemýšlí. Eeeehhm... tři? – Komise: No, ve skutečnosti to jsou čtyři, ale odchylka je ještě v normě, jste přijat. – K pohovoru jde třetí. Kolik je 2 + 2? – Uchazeč bleskově odpoví: Čtyři. Komise: Výborně! Bohužel však všechna volná místa jsou již obsazena.

• 469

Prezident Bush to má malé. Prezident Clinton to má průměrné. Arnold Schwarzenegger to má velké. Madonna to nemá. Papež to má, ale nepoužívá. Co to je? – (...) Příjmení!!

• 471

(Milton Berte

- Nesnesu kolem sebe žádné příkyvovače. Preferuji lidi, kteří mi řeknou pravdu do očí, i kdyby je to třeba mělo stát místo.

• 471

Sid Bernstein se na obchodní cestě poprvé v životě ocitl v zapadlém pohraničním městě v Texasu. Aby splynul s davem, vystrojil se po místním způsobu a vešel do baru v jediném místním hotýlku. V tu ránu byl obklopen drsnými kovboji s bouchačkami za pasem. Poručil si pivo, pomalu ho začal popíjet a snažil se být nenápadný, jak jen to šlo. – Vtom spatřil obrovského odrbance, jak se pomalu blíží a huláká: Áá, helemese, nemáme tu náhodou nějakýho žida mezi námi?! – Sid Bernstein se připravil na nejhorší. Věděl, že být zticha bývá často lepší. – Muhutný odrbanec se blížil přímo k němu: Už jsi jednou tady, tak koukej mluvit! – Sid Bernstein si uvědomil, že dříve nebo později bude stejně čelit důsledkům toho, že je žid, což bude v takovém zapadákově asi docela husté. A tak změnil taktiku, vstal a hrdě zařval: No tak jo, JSEM ŽID! – Kovboj se na něj navztekane zamračil: No tak na co si tu hraješ? Přestaň řvát, převlíkni se a přijď do templu, chybí nám jeden člověk do minjanu.

• 472

Chajim Jankel, obchod střížním zbožím, objednal zboží v Brně. Místo zásilky přišel telegram: Zboží zašleme poté, co uhradíte předchozí objednávku. Chajim Jankel nelenil a telegrafoval do Brna: Předchozí objednávku ruším, nechce se mi donekonečna čekat.

• 475

Chajim Jankel zašel do své oblíbené moskevské kavárny a poručil si kávu, doutníček a Pravdu. – Číšník na to: Pane Jankel, kávu a doutníček vám přinesu, ale Pravdu ne. Od rozpadu Sovětského svazu nevychází. – Chajim Jankel popil, pokouřil, zaplatil a šel. – Za týden se opět objevil ve své oblíbené kavárně, poručil si kávu, doutníček a Pravdu. – Číšník na to: Pane Jankel, kávu a doutníček vám přinesu, ale Pravdu ne. Od rozpadu Sovětského svazu nevychází. – Chajim Jankel popil, pokouřil, zaplatil a šel. – Za týden se opět objevil ve své oblíbené kavárně, poručil si kávu, doutníček a Pravdu. – Číšník na to: Pane Jankel, kávu a doutníček vám přinesu, ale Pravdu ne. Od rozpadu Sovětského svazu nevychází. – Chajim Jankel nedoslýchavě zavrtěl hlavou: Cože? – Číšník zopakoval: Cožpak mi nerozumíte? Pokaždé se ptáte, pokaždé vám odpovídám to samé. Pravda nevychází od doby, kdy se rozpadl Sovětský svaz! – Chajim Jankel na to: Ale rozumím, chlapče, rozumím. Když ono se to ale tak pěkně poslouchá!

• 476

Blumenfeldovi byli ukrutně lakomí. Stalo se, že když několik týdnů nezaplatili služce, ta na just ulehla, že je nemocná. – Zavolali tedy rodinného doktora Steina. Když se služkou osaměl v komůrce, služka mu vše vyjevila, že je zdravá, že ulehla jen proto, že Blumenfeldovi jsou jí dlužní a k placení se nemají. – Tak to se kousek posuňte, pravil vlídně doktor Stein, lehnu si k vám. Mně jsou taky dlouho dlužní.

• 476

Sára chodila do elitní školy ve Scarsdale. Brzy poznala, že to není žádná legrace, být tam jedinou židovkou. I její nejlepší kamarádka Cynthie byla řecká katolička. Když jednou vypracovaly závěrečnou ročníkovou práci, Sára dostala nejvyšší ocenění, Cynthie však dopadla mizerně. – Tomu nerozumím, láteřila Cynthie, než jsem šla do školy, zapálila jsem svíčky sv. Petrovi, sv. Barnabášovi a ještě pěti dalším světcům, a koukej, jak jsem dopadla. – Sára se přiznala: Já jsem taky zapálila svíčku, ale už včera. – Cynthie zpozorněla. Ty také? Židovka? Už včera večer? Že by to bylo tím? A komu? – Sára na to: No právě. Nikomu. Zapálila jsem svíčku a celou noc jsem se učila.

• 477

Jednou se dva filosemiti (filosemita je antisemita, který má rád židy) rozhodli prozkoumat, co ti židi mají na tom šouletu. Ze si ho udělají a uvidí. Jeden kdesi vyhrabal recept. – Vezmi fazole. – Nemáme fazole. – No tak vezmi hrách. A pak tam dej husí maso. – Nemáme husí maso. – Tak tam dej kabanos. – Ale nemáme ani husí sádlo. – Tak tam dej lůj. – Nemáme ani koření. – Nevadí, zkusíme to bez koření. – Ani zeleninu nemáme. – Tak tam nasekej trochu trávy. – A tak vaří, smaží a pečou, a když to je hotové, sednou si, jedí a přemítají: Co ti židi na tom šouletu mají?

• 477

Smutný muž Jaroslav Válek

- Rekl jsem bratrovi: Půjč mi stovku, ale dej mi jenom padesát. Budeš mi těch padesát dlužit, já tobě taky budu dlužit padesát, a jsme si kvit!

• 479

Nočním Tel Avivem se rozezní alarm. Vloupání! Policisté jsou hned na místě. Zatknou muže, právě když vychází s lupem v tašce. Okamžitě ho odvezou na stanici, vyslechnou ve zkráceném řízení a druhý den je už před soudcem. – Měl jste společníka? ptá se soudce. – Jakého společníka? nechápe zloděj. – Tedy jinými slovy, pomáhal vám někdo? Nebo jste spáchal ten zločin sám? burácí soudce. – Sám, jak jinak, odpovídá zloděj, copak můžete v téhle době někomu věřit?

• 481

Nedobrá zvědavost přiměla jednoho vrátivšího se emigranta, aby se po válce zeptal portýra v jednom hotelu v Bavorsku, jak se za války choval jeho šéf. – Dostal se mu ochotného vysvětlení: Ach, nácky on neměl vůbec rád. Opravdu ne. To mi můžete věřit. Jen si představte: Jednou tu u nás v restauraci pořádal Himmler hostinu. Šéf na všechno osobně dohlížel, a dokonce sám servíroval. Myslíte, že mu za to poděkovali? Ani náhodou! Ne, ne, nácky on opravdu neměl rád, náš šéf.

• 481

Babička Ester letí za vnučaty. Je to její první let v životě. Pár minut po startu si stěžuje stewardce na tlak v uších. Stewardka se příjemně usměje a staré dámě podá žvýkačku s tím, že to není neobvyklé, že mnoho lidí má tentýž nepříjemný pocit. Po přistání babička Ester děkuje stewardce. Ta žvýkačka pomohla. Jen jak ji teď dostat z těch uší?

• 483

Rabi Jicchak z Lublinu jednou prohlásil: Mám raději darebáka, který ví, že je darebák, než spravedlivého, který ví, že je spravedlivý.

• 483

Soudce: Obžalovaný Hesselbergu, řekl jste o panu Kalouskovi, že nestojí ani za to, aby ho vzal čert. Musíte se mu omluvit! – Hesselberg: No dobrá, беру to zpět a připouštím: Stojí za to, aby ho vzal čert!

• 485

Šest let jsem nepil, nekouřil ani neběhal za ženskými. – Proboha, jaks to dokázal? Jak to začalo? Proč to skončilo? Nebo ti něco bylo? Nebo co? – Nic mi nebylo. Pak jsem začal chodit do školy.

• 486

Po svatební noci povídá nevěsta ženichovi: Musím se ti k něčemu přiznat, drahý. – Novomanžel strne. – Nevěsta pokračuje: Jsem barvoslepá. – Novomanželovi spadne kámen ze srdce. I já se ti musím k něčemu přiznat. – V nevěstě by se krve nedořežal. – Jsem černoš.

• 488

Jistý ctihodný občan přišel za rabínem. Rebe, musíte držet ty své studentíky trochu zkrátka! Viděl jsem je, jak lítají po poli s děvčatama! – Rabín na to: A má být? Chovají se jako ostatní hoši v jejich věku. – Občan se nedal odbýt: To ale nejde. Ti ostatní kluci přece nestudují svaté texty! – Rabín vyčítavě: Takže, jestli jim dobře rozumím, jim vadí to, že ti mí kluci studují Talmud?

• 491

Brigádní referent Žáček prudil s loterií, kterou vypsali svazáci, aby měli na svou obskurní činnost. Přišel za Chajimem Jankelem a nabízel mu los. – Kup si los, Chajime, můžeš na něj vyhrát i Marxův Kapitál! – Chajim Jankel se naježil. Kapitál? Marxe? Keryého Marxe? Aby tě kat spral! Neopruzuj, Žáčku! Přijď, až budeš chodit s losama, na který se dá vyhrát Rockefellerův kapitál!

• 491

Kohlíček kroutil hlavou ještě když přišel do kavárny. Co se jim děje? vyzvídal Leviček. – Nějak tomu všemu nerozumím, dutě pravil Kohlíček. Moje stará mi ráno nechala na ledničce lístek, že to nefunguje a že ona si s tím neví rady a nemůže to vydržet a že odjíždí k její mamá. Až tak. A tak jsem tu ledničku zkusil otevřít. Normálně svítila, piva byla vychlazená jedna radost... fakt nevím, o čem mluvila!

• 492

Rabín žije v nesmírně nábožensky laxní obci. Po čase ho to přestane bavit a rozhodne se dát výpověď. – Celá obec se sejde. Proč, rebe...? – Rabín se smutně usměje: Protože tohle je poprvé, co se mě v této obci někdo na něco zeptal.

• 492

Atraktivní blondýna vejde do zlatnictví. Dlouho se rozhlíží, ještě déle vybírá a zkouší. Nakonec si vybere šperk. Přijde k pokladně a vytáhne pětiseturovou bankovku. – Pokladní bankovku důkladně prohlíží a nakonec ji s omluvou vrací: Lituji, paní, ale tato bankovka je padělek. – Proboha! zajíkne se atraktivní dáma. Vtom případě jsem byla znásilněna!

• 493

Stěžuje si jedna stará panna druhé: Byla jsem již zasnoubená, to ano... s jedním velmi bohatým mužem... ale pak přišla ta devalvace libry...

• 494

Rezník Mordechaj se kdysi odstěhoval až kamsi za oceán a ve zcela neznámém městě si otevřel řeznictví. Shodou okolností hned naproti měl svůj krámk irský řezník Bacon. Mračil se na Mordechaje velice, a hned mlčky vyhlásil válku. Postavil před krám velkou ceduli, napsal na ni šunka za 100, pak tu stovku významně škrtnul a napsal tam 80. Mordechaj vyšel z krámu a hned věděl, která bije. Vytáhl ceduli a napsal na ni šunka za 70. Bacon za chvíli tu hozenou rukavici zmerčil, a šel na 60. Mordechaj však byl hnedle na 50, Bacon kontroval 40, a když Mordche napsal 30, už byl Bacon s prosíkem u dveří vyjednávat smír. – Vzácný příteli, kolego, takhle to nejde, vždyť bychom oba zkrachovali! – Mordche se ohradil: Jak to, oba? Voni by zkrachovali! Já vedu jen košer artikl, já tu jejich trejfe šunku vůbec neprodávám!

• 494

V jedné obci se ucházeli o místo kantora dva zhýralci, nikdo jiný. Představení obce byli už tak zoufalí, že se obrátili o radu i na rabína Bubacka. – Koho máme vzít, rebe, tázali se, toho ochlastu, nebo toho obšourníka? – Rebe Buback si namotal fousy do prstýnků, zamyslel se, trochu zadřímá, a pak děl: Vezměte toho sukničkáře. – No to bylo něco pro představené obce. – A jak to zdůvodněj, rebe? Snad podle sebe? – Rebe se smutně usmál: Právě. S tím pitím se to v čase zhoršuje, kdežto v tom druhém případě naopak.

• 497

Přišla paní za manželem do nemocnice, kde ležel s komplikovanou zlomeninou nohy. – Jak se máš? – Docela dobrý. Už se zkusím na nohu postavit. – A co tchýně? – Docela dobrý. Už se zkusí posadit.

• 498

Benjamin Franklin

- Na světě jsou pouze dvě jistoty – daně a smrt.

• 498

A jak se projevuje váš komplex méněcennosti? ptá se psychoanalytik Bushberg. – Pacientka zkormouceně: Stále si namlouvám, že nejsem tak krásná, jaká ve skutečnosti jsem.

• 498

Jindy zase doktor Stein vyšetřoval pacientku na rentgenu. Paní Wasserman, nyní musíte zatajit dech. Půjde to? – Frau Wasserman ho uklidnila: Jsou bez starostí, doktore. Kdyby věděli, co já už všechno zatajila...

• 498

Ona: Já tě miluju. – On: Já tě taky miluju. Já tě tak miluju, že napíšu tvoje jméno na svůj barák! – Ona: Jestli mě opravdu miluješ, tak napíšeš svůj barák na moje jméno.

• 498

Sedí pan Khon na přídi Titanicu a má v ruce skleničku s whisky. Blíží se ledovec a pan Khon povídá: Pane vrchní, objednal jsem si do pití led, ale todle teda přehnali...

• 498

Lucifer se rozhodne, že zas jednou postraší pozemšťany. Vyleze tedy na povrch a co čert nechtěl, ocitne se v synagoze. No co se dá dělat, začne strašit tam. Spustí hromy blesky a zařve Hudry! Hudry!! Všichni se v panice rozutečou. Až na Roubíčka. Ten v klidu dál sedí a listuje v knížce. – Lucifer k němu přijde a povídá: Jak to, že všichni utekli a voni se mě neboje? – Roubíček na to: Co bych se jich bál? Dyť jsem si vzal jejich sestru.

• 499

Stojí policista na parkovišti před barem a čeká, co se bude dít, až zavřou. Chvilí před zavírací hodinou se z baru vypotáčí chlápek, který sotva stojí na nohou. Policajt zbystří a čeká. Muž se doklátí na parkoviště. S velkou námahou šátrá po kapsách, až vytáhne klíčky od vozu. Jde k prvnímu autu, zkouší ho otevřít, nevěřícíně popojde, náhle se fukne do čela a vydá se k jinému vozu, a pak zase k dalšímu. Mezitím mu několikrát upadnou klíčky, nebo tělo. Konečně nalezne svoje auto, otevře ho, sedne si za volant a deset minut tam jen tak sedí a oddychuje. Pak si zapálí a pak se začne pokoušet nastartovat auto. Nemá mu kdo pomoci, všichni hosté již odjeli. Policista už na nic nečeká a přistoupí k autu právě v okamžiku, kdy motor konečně naskočil. Úředně vyzve muže, aby zhasl motor a vystoupil z vozu. Pak mu dá fouknout. Nic. Test opakuje. Zase nic. Kroutí hlavou, jak je to možné. Chlap se přece tak motal? – Řidič najednou najde řeč. Nic si z toho nedělejte. Já jsem dneska byl jenom za volavku...

• 500

Hádejte, kolik mi je let, ptá se paní domácí nového nájemníka. – Ten se ošívá: Nevím, netroufnu si hádat, ale jedno vím jistě. Určitě na tolik nevypadáte!

• 501

Starého Kornblutta už nechci nikdy v životě vidět, huláká Mojše Pupik. – Pročpak to? zajímá se Chajim Jankel. – Před časem jsem ho potkal a požádal jsem ho o menší diskrétní půjčku, vysvětluje Mojše Pupik. – A on tě poslal někam, dohaduje se Chajim Jankel. – Právě že ne, dodává šeptem Mojše Pupik. Proto ho už nikdy nechci vidět.

• 501

Chajim Jankel jel jednou vlakem. Přišel průvodčí, vyžádal si ke kontrole jízdenku, a hned se zarazil. Člověče!

Jedete v rychlíku, ale lístek máte na osobní vlak! – Chajim Jankel se na sedadle celý nesvůj zavrtěl. No ja, tak dobře. Jedte tedy pomaleji, já mám čas.

• 502

Známý proutník Ignatz Katz jel svým kabrioletem volně krajinou, ruku ležérně kolem krku svého nového objevu, když tu ho zastavila dopravní hlídka. Policista nevěřičně hleděl, že Katz má jednu ruku na volantu, druhou však v dívčině výstřihu. – To nevíte, kam patří ta druhá ruka? zeptal se přísně úředně. – Katz se na něj podíval a rozverně pravil: Víím. Ale můžou mi říct, jak bych pak měl řídit?

• 503

Dva přátelé jdou spolu po ulici a potkají blahobytně vyhlížejícího muže. Šalom alejchem, zdraví ho první uctivě. – Kdo to byl? ptá se druhý. – Josef Herschfeld. Když přišel před deseti lety do našeho města, neměl než jedny staré kalhoty. A teď má dva miliony! – Probůh, k čemujsou mu dva miliony starých kalhot?

• 504

Pan Roitburd posekal a teď by potřebovat tu trávu odvézt. Nedávno se zbavil vozíku, bylo s ním už více starostí než užitku, a teď aby si ho vypůjčil od Pevznera. Šourá se celý bez nálady, spočine v prvním patře a přemítá. Mám já to zapotřebí? Takovej kyselej člověk to je, ten Pevzner. No, ale s tím mým vozíkem to holt už nešlo. V druhém patře zase odpočívá. Čert aby to spral, trávu, vozík i Pevznera. Kdoví, medituje Roitburd, jestli mi ho Pevzner vůbec půjčí. S nikým se v domě nebaví, a aby ho někdo viděl, že něco někomu půjčuje, o tom by se muselo něco vědět. Ve třetím patře Roitburda dostihují pochybnosti. To je dobré, říká si v depresi, tak já se tu vláčím, a nakonec mi ho snad ani nepůjčí. JgNo to bude opravdu k popukání. Jak jsem vlastně přišel na tu magořinu, že by mi Pevzner něco půjčil, když jaktěživo není žádná známost o tom, že by Pevzner něco půjčoval? Ostatně, jaké překvapení. Takovej kyselej člověk to je! To bude určitě pěkněj hamoun a paskudňak! A tak se Roitburd dosípal do čtvrtého patra, zazvonil na Pevznera a pravil: Věděj co, Pevzner? Vetknou si ten jejich vozejk za klobouk, když jsou takovej!

• 506

Revoluce vzplála ve frankfurtských ulicích. Došlo i na banku Rothschild. Do pracovny ředitele banky pronikl revolucionář a takto pravil: Revoluce, pane baron. Rovnost, svornost, bratrství. Jsme si všichni rovni, budeme mít všichni stejně. Budeme se o bohatství dělit. – Baron Rothschild se rozpačitě podrbal a odvětil: Nu, ja. Revoluce. Budeme se dělit. Dobře. V bance mám dvacet milionů tolarů. V Německu je zhruba dvacet milionů lidí. Tolar na hlavu. Tumaťe ten svůj a laskavě si dejte odchod.

• 506

Rebe, proč je v létě vedro a v zimě zima? – Nu, v zimě se topí, není-liž pravda? Teplo pak sálá ven a otepluje vzduch. A tak je pak v létě teplo. – Aha! Ale proč je v zimě zima? – Nu, protože v létě se netopí.

• 507

Drahý můj, ptá se frau Lippert svého několik hodin již chotě, jsem ti stále tak drahá jako před svatbou? – Ignatz Lippert chvíli přemýšlí. Víš, Sára, to je těžké říci. Abych řekl pravdu, vydaje jsem si začal znamenat teprve dneškem.

• 508

Čerstvě pokřtěný Kohn jde ke zpovědi. Kněz se ho ptá: Synu, proti kterému přikázání jsi zhřešil? – Kohn zkroušeně: Proti šestému, otče. – Kněz pokračuje: A kolikrát, synu? – Kohn se nasupí: Jsem tady, abych se kál, a ne abych se vytahoval!

• 509

Lefkovič se chtěl stát moskevským milicionářem. Měl strach z přijímacího pohovoru, a tak ho doprovodili věrní přátelé. Tak co si, soudruhu, myslíš o bohu? začal náčelník komise. – Ubohý imperialistický vynález na zotročení pracujících! pravil Lefkovič odhodlaně. – Náčelník pokýval hlavou. A co kostely, synagogy, mešity? zeptal se perfidně. – Hnízda tmářství a reakce! vybuchl Lefkovič. – A za chvíli bylo po pohovoru, byl přijat a vyšel ven mezi přátelé a ti ho obklopili a on si ještě utíral zpoceně čelo – ... a jak jsi dopadl? nemohli vydržet přátelé. – Lefkovič se nadechl, rozhlédl po přátelích a hrdě pravil: S pomocí Boží, byl jsem

přijat.

• 510

Před vypuknutím revoluce se Mojše Pupik dostal před soud, protože měl o carovi říci, že je to osel všech oslů. – Ale já se tak vyjádřil stran císaře Viléma! snaží se hájit. – Soudce přísně: Žide, mě neoklameš! Oslem všech oslů jsi mohl myslet jedině cara Mikuláše!

• 511

Pane doktore, udělá mne to piešťanské bahno krásnější? – Ano, paní Kurtzová, jen si ho nesmíte smýt.

• 513

John Rockefeller kdysi snil o tom, aby vydělal sto tisíc dolarů a dožil se 100 let. Vydělal 318 miliard dolarů a dožil se 97. – Holt ne vždycky se člověku všecko splní.

• 514

Majitel plantáže přistihne orthodoxního žida, jak se cpe pomerančem. Přísně ho napomene: V bibli je psáno: Nepokradeš! – Orthodox se celý rozzáří a zvolá: Krásná, požehnaná země zaslíbená! Sedím ve stínu, cpu se pomerančem, a ještě mi k tomu recitují Písma svatá!

• 516

Šmuel a Rivka Kaganovi slavili zlatou svatbu. Padesát let! rozplýval se Mojše Pupik, padesát let s jednou ženou! To je neuvěřitelně a ne-představitelně dlouhá doba! – Ani ne, oponoval skromně tichý Šmuel Kagan. Rivka jednu třetinu té doby prospala, druhou byla po nákupech a třetí protelefonovala.

• 517

Klaustrofobie je strach z uzavřených prostorů. Například: Jdu do hospody a bojím se, že je zavřená.